

TARAFIZ; AMA EZILENDEN-SÖMÜRÜLENDEN YANA!

Psikolojik savaş stratejisinin bir parçası olan **gerilim politikası**, ege-men sınıflar tarafından hayata geçirilmeyi sürdürüyor.

Kendi aralarındaki hegemonya çatışmasında önemli bir araç haline getirilen bu politika, sistemin kendini yenileme ihtiyacı duymasıyla birlikte, bu ve benzer bir dizi politi-

kaya daha sıkça başvurulmasına da yol açıyor.

Kriz bahaneli ekonomik saldırılarla sofrasındaki ekmeği her geçen gün küçülen, işsizlik, yoksulluk artık yaşamının **“olağan”** bir parçası haline gelen/getirilen geniş yığınların kafasını bulandırma, onları acil sorunlarından uzaklaştırarak, kendi

sunü gündemlerini dayatma hedefiyle de ele alınan bu politikanın değişik versiyonları sahnelenmekte.

Egemen sınıflar arasında sürüyor gibi görünen ve psikolojik savaşı **gerilim üzerinden** ele alan yaklaşımı hayata geçirilmeye, en geniş kesimler tarafından “kabul görür”

hale getirmede en önemli rollerden birini ise, her vakit olduğu gibi **“sahibinin sesi”** medya üstlenmiş bulunmakta.

İçinden geçilen süreçte, bu rolün baş aktörlüğünün **“Taraf”** gazetesine verilmiş olduğunu görüyoruz.

Hemen tüm burjuva-feodal basının, sadece adı geçmesiyle birlikte ‘hazır

ol’ a geçtiği Genel Kurmay’a bile **“kafa tutma cesaretini”** gösteren, bu zamana kadar hiç kimselerin dokunamadığı/dokunamayacağı tabulara **“dokunan”** bu gazete, neredeyse gün geçmiyor ki, ülke gündemine “bomba” gibi düşen bir “belge” yayımlasın.

Sayfa 9

Sayı: 44

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

* 26 Haziran-9 Temmuz 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

Hiçbir belge, gerçekleri gizleyemez

Yine ortaya saçılan belgelerle, ortalık karıştı.

Belgeler sahte midir, gerçek midir tartışması gündemi toza boğdu.

Sahtelik, gerçeklik tartışması bir yana, bir anda yine mağdur edebiyatına sarılan AKP, Deniz Feneri gibi önemli bir yolsuzluk davasını bu tozun içinde görünmez kılıverdi.

Dahası, daha 2 hafta önce üzerinde tartışmalar kopartılan sınırlardaki mayınların temizlenmesine dair yasa tasarısı köşkün memuru tarafından onaylanıverdi.

Ekonomik krizin derinleştirdiği işsizlik, yoksulluk unutuldu. Ama krizin patronlara sağladığı fırsatlara paralel açıklanan teşvik paketi unutulmadı.

Unutulanlar ve unutturulanlar, hep emekçi ezilen halkın sorunları oldu yine. Oysa biz unutmadık, unutmayacağız. Halkın düşmanlarını da hep hatırlayacağız!

► “Hiçbirimizde bir parça onur kalmadı!”

17 Haziran Cumartesi günü “zorunlu göç” mağdurları ile Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen **Göç-Der** bir basın açıklaması düzenledi. Eylemde bir konuşma yapan Göç-Der Başkanı **Sami Özgen**, devlet gözünde potansiyel birer terörist olarak görülen Kürtlerin yaşadıkları yerlerin baştan aşağı yakılarak insansızlaştırıldığını ve bunları yaparken devletin, değil uluslararası insan haklarına kendi iç hukukuna bile riayet etmediğini söyledi. Bu sorunun çözümü için göçte tabi tutulanların tüm maddi ve manevi zararlarının en adaletli biçimde karşılanması gerektiğini belirten Özgen, taleplerinin yaşanan insanlık dışı olayların faillerinin yargılanması olduğuna dikkat çekti.

Sayfa 6

► Evlerimizden çıkmayacağız

1999 yılında **Marmara Bölgesi**’nde, Ankara’dan İzmir’e kadar geniş bir alanda hissedilen 7.4 büyüklüğündeki **17 Ağustos Depremi** birçok insanı birbirinden ayırdı, yaşamları bir çırpıda sildi. Bu tablonun sorumlusu kimdi? Yoksul emekçiler mi yoksa onlara hiçbir imkân sağlamayan kâr hırsının vahşiliği ile doğayı ve insanı sömüren egemenler mi?

Depremden sonra İzmir’teki Arızlı Konutlarına yerleştirilen ancak şimdilerde evlerinden çıkartılmak istenen depremzedelerle görüştük.

Sayfa 2

Birlik-Mücadele-Zafer

← Sendikalı ol!

Düzce’nin her yerinde üzerinde **“Umutlu ol! Mutlu ol! Güçlü ol! Birlik ol! Sendikalı ol!”** yazıları olan afişler dikkat çekiyor.

Çünkü Düzce, Petrol-İş’in **“Anayasal hakkımı kullan, sendikalı ol!”** adlı kampanyasının uygulandığı pilot il olarak seçilmiş. Biz de bu kampanya hakkında ayrıntılı bilgi almak için Petrol-İş Düzce Şubesi Örgütlenme Sorumlusu **Ünal Akbulut** ile görüştük.

Sayfa 4

← “TİS yoksa grev var!”

20 Haziran günü Türkiye’nin birçok yerinden iş sözleşmeleri talebi ve konfederasyonlarına yönelik gözaltı ve tutuklamalara karşı Ankara’ya gelen KESK üyesi emekçiler, Başbakanlığa yürüdü.

Güvenpark’ı dolduran binlerce emekçi ellerinde **“KESK’e dokunma”** yazılı dövizler, pankart ve bayraklarıyla renkli bir görüntü oluşturdu. Emekçiler son süreçteki baskıları da kınadılar.

Sayfa 5

← Türk-İş’e işçi tepkisi

Kamu toplu sözleşmelerinin 6 ay gibi uzun bir süredir sonuçlanmaması ve Türk-İş’in pasif tutumunun da bunda etken olması nedeniyle işçiler tarafından hem hükümete hem de konfederasyonlara tepkiler büyümeye başladı.

İstanbul’da birçok sendikaların yer aldığı **İstanbul Şubeler Platformu**’nun organize ettiği Türk-İş protestosu öfkeli sloganları haykıran işçilerin Taksim AKM önünde toplanmasıyla başladı.

Sayfa 5

İşçi-köylü’den

Kendi Alternatifini Yarattı

Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Çift taraflı **“TSK” Belgesi: Eylem ve İmdat Planı**

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

DDSB Programı Ne Anlam İfade Ediyor?

Sayfa 4

Pusula

Sürecin Sorunları, Devrimin Kadro ve Militanları Yaratılarak Aşılır!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

“Kır Yoksulları” Kentleri Kuşatmak İçin Yola Çıktılar!

Sayfa 13

Evlerimizden çıkmayacağız!

1999 17 Ağustos'unda 45 saniyelik bir facia yaşandı Türkiye topraklarında. Saniyeler içinde binlerce insan hayatını kaybederken bir o kadarı da yaralı olarak kurtuldu. Kader miydi bu? Deprem mi yoksa egemenlerin azami kâr hırsı mı yıkı evleri?

Neden yıkılan sadece yoksul emekçilerin evleriydi?

1999 yılında Marmara Bölgesi'nde, Ankara'dan İzmir'e kadar geniş bir alanda hissedilen 7.4 büyüklüğündeki 17 Ağustos depremi birçok insanı birbirinden ayırdı, yaşamları bir çırpıda sildi. Bu tablonun sorumlusu kimdi? Yoksul emekçiler mi yoksa onlara hiçbir imkân sağlamayan kâr hırsının vahşiliği ile doğayı ve insanı sömüren egemenler mi?

"Deprem" umutları yıkmak istedi ama umutlar değil beton duvarlar yıkıldı. Yaşanan binlerce kayba rağmen yaşam akmaya devam ediyor.

1999 17 Ağustos'unda bir dakikadan daha az bir zamana sığan on binlerce ölüm sonrasında yaşama tutunan depremzedelere yine kendileri gibi aynı sınıftan olan sınıf kardeşleri el verdi. Diş ile tırnak ile kazıyarak betonu, yeraltında kalanlara el uzattılar. Yaşananların acısına rağmen silerek göz yaşlarını büyüttüler dayanışmayı.

Yaşanan bu faciada da depremzedelere egemenler tarafından sunulan imkânlar sadece bir göz boyama aracı olarak kullanıldı. Yardım için toplanan vergiler patronların kasalarına aktı. Deprem sırasında halkın baskısı sonucu adım atmak zorunda kalan devlet, depremzedelere çadır kurdu, mağdurlara prefabrik evler yaptı. Ancak daha sonra birçok yerde, depremzedelerden konutları terk etmelerini istedi. Bunun sonucunda depremzedeler kışın, soğğun ortasında sokakta bırakıldı. Daha önce de sıkça rastladığımız bu tablonun bir benzeri şimdiki Kocaeli'de yaşanıyor. 1999'da Irak Başkanı Saddam Hüseyin'in "10 milyon dolarlık yardım"ı sonucunda Kocaeli'ye bağlı Bahçeşaray Belediyesi'nde kurulu Arızlı Konutlarına, bir avuç kan emici tarafından el konulmak isteniyor. Konutların bulunduğu toprağın oldukça verimli ve Kocaeli Körfezi'ne kuşbakışı bir manzarasının olması egemenlerin ağzını sulandırıyor. Depremzedeleri konutlarından çıkarmak için basın da kullanılıyor. Örneğin son günlerde depremzedelerin durumu medya tarafından çarpıtılarak yansıtılıyor. "Depremzedeler

konutları işgal etti", "işgalciler" gibi ifadeler ise burada yaşayanları oldukça üzüyor.

İşçi-Köylü gazetesi olarak; bir basın açıklaması yaparak sorunlarına dikkat çekmeye çalışan depremzedeleri ziyaret ettik ve yaşadıklarını dinledik.

Ziyaret ettiğimiz konutların bulunduğu site "kalıcı konut" olarak inşa edilmesine rağmen "geçici konut" olarak değiştirilmiş, daha önceden giriş kapısında bulunan Irak ve Kızıl bayrakları indirilmiş. Site içine girdiğimizde ortasında kurulan grev çadırı dikkatimizi çekiyor. Site sakinleri genç yaşlı, kadın-çocuk grev çadırında direnişe geçmiş durumda. Arızlı sakini depremzedeler evlerine sahip çıkarak mücadeleyi seçmiş. Çadır üzerine "Depremzedeye hibe bürokrata değil, mülkiyet hakkımızı istiyoruz" yazılı pankart asan depremzedeler, evlerinin camlarına da "Bu ev benim, tapusunu istiyorum" yazılı ozaltiler asmış. Çadırdaki oturan depremzedelerden görüş almak istiyoruz, ancak oldukça temkinli yaklaşıyorlar. Daha önce burjuva gazetelerde yapılan yanlış haberlerin etkisi ile "doğru yazacaksınız konuşalım" diye başlıyorlar sözlerine.

Evine sahip çıkarak direnişe geçen ve depremde ailesinden 9 kişiyi kaybeden Gökhan Göl ile sohbet ediyoruz. Gökhan Göl bize 1999'da yaşanan depremden hemen sonra Irak hükümeti tarafından 10 milyon dolarlık ham petrol karşılığında alınan bu arazilerin Irak Başkonsolosluğu tarafından yapılan bir basın açıklaması ile depremzedelere hibe edildiğini anlatıyor.

Bu süre içinde yaşananlarla ilgili Gökhan Göl ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

■ Bugüne nasıl geldi, neler yaşandı?

Irak hükümeti tarafından verilen 10 milyon dolarlık bütçe bankaya yatırılarak 1.5 senelik faize bırakıldı. Paranın ikiye katlanması ile birlikte dönemin valisi bu para ile buraya konut inşa edeceğini ve imzaların atılması gerektiğini söyledi. Bizim adıma vali ile görüşen Yeni Mahalle Muhtarı Tuncay Aşkın'a konutlarda depremzedelerin oturmayacağı da söylenmiş. Bunun üzerine muhtarımız bir basın açıklaması yaparak durumu kamuoyuna duyurdu. Ve bu teklifi reddetti. Kamuoyunun bunu gündeme getirmesinden hemen sonra bir şekilde evler inşa edildi ve depremde ailesinden ka-

yıpları olanlara evlerin verileceği belirtildi. O süre içinde ortalama 400 ila 500 arasında bir başvuru yapıldı. Ve ölü sıralamasına göre evler verildi. Irak Başkonsolosluğu bizlere yaptığı açıklama ile bu evleri kira ödemedensonsuza kadar kullanacağımızı söyledi. Açıklama yapılırken devlet yetkilileri ve yerel ve uluslararası basın da buradaydı.

■ Bu konutlarda ne kadar süre kaldınız?

- Burada bir sene boyunca hiç kira vermeden oturduk. Bu, kamuoyuna "devlet elini depremzedelere açtı" diye lanse edildi. Bir senenin sonunda bizlere "biz size burayı 5 sene oturmanız karşılığında verdik" gibi bir gerekçe ile bir anlaşma imzalandı. Yine bu beş yılın sonunda bizlere ikinci bir

ler. Ama buradan çıkmayacağız. Evlerimiz yıkılıyor, anlaşmaya göre evlere bir çivi çakmak bile yasak. O zaman evleri tamir etsinler. Devlet memurlarının oturduğu evler bir bir tamir ediliyor. Burada yaşanan haksızlıkları herkesin görmesi lazım, yaşananlar azımsanmayacak şeyler. Buradan bir kez daha sesleniyoruz; Bizleri buradan çıkarmazlar."

"Hakkımızı kimseye vermeyeceğiz!"

7 Haziran günü site içinde bir araya gelen depremzedeler bir yürüyüş düzenleyerek sorunlarına dikkat çek-

45 saniyelik facia!

17 Ağustos 1999 günü saat 03.02'de 45 saniye süren ve merkez üssü Gölçük olan 7.4 büyüklüğündeki deprem Marmara Bölgesi'nde çok geniş bir alanı etkiledi.

Deprem sırasında tam bir can pazarı yaşandı. Binlerce insan günlerce göçük altında kurtarılmayı bekledi. Birçok yere yardım haftalar sonra ulaştı. Göçük altında kalanlar kaderi ile baş başa kaldı. Deprem bölgesine yardım götürmesi gereken Kızılay, icraatları ile en fazla eleştirilen kurum oldu ve yardımlarından çok yaşanan yolsuzluklar ile konuşuldu. Açılan yardım hesaplarında biriken paraların akıbeti bir türlü öğrenilemedi. Yardımlar ihtiyaca göre dağıtılmadı. Kızılay'ın çadır, prefabrik ev kurduğu bölgeler birer hastalık yuvası haline geldi. Depremden bir yıl sonra bile Kocaeli'de 9 bin 865, Bolu'da 10 bin 591, Düzce'de 8 bin 232, Sakarya'da 229 kişi hala çadırlarda kalıyordu. Depremde resmi rakamlara göre 16 bin 899 kişi öldü, 23 bin 781 kişi yaralandı, 505 kişi de sakat kaldı. 16 bin 649 bina yıkıldı. Bu rakamlar kuşkusuz gerçeğin kendisi değil bir parçasını oluşturuyordu.

sözleşme daha imzalandı, ama bu zaman zarfında hukuksal süreç işledi ve "ortak gider" adı altında bizlerden kira almaya başladılar. Ardından buraya birkaç tane devlet adamını yerleştirdiler. Buna karşı çıktık ve evlerin, evi olmayan depremzedelere verilmesini istedik. Ardından dönemin Sanayi ve Ticaret Bakanı Nihat Ergün bizlere hakaretlerde bulunarak küfür etti. Biz de bunun üzerine mücadele etmeye karar verdik. Geçtiğimiz günlerde 1960 ve 1970'li yıllarda yaşanan mücadele örneklerini izledik. Tarih boyunca hep direnenler olmuş, biz de direnenlerden esinlenerek bir şeyler yapıyoruz. Bizler depremden kaynaklı halen yaralarını sarıramamış bireyleriz. Burada depremde aldığı yaralardan kaynaklı hiçbir birey doğru düzgün çalışmıyor. Geçimini sağlayamıyor. Bizler kiramızı bankaya yatırıyoruz. Yatırdığımız banka hesap numarasını araştırdık. Süt ürünlerine bağış olarak geçiyor. Verilmemesi gereken kiraları bu yolla gizliyorlar yani. Bizleri dışarı atarak ölmemizi istiyorlar ama biz buradan çıkmayıp onurlu bir şekilde direnmek ve onurlu ölme kararı aldık.

"Ya evi yıkarız ya da kendimizi yıkarız!"

Gökhan Göl'le söyleşimizin ardından depremde kızını ve torununu kaybeden, ismini vermek istemeyen bir teyze ile sohbet ediyoruz. Teyze olayları bize anlatırken gözyaşlarına hâkim olamıyor. Komşularının kışın ortasında evden atılması onu çok etkilemiş. Sözü ona bırakıyoruz;

"Bizleri buradan çıkarmazlar, ya bu evi yıkarız ya da kendimizi yıkarız. Bizleri sindirmeye çalıştılar, saldırdılar, polislerle geldi-

mek amacıyla bir imza kampanyası başlatıldı.

Partizan, Halkevleri, EMEP, TKP, Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği, Belediye-İş 1 ve 2 No'lu Şube ve Eğitim-Sen'in de destek verdiği eylemde depremzedeler adına konuşan Çiğdem Uğur; sitede büyük bir insanlık ayıbı yaşandığını, devletin yetkilerini kullanarak halkın olanaklarını belli bir zümreye kullanırmaya çalıştığını, 237 aileye yapılan konutlardan 90'ının depremzedelerin elinden alındığını, kalan 150'sinin TOKİ aldatmacası ile ellerinden alınmak istendiğini söyledi. Uğur, konuşmasına depremzedelerin talepleri ile devam etti. Depremzedeler site müdürünün görevini kötüye kullandığını ve görevinden alınmasını, yerleşen bürokratların siteyi terk etmesini, tapu sicil işlemlerinin ve gerekli yasal düzenlemelerin bir an önce yapılmasını istiyorlar. (İstanbul)

İşçi-köylü'den

Kendi alternatifini yarat!

Egemen sınıflar cephesinde klikler arasındaki dalış giderek kızışmaktadır.

Kamuoyuna servis edilen "AKP ve Gülen hareketini bitirme planı" egemenler arasındaki iktidar kavgasında yeni hamleleri de gün yüzüne çıkardı. Süreç, klikler arasında belge savaşları, demokrasi-darbe tartışmaları ile iç içe sürdürülmektedir. Hâkim sınıflar toplumu bu kapışmada taraf yapmak için tüm olanaklarını seferber etmektedir. 'Mayınlı arazilerin temizlenmesi' gündeminin hemen akabinde bir anda gündemi değiştiren bu çıkışın elbette bir hikmeti olmalı.

Krizle birlikte işten çıkarmalar, işsizlik, açlık ve yoksulluk geniş bir kesimi etkisi altına almaktadır. Milyonlarca emekçi bu sefalet koşullarında hayatta kalmaya çalışmaktadır.

Her gün bir yenisi açıklanan rakamlar; açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşayan emekçilerin sayısının giderek arttığını göstermektedir.

Bu tablo içinde bir süre öncesine kadar yoğun bir şekilde tartışılan işsizlik bir anda yerini başka gündemlere bıraktı. Ardından meraklısı giderek artan mayın tartışmaları yerini belge savaşlarına bıraktı.

Egemenler sürecin kendi inisiyatiflerinden çıktığını fark ettikleri anda müdahale ederek kendi gündemlerini tartıştırmaktadır.

Emekçileri ilgilendiren temel gündemlerin tartışılmasını engelleyerek dikkatleri dağıtmak ve bilinç bulanıklığı yaratmak hâkim sınıfların en önemli yöntemlerindedir.

AKP hükümetinin açıkladığı Teşvik Paketinin içeriği emekçilerden özenle saklanırken darbecilik-demokratik tartışmaları yürütülmektedir.

İşçileri ortaçağ karanlığına mahkûm edecek olan İstihdam Yasası parça parça uygulamaya sokulurken gerçekler emekçilerden gizlenmektedir. Emekçilerin nice bedeller, mücadeleler sonucu kazandığı Kıdem Tazminatı patronların kasalarına aktarılmaya çalışılırken kitleler AKP-TSK arasında kurulan cendereye sıkıştırılmaya çalışılmaktadır.

Emekçilerin yapılan kesintilerle İşsizlik Fonu'nda biriken alınteri üzerinde türlü oyunlar oynanırken bizden AKP'nin demokratlığına inanmamız istenmektedir.

DTP, KESK ve Eğitim-Sen'e yönelik saldırıların dozu artırılırken bilincimiz kısır tartışmalarla bulandırılmaya çalışılmaktadır.

TSK'ya karşı demokrasi havarisi kesilen Erdoğan'ın kamu işçilerine dayattığı sefalet ücretini görmezden gelmemiz ve itaat etmemiz makbul görülmektedir.

Ancak hâkim sınıfların tüm bu oyunlarına karşılık işçi ve emekçiler kendi sorunlarına sahip çıkarak geleceklerini kendi elleri ile kurmak için direnişi büyütülmektedir.

15-16 Haziran'ın 39.yıl dönümünde emekçiler bu büyük direnişi unutmadıkları bir kez daha gösterdiler.

Çeşitli illerde sokağa çıkan emekçiler 15-16 Haziran'ın ruhunu yaşatacaklarını haykırdılar.

Bu tarihsel günün yıldönümünde bir yılı aşkın bir süredir direnişlerini Deri-İş sendikasının öncülüğünde sürdüren DESA Deri işçilerinin kazanımı da oldukça anlamlıdır.

Düzce'de ve Sefaköy'de baskılara, engellemelere karşın kararlıca sürdürülen direnişin sonucunda işçiler tazminatlarını almayı başardılar.

DESA'nın Sefaköy'de bulunan fabrikası önünde tek başına direnen Emine Arslan'ın mücadelesi zengin deneyimlerle doludur. Direnişin işçi ve emekçilerin mücadelesinde önemli bir moral kaynağı olduğu da bir gerçektir.

Emekçiler sadece sermayeye değil onun uşağı durumunda ki sarı-sendikal anlayışlara karşıda önemli bir tepki ortaya koymaktadır.

Egemenlerin kazanılmış hakları gasp eden, açlık ve yoksulluğu dayatan politikalarını savunmayı kendine meslek edinen Türk-İş'i, İstanbul ve Ankara'da yaptıkları birçok eylemle protesto eden emekçiler, geleceğe dair önemli ipuçları da vermektedir.

Sarı-sendikal anlayışların boğmaya çalıştığı sınıf hareketi bendlerini giderek daha fazla zorlamaktadır. Sınıfın içinde biriken bu enerjinin doğru bir kanala hangi yol ve yöntemlerle akıtılacağı gelecek açısından önemli bir tartışma olarak önümüzde durmaktadır.

Türk-İş üyesi birçok sendika dipten gelen basıncın etkisi ile genel merkezde daha fazla tavır almak zorunda kalmaktadır.

Önümüzdeki günlerde sürecin bu ekseninde gelişeceğini öngörmek yanlış olmayacaktır. İşçilerin, emekçilerin içten içe kaynayan öfkelerini örgütlemek, hareket geçirmek için önemli bir hazırlığın yapılması gerektiği açıktır.

Sınıfın, emekçilerin kahredici gücünün açığa çıkarılması çalışmalarımızın niteliğinin artırılmasından geçmektedir. Emekçilerin, sınıfın kendi gündemi tüm yakıcılığı ile aktarmaktadır.

Suni gündemlere karşılık işçi-emekçilerin kendi alternatifini yaratması için koşullar oldukça elverişlidir.

Egemenleri teşhirde, devrimci dayanışma ve mücadelede ısrarlı olmalıyız

Egemen sınıflar cephesinde Ergenekon ek-senli tartışmalar, “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” başlıklı bir belgenin Taraf gazetesinde yayımlanmasıyla birlikte yeniden alevlenmeye başladı. Belgenin altında bir Kurmay Albay’ın imzasının olması, Genelkurmay’ı tartışmanın biraz daha merkezine oturttu. Ergenekon avukatı Deniz Baykal dahi, bu sefer “belgenin soruşturulması için yapılması gerekenler yapılmalıdır” diyebiliyor. Tabii burada esas önemli olan belgenin sahte veya gerçek olması değil. Önemli olan faşist diktatörlüğün kurumları arasında süren bu kirli ilişkilerin perde arkasında yatan gerçekleri, belgelerin kamuoyuna yansıtma zamanlamaları vb. konular üzerinde yoğunlaşarak gerçeklere doğru bir temelde ayna tutmaktır.

Belgenin yayımlanmasının hemen ardından AKP kurmayları hedef biziz propagandasıyla yeniden “mağdur” edebiyatına soyundular. “Darbelere” karşı “demokrasi” çığırkanlığı yapmaya başladılar. Doğrusu bu dönem buna ihtiyaçları olduğu da bir gerçektir. Belgenin kamuoyuna yansıtılmasının (zamanlama olarak) bu gerçek durumu uygun olmadığını kim iddia edebilir. Anlaşılan bundan sonra da çeşitli kritik dönemlerde, dikkatleri farklı yönere çekmek için benzeri tartışmalı belgelerle karşı karşıya kalacağız.

DİKKATLER DAĞITILYOR!

Zahid Akman’ın sahtekarlığı en azından kamuoyu vicdanında önemli oranda kabul görmüş durumdadır. Buna rağmen koltuğunu koruyor ve koltuğunun arkasında da Erdoğan’ın kendisi vardır. Ve bu durum her geçen gün hükümet için taşınması zor bir yük haline geliyor. Yükün atılması, beraberinde yeni hırslıklarının gündeme getirebilir. Diğer bir ifadeyle, vefasızlık vb. duyguların hırslıklar cephesinde hissedilmesi çözülmeyi kolaylaştırır. Ve AKP’nin teşhir sürecini de hızlandırır. Bu anlamıyla Deniz Fe-

neri olayı AKP’yi daha çok karanlığa gömebilir. Ama görünen o ki, Erdoğan ve şürekası bu konudaki ısrarlarını sürdürecektir. Ve daha fazla teşhiri önlemek için de sürekli gündemi değiştirip dikkatleri farklı yönere yönelmeye çalışacaklardır.

Sözgelimi; sınırlardaki mayınların temizlenmesi yasası üzerinde fırtınalar koptu. Ama tam da bu tartışmalar arasında yasa köşklerdeki me-mur tarafından onaylandı.

Daha da önemlisi, ekonomik krizin yarattığı işsizlik, yoksulluk gün geçtikçe daha da derinleşiyor. Kamuoyuna yansıyan bilgilere göre son bir yılda işten atılan işçi sayısı bir milyon 244 bin kişi. Yani, her gün binlerce işçi işsizler ordusuna katılıyor. Toplu sözleşme görüşmelerinde tam bir teslimiyet politikası dayatılıyor. Sarı sendikalar özellikle işçi sınıfı her bakımdan sefalet içine sürükleniyor. Tarıma dönük politikaların köylülük üzerinde yarattığı yıkıcı etkiler gün geçtikçe bütün sonuçlarıyla birlikte ortaya çıkıyor. Ama egemen sınıfların sözcüleri Ergenekon, Deniz Feneri, “terörizme karşı mücadeleyle” ile yatıp kalkıyorlar. Ve herkesin bu tartışmalarda taraf olmasını sağlamak için de ahlaksızlıkta, yalan söylemekte hiçbir sınır tanımıyorlar.

İMHA VE İNKARDAKİ İSRAR SÜRÜYOR

Egemenler cephesinde yukarıda altını çizdiğimiz sorunlar üzerinde tartışmalar sürüyor ve kamuoyunun dikkati de bu tartışmalar üzerinde yoğunlaştırılıyor. Ama diğer yanda hem dışarıda hem de içeride Kürt halkına, onun meşru kurumlarına, örgütlü güçlerine dönük operasyonlar tüm hızıyla devam ediyor. Bu operasyonların arkasında ABD, TC, Irak merkezi hükümeti vardır. Keza İran ve Suriye hükümetle-

rinin tutumları biliniyor. Dışarıda ABD, TC ve Irak merkezi yönetimi arasında süren ilişkilerin belli somut sonuçları ortaya çıkıyor. Burada Kürt Federe Hükümetinin bu kuşatmadaki rolü de asla göz ardı edilmemelidir. Örneğin Irak hükümeti yapılacak seçimlerde HİWA listesinin seçimlere katılmasını yasakladı. Buna karşı Kürt Federe Hükümetini oluşturan büyük partilerin temsilcileri sessizliklerini korumaya devam ettiler. Keza, TC’nin Erbil’de konsolosluk açma planı, Irak Kürdistanı petrolünün Türkiye

üzerinde uluslararası pazarlara aktılması konusunda yapılan anlaşmaların karşılığı yalnız ekonomik çıkarlardan ibaret değildir. TC’nin süren bu ilişkiler projesi içine PKK’yi koymaması düşünülemez. Bilakis PKK’nin kurulan bu masa üzerinde önemli bir yer tuttuğu kesindir. TC sözcülerinin Kürt sorununda “iyi şeyler olacak” veya “koşullar hiçbir zaman bu kadar olgunlaşmamıştı” söylemleri, sürdürülen bu gizli politikaların ürünüdür. Batı Avrupa’nın bazı ülkelerinde Kürt siyasetçilerine dönük yapılan operasyon ve tutuklama pratikleri de yürütülen bu geniş kapsamlı saldırıların bir parçası olarak algılanmalıdır.

İçerde DTP ve KESK üyelerine, yöneticilerine dönük sistemli bir tarzda sürdürülen gözaltı ve tutuklama furçasına karşı “Demokrasi

şampiyonlarının” sessizliği, suç ortaklığının kanıtıdır. Her zaman ifade ettiğimiz gibi, emperyalistler ezilen halkların, ulusların dostu olamazlar. Onların sorunlarını çözemezler. Çünkü; tüm bu sorunların yaratıcıları kendileridir. Irak halkına, Afganistan, Pakistan halkına ölüm ve sürgünü reva görenler, Kürt halkının demokratik hak ve taleplerine yanıt olamazlar. Bölgesel çıkarları için yaptıkları kimi hamlelerin, kısa vadede ortaya çıkardığı bazı imkanlardan hareketle, sorunun gerçek yaratıcılarını kurtarıcı olarak görmek, geniş yığınlara böyle tanıtmak, uzun vadede ezilen halkların kurtuluşuna, özgür birliğine yapılan veya yapılacak en büyük kötülüktür.

Faşist Kemalist diktatörlük yalnız demokratik kurum üyelerine dönük tutuklamalarda pervasızlaşmadı. Aynı pervasızlık gerillaya yönelik operasyonlarda da sürüyor. Ve tüm bu operasyonlar da PKK’nin tek taraflı olarak ateşkes kararını uzattığı bir döneme denk geliyor. Basında yer alan Amed Büyükşehir Belediye Binası önünde ekilen sarı-kırmızı-yeşil renkli çiçekler “PKK’yi simgeliyor” denilerek yapılan suç duyurusu haberi, PKK’nin tek taraflı yaptığı ateşkes çağrısına karşı TC’nin tutumunu özetler niteliktedir. Ve bu saldırılar devam ettikçe, tek taraflı alınan ateşkes kararı da objektif olarak işsiz hale gelecektir. Çünkü bu yoğun saldırılar, en azından aktif bir savunmayı zorunlu kılar.

Tüm bu saldırılara karşı gerilla alanında, demokratik zeminlerde yurtsever güçlerle dayanışma içinde olmak, pratik tutumlar geliştirmek güncel bir görevdir. Kürt ulusal sorunu bu topraklardaki güncelliğini, öncelikli sorunlar arasında olma gerçekliğini korumaya devam edecektir. Ve Demokratik Halk Devrimi’nin önemli görevlerinden biridir. Dolayısıyla öngörülen politikaların daha yaratıcı bir tarzda uygulanması, bütün alanlardaki güçlerimize belirlenen politikalara uygun bir pratik hat izlemeleri bir zorunluluktur.

Sınıfsal Yaklaşım

ÇİFT TARAFLI “TSK” BELGESİ: EYLEM VE İMDAT PLANI

Bir belge, giderek bir imza etrafında tartışmaya indirgenen sorunun yaklaşık 10 gündür gündemin birinci sırasına oturması ve düzenin önde gelen aktörleri başta olmak üzere bütün kesimler tarafından hararetle tartışılması, son yıllarda benzer amaçlı gerçekleştirilen **manipülasyon** faaliyetlerine bir yenisini eklemiştir. Bu durumda, zarf ile mazrufun rolü önemli olmakla beraber, ilk etapta konuya egemen sınıf kliklerinin yaklaşım biçimleri dikkat çekici olmalıdır.

Yerel seçimlerden hemen sonra, Nisan 2009’da Genel Kurmay 3. Bilgi Destek Şube Müdürlüğü’nde hazırlandığı söylenen, “İrtica ile Mücadele Eylem Planı” belgesinin gerçek veya sahte olduğu, buna bağlı olarak her iki durumda da kimler tarafından hazırlanmış olabileceği üzerinden tartışma yürütme tuzağına düşmeden, olayın gelişim şekli çerçevesinde yorum yapmak ve geliştirilen tavırları analiz etmek gerekmektedir. Öncelikle, belgenin bir operasyon (ek dalga) esnasında ele geçirilerek Ergenekon da va dosyasına girildiği ve AKP’nin temsil ettiği klik tarafından Taraf gazetesine iletile kamuoyuna servis edildiğini vurgulamak gerekir. Her ne kadar belgenin operasyonda ele geçmediği, yakalanan kişinin (Av. Serdar Öztürk) evrakı arasında polis tarafından konulduğu iddiası varsa da bunun dayanakları zayıf durumdadır.

“Eylem Planı” içeren belgede, özetle, Ergenekon operasyonu/davası ile yeni bir safhaya ulaşan klik çatışmasında gerileyen, kan kaybeden laikçi Kemalist güçlerin -başta TSK içindkiler olmak üzere- harekete geçirilerek, AKP ve Fetullahçı kesimlere karşı çeşitli faaliyet ve

eylemleri organize edilmeye çalışılmaktadır. Eylem planının kamuoyunda “darbe” ile ilişkilendirilmesi, hem kullandığı “tehlike” kavramı ve “durumdan vazife çıkarma” anlayışından ileri gelmekte, hem de doğrudan Genel Kurmay’a bağlı “eski” Psikolojik Harp Dairesi’nde hazırlanmış olmasından ötürüdür.

Belgeyi kamuoyuna servis edenlerin özellikle böyle bir anda bu konu üzerinden propaganda yürütmeye ne kadar **ih-tiyaçları** oldukları açıktır. Kendisine ve taraftarlarına yönelik engelleme, darbe girişimi, yasaklama vb. argümanlara yaslanarak mağdur rolüyle büyük kazançlar sağlayan AKP’nin gerileme sürecinde, **krizle** boğuştuğu, yeni **“açılım”** ve **“atılım”**lara kalkıştığı dönemde böyle bir belge ya da fırsatı sonuna kadar kullanacağı ortadadır.

Bununla beraber “muhalafet” partilerinin de ortalığa düşüp belgenin sahte veya esaslığı üzerinden prim yapma hesapları anlaşılır olmalıdır. Burada dikkat çekici olan husus, daha çok CHP’nin ama aynı zamanda MHP’nin de TSK’ya destek konusunda eskisi kadar “cesaretili” davranmıyor oluşudur. Bunda, ABD’nin AKP eliyle izlediği politikalar ve TSK’nin bu çerçevede gösterdiği **uyum** dikkat çekici bir rol oynamaktadır. Elbette TSK içerisinde klik çatışması yaşanmakta, komuta kademesinde bu süreçte gönüllü olarak uyum gösterenler ile kendi çapında ayak direyenler bulunmaktadır. Ama sorunu Ordu ile AKP çatışması olarak tanımlayanlar fena halde yanılmaktadır!

Nitekim Tayyip ile Özkök arasında **frekans/siyasi** bakımından da var olan uyumun, Büyükanıt ya da Başbuğ’da bu-

lunmaması ciddi bir sorun teşkil etmemiş, nihayetinde Dolmabahçe ya da başka biçimde yapılan görüşmeler ile krizler pek kolaylıkla giderilebilmiştir ve giderilebilmektedir. Zira devlet denilen olgu, hükümet, ordu, parlamento, hatta yargı vb. gibi asli kurumlar arasında uyumsuzluğa kalmır. Bunu kısa sürede gidermezse temellerine inen sarsıntılar yaşar. Kaldı ki bu kadar köklü devletler bunun yalnızca yasal değil **geleneksel** mekanizmalarına sahiptir.

Aynı zamanda gelenekselin yasallaştığından söz etmek gerekecektir. Osmanlı’nın kendi evinde katliam ve saray darbeleriyle sorunu halletme biçimi, “darbelerin meşruiyeti” konusunda TC’ye bıraktığı mirastır. AKP’nin bir yandan en katı “darbe” düşmanı, darbesever ve anti-militarist geçinip diğer yandan başta 12 Eylül olmak üzere darbecilerle hesaplaşma adına kılıcı kıpırdatmaması, hiçbir icraatlarına yönelmemesi, kurumsallaşmış hiçbir temel olguya el atmaması ve nihayet mevcut militarist yapıya yönelik herhangi bir hamlede bulunmayp aksine bunu güçlendiren pratikler içerisinde olması tam da bu durumla ilgilidir.

Bu aşamadan sonra, işin içerisine böylesi bir durumda komünistlerin/sınıfın, bu bağlamda en geniş anlamıyla da devrim/halk güçlerinin tavrının ne olması gerektiğini katarak devam etmek gerekmektedir. Bu konuda en son Ergenekon operasyonu vesilesiyle meydana gelen karmaşa ve bir yönüyle **saflaşma** yeniden ortaya çıkmıştır. Birbirlerini okumadıkları, daha doğrusu birbirleriyle ilgilenmedikleri ve tartışmadıkları anlaşılabilir devrimci, reformist, revizyonist, vd. yapı ve gruplar aynı söylemlerle sorunlara yaklaşıma devam etmektedir. Örneğin, “darbeciler yargılsın talebini yükseltmenin zamanıdır” diyen de vardır, “TSK’ya karşı cumhuriyet düşmanları gemi işçie azıya aldılar” diyen de...

Bundan önce tartışmanın, tavırsız kalıp kalmama üzerinden yürütüldüğü kolayca

tahmin edilebilecektir. Bir kliğin yedeğine düşme endişesiyle **“tarafsız”** kalanlar ile bunları silik/pasif pozisyonda kalmakla suçlayıp herhangi bir tarafın yedeğine düşmeksizin **“aktif”** politika üretme yanlısı olanlar arasındaki tartışma yeniden yaşanacaktır. Burada, “tarafsız” olmaktan kasıt, yürütülen tartışmada esasen iki cephenin öne çıkmış bulunması, bunlardan birisini önceleyen herhangi bir talep doğrultusunda yürütülecek çalışmanın nesnel olarak **“taraf”** konumu alacağıdır. Aksi takdirde üçüncü bir pozisyon alınıp da yürütülecek “aktif” çalışmaya kimsenin karşı çıkmayacağıdır.

Nitekim, Ergenekon operasyon/davası ile ilgili de klik çatışması ve dalışında hâkim sınıfların herhangi bir kanadının desteklenmesinden söz edilemezdi. Hakeza kendi hesap ve planları doğrultusunda kimi katil ve halk düşmanlarının yargılanması karşısında, bunun **iyçüzünü** (kendi hesaplaşmaları olduğu, suçların büyük bölümünü kapsamadığı, katillerin büyük çoğunluğunu barındırmadığı, gerçek adaletin asla sağlanamayacağı vb. vb.) teşhirden öte bir kampanya düşünülemezdi.

Bu nedenle de benimsenen politika, başta “liberal solcular” olmak üzere belirlirli çevreler tarafından politikasızlık, pasiflik, iradesizlik olarak nitelendiye de görüldü ki **“politika”** yapan devrimci dostlarımız Ergenekon davasına fena halde hayalci biçimde buluşmuş olular. Hiç kimse biz zaten o dosyadan herhangi bir şey beklemiyorduk, bunu da baştan itibaren deklare etmiştik dememeliyiz. Kitle baskısı ve konjonktür eşliğinde, dava nasıl açıldıysa belli sonuçları da getirebilir şekilde **“umudu”** barındırıyor...

“Eylem Planı” belgesi üzerine, klikler arasındaki çatışma değişik senaryolar çerçevesinde yeniden kızıştırılmaya çalışılmaktadır. Gelişme hangi yönde olur ve yazılıp çizilen senaryolardan hangisi gerçek çıkarsa çıksın tarafların şimdiden belirlendiği bir duruşu vardır. Olay bir be-

lirsizliğe terk edilir olursa bu egemen sınıf klikleri için en elverişli durumdur. Herkes kendi siperi ve tahkimatı için söyleyecek birçok şey bulmaktadır. Zira düzen ve onun sahibi ve kurumu olarak bu kesimler büyük **zafiyet ve gürüme** içerisinde. Bu dalışın aynı zamanda belli bir vadede kendilerini halk muhalefeti karşısında zayıflattığını ne oranda farkında olup olmadıkları ayrı bir konudur.

Komünistler, sınıf bilinci işçiler bakımından hiçbir soruna kayıtsız kalmak düşünülemez. Önce bu konuda her kimde önyargı oluşmuşsa bunu yıkmak gerekecektir. Bunun toplumsal, politik bir “sorun” olmasından söz ettiğimiz gözden kaçırılmamalıdır. Kayıtsız kalmama hali politika üretmeyi gerektirmektedir. Politika üretmek ise güç oranında faaliyeti, eylem ve etkinliği getirir...

Taraf olmak, en yalın ve dolaysız haliyle devrim ve karşı-devrim arasında saf tutmayı gerektirir. Düşman kanatlar arasında taraf tutma, herhangi birisiyle “işbirliği” yapma ya da tarafsızlaştırma politikaları üzerine burada açılımda bulunmak yersizdir. Esas tavrın bütün düşman kliklerine yönelik, uzlaşmaz karşı bir duruş olması gerektiği tartışılmaz açıktır.

Düşman, **ciddi bir kriz** içerisinde debelenmektedir. Ulusal soruna ilişkin “çözüm” hamlesini de barındırma amaçlı yeni ekonomi (teşvik ve istihdam) paketi, durumun vahametine ilişkin yeni **bir iflas belgesi** hüviyetindedir. Son bir yıldaki işsiz artışı kendi rakamlarına göre **1.2** milyon olmuştur. Toplam işsiz sayısı **6** milyonu aşmış durumdadır. İlk **5** aylık ihracatın yüzde **30** gerileme gösterdiği açıklanmıştır. Asgari ücretin **500** bin ancak geçtiği koşulda, açlık sınırı **845**, yoksulluk sınırı **2** bin **276**’dır.

Ekonomiden sorumlu Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, “Bir yangın var. Bu binayı nasıl yeniden inşa edeceğiz, yangından sonra nasıl derleyip toparlayacağız, bu bi-

SINIF İÇİNDE ÇALIŞMAYA YOĞUNLAŞ

Şu bir gerçek ki; başta işçi sınıfı olmak üzere, toplumun diğer tüm ezilen kesimlerin sorunları sahiplenilmeden, bu uğurda mücadele edilmeden geniş yığınları kucaklamak mümkün değildir. Özellikle işçi sınıfı içindeki çalışmalarda yoğunlaşmalıyız. Çünkü, bugün işçi sınıfı içinde sınıf sendikacılığı adına hareket ettirildi iddia eden sendika yönetimlerinin dahi bürokratlaşmış bir dönemden geçiyoruz. Bu anlamıyla işçi sınıfı içinde sınıf sendikacılığı anlayışı temelinde bir çalışma oturtulmadan, hakim olan bu bürokrat ve sarı sendikal anlayışı kırmak, zayıflatmak mümkün değildir. Hakim olan bu sendikal anlayış, patronlarla işbirliği içinde olan ve sistemin koltuk değnekliğini yapan anlayıştır. Ve bugün “sosyal diyalog” adı altında yürütülen tüm çalışmalar özünde işçi sınıfını sosyal haklar-örgütüllük bakımından hiçleştirme-silahsızlandırma çabalarıdır.

Kapitalizmin bugünkü krizi bu politikaların uygulanması bakımından egemenler için tam bir fırsat oldu. Sözgelimi; çalışma süreleri düşürülmeden ücretler düşürülüyor. Patronlara işçileri işten çıkarma kolaylığı sağlanıyor. Toplu sözleşmeler fiilen işsiz duruma getirilmiştir. Kısacası, krizin faturası üretencilere ödetiliyor. Hiç şüphesiz işçi sınıfının örgütsüzlüğü, işsizler ordusunun varlığı, sarı sendikal anlayışının hakimiyeti bu alandaki mücadelenin zorluğunu daha bir artırıyor. Bunu aşmanın yolu, öncelikle sınıf sendikacılığı anlayışına uygun olarak militan bir çizginin izlenmesinden geçiyor. Bu çizgi ek-seninde bugünün özgünlüğünü de hesaba katarak örgütsüzler ve işsiz kesimlere dönük bir çalışma perspektifi yanlış değil, doğrudur. Bu bakış açısına sahip olmak, stratejik bir konuma sahip olan işkollarındaki çalışmayı göz ardı etmek anlamına gelmiyor.

Şu açık ki; öngörülen politikaların uygulanması için, öncelikle bu alandaki güçlerimizin örgütüllük düzeyini ve devrimci pratiğini daha ileri bir noktaya taşımamız gerekir. Bu anlamıyla sürecin değerlendirilmesini içeren toplantılar, sınıf bilincinin geliştirilmesi için yürütülen eğitim çalışmaları sürecin olumlu çabalarıdır. Ve bu çabaların büyüterek daha sistemi ve işçilerle bütünleşmeye hizmet eder bir hale getirilmesi gerekir.

neyi yeniden nasıl oturulabilir hale getireceğiz? Ben henüz bu konuda ciddi bir çaba görmüyorum.” (16.06) itirafında bulunmaktadır. Sosyal tablo bütün yönleriyle ve hızı artan oranda bozulmaktadır. **110** bin kişilik hapishaneler nüfusu, tarihi rekorunu ulaşılmış zor bir seviyeye çıkarmış peşindedir. Sosyoloji Derneği Başkanı Prof. Dr. Birsan Gökçe, “*Dört kişiden biri bunaldı.*” (09.06) diyecek kadar vahim bir duruma işaret etmektedir. Bir başka sosyolog Prof. Dr. Ercan Tatlıdil’in, “*Ülkemizde krizin sosyal ve kültürel boyutları sanıldığından çok daha ağır geçiyor.*” (09.06) dediği günlerde şiddet, kapladığı atmosfer içerisinde, devletin elinde toplumsal muhalefeti tehdit aracı olarak kanısattırılmaya çalışılmaktadır.

Öyle ki, Adli Tıp, “*Sırtından sıralı biçimde ateşlenmiş 9 kurşun yararı bulunduğu, silah tutacak yaşta olmadığı ve olay yerinde çatışma izi bulunmadığına*” işaret ettiği halde, **12** yalın-dayken sırtına **9**, toplam olarak sırtına **13** kurşunla 21 Kasım 2004’de babasıyla birlikte katledilen Uğur Kaymaz’ın davasında, Yargıtay 1. Ceza Dairesi; 19 Haziran’da verdiği son kararla, “sanık” polislerin, **“eyleminin meşru müdafaa sınırları içerisinde kaldığı”na** hükmetmiş ve **beraat** kararı vermiştir...

Yargının bütün egemen klikler tarafından kendi meşrepleri ve çıkarları çerçevesinde tartışıldığı ve dönemde, bu karar böyle birlercesini hatırlatma babında herkese gerçeklerin -yargı/adalet yöneliminin- esasta ne yönde ve kime karşı işlediğini göstermesi bakımından önemli ve uyarıcı olmalıdır. Bu bağlamda, hâkim sınıflar arasındaki dalışın havasına kapılmamak gerekir. Onların dava ve operasyonlarından medet umulmamalıdır. **Düşmanın her vesileyle teşhirine yönelmek, sağlam zeminli platformlar ve en geniş birlikteliler üzerinden yüklenmek ve kendi gücümüze güvenmek esas olmalıdır...**

Anayasal hakkını kullan, sendikalı ol!

Düzce'ye girişinizde, sizi işçi tulu- mu giymiş gülen yüzler karşıyor. Tüm billboardlar bu afişlerle süslenmiş! Afişlerin üzerinde "Umutlu ol! Mutlu ol! Güçlü ol! Etkili ol! Güvende ol! Birlik ol! Sendikalı ol!" yazıları göze çarpıyor. Yerel televizyonlarda, "Nerdesin? Sendikadan" diyaloglu reklamlar dönüyor durmadan; haber programları "Anayasal

hakkını kullan sendikalı ol!" sloganı ile başlayıp bitiyor. Keza radyolardan da bu sözü sıkça duyuyorsunuz! Kısacası Düzce "sendikalı oluyor!" Petrol-İş imzalı tüm bu reklamlar sendikal bir kampanyanın ürünleri. Düzce, Petrol-İş'in "Anayasal hakkını kullan sendikalı ol!" adlı bu merkezi kampanyasının uygulandığı pilot il olarak seçilmiş. Biz de bu kampanya hak-

kında ayrıntılı bilgi almak için Petrol-İş Düzce Şubesi Örgütlenme Sorumlusu Ünal Akbulut ile görüştük.

■ Bu kampanya nasıl ortaya çıktı?

- Öncelikle şunu belirtmeliyim; Türkiye'nin birçok yerinde -özellikle Düzce'de- sendikal faaliyet; çoğunluk sağlanana kadar, işçiler zarar görmesin diye gizli yürütülür. Bu da sendikal faaliyetin illegalmış gibi düşünülmesine neden oluyor. Biz, biraz da bunu kırmak ve sendikamızın meşru olduğunu kavratmak istiyoruz insanlarımızı. Çünkü sendika işçilerin ortak aklı, ortak vicdanı ve gücüdür. Sendika anayasal bir hak. Bizim toplumumuzda -ne yazık ki- "popülerleşmiş meşru ve haklıdır" anlayışı var edilmiş. Biz biraz da bu anlayışın yararlanarak sendikamızın da meşru ve haklı olduğunu belirtmek istedik. Bunun için de Petrol-İş Genel Merkezi'nde sendika yöneticileri, örgütlenme sorumluları ve üniversite-

lerden iletişim uzmanları ile yapılan uzun toplantıların sonucunda Türkiye çapında böyle bir kampanyaya karar verdik. Genel Merkezin, Düzce'deki meslek odaları ve sivil toplum örgütlerinden oluşan 50'ye yakın kurumla yaptığı toplantı sonrasında da pilot ilin Düzce olduğu açıklandı.

■ Peki neden Düzce?

- Düzce, sendikalaşmanın en alt seviyelerde olduğu kentlerden bir tanesidir. Düzce'nin toplam iki tane organize sanayi bölgesi ve 78 tane fabrikası olmasına ve birçok sendikaların örgütlenme çabalarına rağmen tek bir örgütlü fabrika var. O da Petrol-İş/Süperlas Fabrikası. Ayrıca Düzce'de, Petrol-İş dışında, hiçbir sendikamızın şubesi yok. Biz bu zihniyetin değişmesi ve diğer sendikaların gelişmesi için Düzce'nin pilot il olarak bu kampanyada yer almasını istedik. Kampanyamızın sonucunda birtakım kazanımlar elde edersek bu kampanya tüm Türkiye'de uygulan-

cak.

■ Kent baştan aşağı Petrol-İş afişleri ile kaplı. Kampanya kapsamında başka neler yapıldı/yapılıyor?

- Kampanyaya üç hafta önce başladık. Sizin de gördüğünüz gibi şehre girer girmez birçok durakta ve billboardlarda afişlerimiz var. Onun dışında çarşı merkezinde reklam raketleri hazırladık, televizyon ve radyolarda birçok programa sponsor olduk. Örneğin; Düzce'deki yere bir televizyonun ana haber bülteninin sponsoruyuz ve haberler sürekli kampanyamızın "Anayasal hakkını kullan sendikalı ol!" sloganı ile başlayıp, bitiyor. Ayrıca yerel TV'de yayınlanan Halil Ergün'le Meral Okay'ın ücretsiz oynadıkları reklâm filmlerimiz de var.

■ İnsanlardan ne gibi tepkiler aldınız?

- Eğer siz halkın damarlarına doğru yerden seslenirseniz karşılığıni

Krizi fırsata çevirenler

İsıtma ve soğutma sistemleri üreticisi Baymak, ortağı İngiliz Baxi Grupa birlikte krizi fırsata çevirenlerden. Krizle birlikte yüzde 20 oranında büyüdüğünü açıklayan Baymak 2010 ciro hedefini 500 milyon dolara çıkardı. Şirket önümüzdeki yıl 44 ülkeye ihracat yapmayı planlıyor.

mutlaka alırsınız. Biz mücadele etmeyi direnmeyi biliyoruz, eve! Ben bu kampanyada halka ulaşmak için doğru yerlerin kullanıldığını düşünüyorum. Mesela afişlerimizdeki tüm yüzler bizim sendikada örgütlü işçilerimiz yüzleri yani gerçek işçiler! Bu da haliyle sokaktaki işçiyi, işçinin ailesini oldukça etkiliyor. Ve gerçekten kafalarda sendikaya bir meşruluk sağlıyor. Bence en önemli kazanım budur.

■ Teşekkür ederiz.

(İstanbul)

Tersaneler işçi öğütmeye devam ediyor

İnsan yaşamının bir çuval kadar bile değer görmediği iş kollarının başında gelenlerden biridir tersaneler. Ekonomik kriz bahaneli bir dizi saldırının parçası olarak, binlerce işsizlikle yüzyüze kalan tersane işçisinin artık "kaderi" olarak görülmesi istenen iş cinayetleri, insan yaşamını hiçe sayan pratiklerin en somut örneğini oluşturuyor.

İş cinayetlerinin en yoğun yaşandığı tersaneler sıralamasında en üstlerdeki yerini koruyan Tuzla Tersaneleri'nde ölüm, tersane işçilerini çeşitli biçimlerde yakalıyor.

Bu iş cinayetlerinden sonuncusu, 8 Haziran'da, Tuzla'da bulunan Çelik Tekne Tersanesi'nde yaşandı. Burada meydana gelen bir patlamada, Hüseyin İbir ve Süleyman Kırgın adlı işçiler yaşamını yitirdi. İki işçinin ölümlüyle birlikte tersanelerde yaşamını yitiren işçilerin sayısı 125'e yükselirken, yapılan eylem ve açıklamalarla bir kez daha iş cinayetlerine dikkat çekildi.

ASKERİ TERSANEDE DİRENİŞ

Taşeronlaşmanın son dönemde iyice yaygınlaştığı tersanelerden biri de Pendik Askeri Tersanesi. Tersane işçileri, bu hak gasplarını direnişle yanıtlamaya çalışıyorlar.

Bu direnişlerden biri de, CHT Denizcilik firmasına bağlı İnto Denizcilik'te çalışan işçilerin, alacaklarının ödenmemesi üzerine başlattıkları direniş oldu.

Tersane işçilerinin, 9 Haziran'da TİB-DER öncülüğünde başlattıkları direniş, patronun alacakları bir gün sonra ödeyeceği sözü üzerine bitirilmiş, ancak verilen sözün yerine getirilmemesi üzerine sonraki günlerde devam ettirilmişti. İşçiler bu kararlı tutumlarının karşılığını almakta gecikmedi ve patron 17 Haziran'da tüm işçilerin alacağını ödemek zorunda kaldı.

(Kartal)

Kadıköy Belediyesi çözümsüzlükte ısrarlı

Kadıköy Belediyesi çalışanları, geçtiğimiz haftalarda, aylardır ödenmeyen alacakları için bir dizi eylem gerçekleştirdiler. Yerel seçimlerle birlikte belli bir bölgenin yeni bir belediye, Ataşehir Belediyesi olması, çalışanların alacaklarının ödenmesi noktasında da bazı sorunları ortaya çıkardı.

Çalışanların TIS farkından doğan alacaklarını ve sosyal haklarını aylardır ödemeyen Kadıköy Belediyesi yönetiminin, seçimlerle birlikte Ataşehir'e gönderilen çok sayıda çalışanın ödemelerinin Ataşehir Belediyesi tarafından yapılmasında ısrar etmesi ise, sorunun bir başka boyutunu oluşturmakta. Belediye çalışanların peş peşe yaptıkları eylemlerden sonraki günlerde, eylemlere öncülük eden Genel-İş Sendikası'nın, eylemler içinde aktif rol alan 2 Nolu Şube Başkanı, Şahan İlseven ile görüşerek, Kadıköy Belediyesi'nde yaşanan sorunun geldiği aşamayı öğrenmeye çalıştık.

İlseven, bize yaptığı açıklamada, Kadıköy Belediyesi'nin eylemlerin ardından gelen günlerde, TIS farkla-

rını ödemediğini, ancak sosyal haklara dönük alacakların hala ödenmediğini aktarıyor.

Ancak TIS farklarının sadece Kadıköy Belediyesi'nde çalışan işçilere ödendiğini, Ataşehir'e gönderilen işçilerin alacaklarının hangi belediye tarafından ödeneceği tartışmalarının sürdüğünü söylüyor.

Genel-İş olarak, sorunun çözümü için valiliğe başvurduklarını da sözlere ekleyen İlseven, bu başvurunun sonucunda, iki belediyeye birlikte bir komisyon oluşturulduğunu, alacakların hangi belediye tarafından ödeneceğine bu komisyonun çalışmaları göre karar verileceğini belirtiyor.

Eylemlerin akabinde çalışanların başkan yardımcılarını ve bizzat Belediye başkanı tarafından sürgüne gönderilmek, isteği dışı bölüm değiştirilmek ve hatta işten atılmakla tehdit edildiklerini de aktaran İlseven, Belediye Başkanı Selami Öztürk'ün, sorunları çözmek yerine, tatile çıktığına dikkat çekiyor.

(Kartal)

Samandağ'da işçiler eylem yaptı

15 Haziran Pazartesi günü Samandağ Belediyesi önünde saat 12.30'da belediye işçilerinin yoğun katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde "Tasarruf Teşvik Fonu ve Konut Edindirme Fonu derken şimdi de Kıdem Tazminatı Fonu adı altında kıdem tazminatı hakkımız gasp edilmek istenmektedir. AKP hükümeti şunu bilsin ki; İşçiler, emekli olduklarında yıllarca çalıştıkları ve alınteri döktükleri emeklerinin karşılığı olarak yaşamlarının sonunda kullanacakları ve işten çıkartılmaya karşı güvence oluşturan kıdem tazminatı hakkından asla vazgeçemeyecektir" denildi. DISK'in örgütlediği eylem çok sayıda demokratik kitle örgütü de destek verdi. Eylem atılan sloganlarla son buldu.

(Samandağ İK Okurları)

E-Kart direnişi 1 yaşında

% 50 hissesi Eczacıbaşı'na % 50 hissesi de Gi-ececk&Devrient adlı Alman bir şirkete ait olan E-Kart Holding'de Basın-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan E-Kart işçilerinin kararlı mücadelesi devam ediyor. 16 Haziran 2008'den bu yana greve olan E-Kart işçileri, grevin 1. yılında, Eczacıbaşı Holding'in kalesi olarak bilinen Kanyon Alışveriş Merkezi önünde kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme Deri-İş, Haber-İş, Tek Gıda-İş, TGS, Belediye-İş, Tersane İşçileri Birliği ve Yeni Demokrat Gençlik destek verdi. Kanyon AVM Yönetiminin basın açıklamasına izin vermeme çabasına rağmen işçiler eylemi gerçekleştirdi.

Burada basın metnini okuyan Basın-İş Genel Başkanı Yakup Akaya, patronun uzlaşmaz tavrına karşı cevaplarının direniş olacağını belirtti.

(İstanbul)

Sabra patronu hesap verecek!

Kurultaya hazırlık amacıyla Sabra Tekstil önünde bildiri dağıtan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu aktivistleri silahlı saldırıya uğradı.

9 Haziran Salı günü fabrika önünde bildiri dağıtan Esenyurt İşçi Platformu Üyeleri, fabrikanın güvenlik görevlileri ve fabrika içinden çıkan sivil faşistlerin saldırısına uğradı. Yapılan bu saldırılara emekçiler 10 Haziran sabahı bildiri dağıtımına devam ederek cevap verdi. Bildiri dağıtımına da tahammül edemeyen Sabra patronu, yanında bulunan sivil faşistler aracılığı ile işçilerin üzerine kurşun yağdırdı; saldırı sonucu iki işçi yaralandı, yaralanan işçilerden birine, yakın mesafeden ateş edildiği belirtildi.

Yapılan saldırıya karşı 10 Haziran akşamı fabrika önüne yürüyen Esenyurt İşçi Platformu ve BDSP üyeleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirmek istedi. Faşist saldırılara karşı bir araya gelen emekçilere polis gaz bombası ve coplarla saldırdı. Eylemde 4 kişi gözaltına alınarak tutuklandı.

İşçilere yönelik saldırılar 11 Haziran Perşembe günü Taksim Tramvay durağında yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. Devrimci ve demokratik kurumların da destek verdiği eylem oldukça kalabalık ve coşuklu oldu.

(İstanbul)

Emekçinin gündemi

DDSB Programı ne anlam ifade ediyor?

İşçi sınıfı ve emekçilere saldırıların yoğunlaştığı, direnişlerin ve işgal- lerin geliştiği bir süreçte pratik görevlere yoğunlaşılması gerekirken, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik program tartışmalarına yönelmeyi tercih etti. Önemli bir zaman ve enerjiyi bu doğrultuda harcadı. Önceki programın çeşitli konularda eksiklikler barındırması bu yönelimin nedenlerinden biriydi. Fakat tek ve belirleyici neden bu değildi. Önemli bir diğer neden, DDSB'nin kurumsallaşma hedeflerine ve örgütlülüğünü geliştirmeye dönük çabalarıydı. Ancak bu nasıl olacaktı? Tek başına ne bir program hazırlamanın ne de pratik faaliyetlere yönelme çağrısının bunu sağlaması olası değildi. Sadece DDSB'yi değil bu alandaki tüm örgüt-

lülükleri etkisiz kılan ve her geçen gün darlaştıran sorunlar ortaya konmadan doğru sonuçlara ulaşmak mümkün olmazdı.

Marx genel olarak bir programın o örgütün ne yaptığından daha az söz konusu olduğunu, başka bir deyişle politik ve pratik adımların belirleyiciliğini ortaya koymuştu. "Her gerçek ilerleme bir dizi programdan daha önemlidir..." diye ifade eden de Marx'tı. Fakat aynı Marx, yeni bir programın herkesin gözü önünde henüz dikilmiş bir bayrak olduğunu, dış dünyanın buna göre yargıda bulunacağına da belirtmişti. Birbirleriyle çelişik gibi gözükse de bu iki ifade arasında diyaloglu bir ilişki vardı. Programın temel görüşler alanında sağladığı birlik, o örgütün tüm çalışmalarını ve müca-

delesini yönlendiren bir içeriğe sahiptir. Herkes bir örgütlülüğü programına göre ele alır ve değerlendirir. Program ve bir örgütün pratik eylemleri bir bütünün iki yanını oluşturur ve birbirinden ayrı düşünülemez. Öyleyse şunu söyleyebiliriz ki, program pratiğin sorunlarına cevaplar bulabiliyorsa gerçekten amacına hizmet ediyordur.

İşçi sınıfı mücadelesinin ve bu alandaki örgütlülüklerin yaşadığı sorunlar DDSB'yi de doğrudan etkiliyor ve ilgilendiriyordu. Sorun tekil değil tümeldi. O halde sorunu geniş yönleyle tartışmak, politik ve pratik adımları yönlendirecek genel sonuçlara ulaşmak gerekiyordu. Bu bir program oluşturmakla doğrudan ilgiliydi ve DDSB de bunu yapmaya çalıştı. İşçi ve emekçilerin bugün karşılaştıkları saldırıları ekonomik, siyasi, örgütsel ayaklarıyla tanımlamaya çalışmak ve bunlara çözüm üretme perspektifiyle kendi örgütlülüğünü sınıf mücadelesi arenasında doğru yerde konulan-

dırmak belirleyici önemdeydi. Bugüne kadar işçi sınıfının tarihsel deneyimlerinden ileri gelen zengin bir birikimi vardı. Buna özelde ülkemiz işçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve DDSB'nin kendi mücadele deneyimlerini de eklemek gerekirdi. Ancak sınıf mücadelesi canlı ve diyalektik bir düzlem üzerinde yükseliyordu ve varılan yerde kalmak mümkün değildi. Egemen sınıflar farklı araç ve yöntemlerle sömürüyü artırır ve işçi sınıfı ve emekçilerin her alandaki birliği parçalaymaya uğraşırken her dönemin ihtiyaçlarına özgü politikaları, örgütsel araç ve mekanizmaları devreye koymak bir zorunluluktur.

DDSB bu amaçla program tartışmaları etrafında çeşitli toplantı ve tartışmalar gerçekleştirdi. Gidilen her alanın sınıfsal temeldeki sorunları, varolan örgütlülüklerin durumu ve DDSB olarak neler yapılabileceği konusunda cevaplar aradı. Bunu yaparken hemen her alanı kapsayan çeşitli sorunlarla karşılaştı ve daha

geniş temelde araştırmaların ihtiyacını fark etti. Bunu belli yanlarıyla yapmaya çalıştı ve ulaştığı sonuçlara programına yansıtı. Ancak tüm sorunları bir program etrafında tanımlamak ve politikalar geliştirmek olası değildi. Bu, pratik faaliyetlerin hemen yanı başında bitmek bilmeyen bir araştırma ve tartışmanın konusuydu. Belki bazı genel sonuçlara ulaşmak iyi bir araştırma ve tartışmayla mümkündür. Fakat pratiğin ihtiyaç duyduğu asıl somut sonuçları elde etmek ancak faaliyetleri yoğunlaştırmak ve tartışılan sorunun içine daha fazla girmekle gerçekleşebilirdi. Bundan sonra yapılması gereken ve yapılacak olan bu olmalıydı.

DDSB değişik birçok konuyla birlikte özellikle bugünkü sendikaların durumunu, örgütsüz milyonlarca işçi ve emekçiyi, yine her geçen gün çığ gibi büyüyen işsizler ordusunu, işçi ve emekçilerin yaşadığı mahalleleri ve tarım işçilerini ele alarak kendisine daha nitelikli bir mücadele programı

oluşturmaya çalıştı. Bu amaçla belli öncelikler ve yönelimler ortaya koydu. Çünkü belli alanlara sıkışarak darlaşmış bir faaliyet ve örgütlenme söz-konusuydu ve kadro sorunu kendini yakıcı bir şekilde hissettiriyordu. Bu koşullarda el yordamıyla yürümeye çalışmak, politik ve örgütsel öncelikleri tespit etmeden hareket etmek DDSB'nin sınıf mücadelesindeki rolünü ve onunla ilişki içerisinde örgütsel gelişimini sınırılıyordu.

Şu an yeni bir program deklare edildi ve aslında yeni bir süreç başlangıcı da ifade edilmiş oldu. Bundan sonra DDSB'yi daha yoğun ve kapsamlı görevlerin beklediği ortadır. Programın diyalektik parçası pratik faaliyetleri yaşama uygulamak programın kağıt üstünde kalmamasının tek yoludur. Ve şu an bu her şeyden daha önemlidir. Bu görev tüm DDSB'li faaliyetçilerin omuzlarında durmaktadır. Artık temel kıstas budur ve DDSB de buna göre ele alınacak ve değerlendirilecektir.

Tüm-Bel Sen TİS görüşmeleri için Ankara'daydı

Tüm Belediye ve Yerel Yönetim Hizmetleri Emekçileri Sendikası (Tüm-Bel Sen), başlayan TİS görüşmeleri için Ankara'ya yürüdü. 19 Haziran'da Ankara'ya ulaşan yürüyüş kolu taleplerini iletmek üzere Başbakanlığa yürüdü. "Sendikamızın Demokrasisi Toplu Sözleşmesiz Sendika Olmaz" diyen emekçiler KESK'e yönelik tutuklamaları da protesto ettiler. GMK Bulvarı üzerinde yürüyerek Güvenpark'a gelen emekçiler "TİS yoksa grev var" sloganıyla hükümeti uyardılar.

"TABELA SENDİKASI OLMAYACAĞIZ!"

2001 yılında çıkarılan ve kamu emekçilerinin grev ve toplu sözleşme hakkını tanımayan 4688 sa-

yılı sendika yasasına karşı kamu emekçilerinin fiili mücadelesi hukuki kazanımlarla sonuçlandı. Zonguldak İdari Mahkemesi ve Danıştay Birinci Dairesi'nin Anayasa'nın 90. maddesine dayanan kararlarıyla grev ve toplu sözleşme hakkına sahip olan kamu emekçileri hükümetin işverenleri olan kamu idari birimlerini tehdit ederek kendileriyle toplu sözleşme imzalarını engellemeye çalıştığını savunuyor. Grev ve Toplu Sözleşme haklarının arkasında durmak

in Ankara'da olduklarını dile getiren Tüm-Bel Sen Genel Başkanı **Vicdan Baykara** hukuki kazanımlarının baskı ve yasaklarla engellemeye çalışıldığını, bu maksatla konfederasyonlarına yönelik gözaltı ve tutuklamaların yapıldığını ifade etti. Baykara "tabela sendikası olmayacağız" dedi ve taleplerini şöyle özetledi.

□ Örgütlenme hakkımızı engellemeye ve sendikalarımızı susturmaya dönük hukuk dışı müda-

halelere son verilsin, asılsız iddialarla tutuklanan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılsın,

□ Ülkemizin kaynakları silahlanmaya değil; işsizliği kalıcı bir şekilde çözmeye dönük üretkenliği artıracak kamu yatırımlarına, eğitim ve sağlığa ayrılmalı.

Daha sonra söz alan KESK Genel Başkanı **Sami Evren** "TİS görüşmelerinin başladığı bir dönemde alanlar da ısınmaya başlamıştır. Hükümet sesimizi duymaz ve taleplerimizi görmezden gelirse mücadelemiz sürecektir" dedi. Açıklamanın ardından sendika yönetiminin oluşan bir heyet taleplerini iletmek üzere Devlet Bakanı Hayati Yazıcıoğlu ile görüşmek üzere Başbakanlığa gitti.

(Ankara)

Bursa

Yürüyüşün İzmir kolu **17 Haziran** günü Bursa'ya geldi. Heykel/Timurtaş Paşa'da KESK'e bağlı sendika üyeleri ve birçok devrimci, demokratik kurum temsilcileri ve üyeleri tarafından karşılanan emekçiler, buradan Büyükşehir Belediye Binası önüne kadar alkış ve sloganlarla yürüdü. Tüm-Bel Sen Genel Başkanı **Vicdan Baykara**, kapitalizmin krizinin bedelinin emekçilere ödettirilerek istendiğine vurgu yaptı. Açıklamada Konfederasyonlarına yönelik yapılan saldırı da protesto edildi.

DİRENİŞTEKİ İŞÇİLERE POLİS SALDIRISI

Karşıyaka Belediyesi tarafından işten çıkarılan ve işten çıkarıldıkları gündün bu güne Örnekköy'de bulunan şantiyelerinde direnişte olan Kent AŞ işçilerine polis saldırdı. **9 Haziran** günü akşam saatlerinde şantiyeyi abluka altına alan çok sayıda polis işçilerin direnişi sonlandırmak için biber gazı ve tazyikli su kullanırken talimatın **İzmir Valisi** tarafından verildiği söylendi.

İşçiler bulundukları alanı boşaltmaları için 1 gün süre tanındı ve şantiyeyi terk etmemeleri halinde polis zoru ile oradan çıkartılacakları söylendi. İşçiler ise yaşananlara "Ya ölürüz ya kazanırız", "İş-ekmek yoksa barış da yok" sloganları ile karşılık verdi ve Karşıyaka Belediyesi Başkanı Cevat Durak'ı istifaya çağırıldı.

Yaşanan saldırının ardından konuşan Genel İş 5'Nolu Şube Başkanı **Mehmet Çınar** şantiyeyi boşaltsalar bile eylemlerinin devam edeceğini, her yerin eylem alanı olduğunu dile getirdi. Karşıyaka Belediye Başkanvekili **Hüseyin Çalıskan** ise polis müdahalesinden haberleri olmadığını iddia ederek İzmir Valisini suçladı. Çalıskan "Bugün burada 40 işçi var ise yarın 1000 tane olacak, ateşe benzin döküldü. Artık sorumlusu biz değiliz" diye konuştu.

10 Haziran günü yazılı bir açıklama yapan Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak ise polis müdahalesinin savunmayı sürdürdü ve siyasi linç ve yargısız infazla karşı karşıya olduğunu, yaşanan bu yasadışı işgale müdahale etmemiş olmasına ise anlam veremediğini dile getirdi.

Polis baskısına direnen Kent AŞ işçilerinin direnişi dün olduğu gibi sürüyor. Şantiyede artık direnişteki bütün işçiler ve işçilerin aileleri kalıyor. (İzmir)

Çay üreticileri isyan etti

Rize'nin Pazar ilçesinin Subaşı Köyü'nde çay üreticileri, çaylarını satamayıncaya Çaykur'a ait Melyat Çay Fabrikası önünde eylem yaptı. Kamyonla yükledikleri yaş çay boğçalarını önceki gün akşam saatlerinde Melyat Çay Fabrikası'na getiren Subaşı köylüleri, "Çayımızı satamıyoruz. Köyde anons yapıldı ve bugünden itibaren alımı yapılmayacağı söylendi. Çay elimizde kaldı. Herkes çay satıyor, biz neden satamıyoruz? Çayımızı özel sektöre satmamız için her türlü engeli çıkardılar" diyerek eylem yaptı.

Yapılan açıklamada fabrika yöneticilerinin kalan çayın hepsinin alınacağını söylemesine rağmen, imece ve işçilerle çay top-

landıktan sonra 20 kilodan alacaklarını bildirdikleri ifade edildi. Bunun üzerine isyan eden üreticiler, topladıkları çayı kamyonlarla fabrika önüne getirerek, yere döktü. Fabrika önünde tepkilerini dile getiren üreticiler, "Her seferinde çayımızı satmak için fabrika önüne mi gelelim? Çayımızı Ali Bayramoğlu'nun özel fabrikasına mı satalım? Çayımızı neden almıyorsunuz?" dediler. Çaykur'un özelleştirilmesine de tepki gösteren üreticiler, fabrika müdürünün çay alım yerinin tüm çaylar alınana kadar açık tutulacağına söz vermesiyle eylemlerini sonlandırdı.

Ayrıca çay fabrikası müdürünün, eylemi görüntüleyen yerel bir muhabire haberi yayınlamaması için telkinde bulunması tepkilerin tüm bölgeye yayılmasından çekindiklerini gösterdi. (H. Merkezi)

KESK'li emekçiler; "TİS yoksa, grev var!"

KESK'e yönelik saldırılar durmuyor

KESK'e yönelik gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama furusu bölgelerde gerçekleştirilen eylemlerle protesto edilirken saldırılar da durmadan devam ediyor.

Gerçekleştirilen operasyonlar kapsamında gözaltına alınıp daha sonra bı-

rakılan KESK üyelerinden 7 kişi **16 Haziran Salı** günü jandarma destekli gerçekleştirilen operasyonla yeniden gözaltına alınarak çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandı. Yeniden gerçekleşen tutuklama furusunu protesto etmek için İzmir Adliyesi C Blok kapısı önünde bir araya gelen KESK üyeleri sloganlarla saldırıları protesto ettiler. Saldırıları kınanan KESK Genel Başkanı **Sami Evren**, yıldırımatacaklarını belirtti.

Evren "TİS yoksa grev var" dedi.

Evren'in konuşmasının ardından saat 13.00'te son bulan eyleme **DISK**, **TMMOB**, **TTB**, Halkevleri, **ESP**, **BDSP**, **Partizan**, **DHF**, **Kaldıraç**, Mücadele Birliği, **DTP**, **ÖDP**, **EMEP** ve **SDP** katılarak destek verdi. (Ankara)

20 Haziran günü Türkiye'nin pek çok yerinden iş sözleşmeleri talebi ve konfederasyonlarına yönelik gözaltı ve tutuklamalar karşı Ankara'ya gelen KESK üyesi emekçiler Başbakanlığa yürüdü. Saat 10.00'da Maltepe GMK Bulvarı üzerinde toplanan emekçiler bir saat kadar burada halaylar ve sloganlarla beklediler. Saat 11.00'de sloganlarla yürüyüşe geçildi. En

önde TİS taleplerinin bulunduğu pankart yer alırken emekçi seli uzun kortejler halinde Kızılay'a doğru akmaya başladı. Güvenpark'ı dolduran binlerce emekçi ellerinde "KESK'e dokunma" yazılı dövizler, pankart ve bayraklarıyla renkli bir görüntü oluşturdu. Güvenpark'ta devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından konuşan KESK Genel Başkanı **Sami**

Türk-İş'e büyük tepki işçilerden geldi!

Krizden en belirgin şekilde etkilenen işçi ve emekçilerin öfkesi sokağa taşta. Mezarada emeklilik, her gün yapılan zamlar, işten atmalar sendikasılaştırma, toplu sözleşmelerde "0" zam dayatmaları, komik ücret artışları örgütlü kesimlerin yoğun tepkisine yol açmaya devam ediyor.

TÜRK-İŞ'E DOMATES VE YUMURTA YAĞMURU

Bunun en son yaşanan örneği Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği önünde yapılan eylemde kendini gösterdi. Kamu toplu sözleşmelerinin 6 ay gibi uzun bir süredir sonuçlanmaması ve Türk-İş'in pasif tutumunun da bunda etken olması nedeniyle işçiler tarafından hem hükümete hem de konfederasyonlara tepkiler büyümeye başladı. İstanbul'da birçok sendikaların yer aldığı İstanbul Şubeler Platformu'nun organize ettiği eylem Taksim AKM önünde başladı. AKP Hükümetine ve Türk-İş aleyhine sloganlarla başlayan eylem bin beş yüze yakın bir kalabalık bir kitle ile gerçekleşti. AKM önünden Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'ne yürüyen kitle yolu

trafike kapattı. Güzergâh boyunca birçok kişi alkışlarla işçilerin yürüyüşüne destek sunarken, açıklamanın yapılacağı Temsilcilik önüne yaklaştığında Türk-İş'e duyulan öfke doruğa ulaştı. Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği önünde duran kitle burada sadece Türk-İş aleyhine sloganlar atarak temsilciliği yuhalamaya başladı. İşçilerin tepkisi giderek büyüdü. Ve Türk-İş Temsilciliği yumurta ve domates yağmuruna tutuldu ve arbeye yaşandı. Burada "Bizi satanı biz de satarız", "Türk-İş uyuva işçiye sahip çık", "Emek düşmanı hükümet istifa" sloganları atıldı. Basın açıklaması, yaşanan arbeye ve Türk-İş'e duyulan öfke nedeniyle bir süre yapılmadı. İşçilerin tepkisinin durmaması nedeniyle basın açıklamasına başlamak zorunda kalan Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu sözcüsü **Harb-İş Anadolu** yakası Şube Başkanı **Hüseyin Över**'in konuşması işçilerin atıkları sloganlarla sık sık kesildi.

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nu derhal toplanarak mücadele kararı alması gerektiğini ifade eden Över, "Bizler işçi sınıfının haklarını koruyan ve ısrarla savunan sendika yöneticileri istiyoruz. Gözümüzü boyamak için eyleme çağırmanın" dedi.

Bu eylem niteliği itibarıyla süreç açısından önemli ipuçlarını içermesi bakımından önemli olmuştur. İşçi sınıfının bedeller ödeyerek elde ettiği hakların bir çırpıda alınmaya çalışılması ve Türk-İş'in işçi sınıfı üzerinde yaşanan bu saldırılara karşı etkin bir mücadeleyi örnek yerine krizin faturasını halka ödetmek isteyen patronların tam da bunu amaçlayan "Kriz varsa çare var" adlı kampanyasına aşıktan destek veren tutumu tabanı oldukça rahatsız etmeye başlamıştır. Söz konusu eylemde işçi öfkesinin çok bariz bir biçimde kendini göstermesi, ilerleyen dönemlerde bu öfkenin yayılmasının da işaretini vermektedir. Kazanılmış hakların bir bir alınmaya çalışılmasına karşın işçi sınıfının eylemleri giderek büyüyor, her geçen gün direniş sayısı artıyor, direnişlerin yanı sıra kitlesel yürüyüşler düzenleniyor. Kamu işçilerinin özel sektöre göre olan daha iyi koşullarına rağmen kamu işçilerinden tepkisinin büyük olması irdelemeyi hak ederken yarınlara dair sınıfını kabaran öfkesi bakımından önemli ipuçlarını da içeriyor. İşçi sınıfının sokaklara çıkmayı özlediği bu eylemlerle kendini gösteriyor. (İstanbul)

KRİZİN VURDUĞU ŞEHİRLİ, KÖYE DÖNÜYOR

Kriz, büyük şehirleri umut olmaktan çıkarıyordu. Gün geçtikçe büyüyen işsizlik, yükselen hayat bahallığı, iflas eden küçük esnaf, yoksulluk şehirleri yaşanmaz hale getirdi. Krizin mağduru halk, çareyi köye geri dönmekte buldu.

Özellikle 70'li yıllardan itibaren köylük bölgelerden büyük şehirlere doğru akan göç, krizle birlikte tersine döndü. Tarım politikasının bitirdiği köylünün, iş bulamayan köylü gençliğin, tek umudu haline gelen büyük şehirler ekonomik krizle birlikte "gazap üzümü"ne döndü. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Yoksul Sevk Zabıta Amirliği'nin verilerine göre, 2008 yılında krizin de etkisiyle İstanbul'u terk edenlerin sayısı, bir önceki yıla göre yüzde 100 artmış durumda. 2007'de 558 aile geçemediği gerekçesiyle İstanbul'u terk ederken, bu sayı 2008'de 1144'e çıktı. Krizin etkili olduğu yılın ilk yarısında 460 aile İstanbul'dan göç ederken bu sayı ikinci yarısında 684'e çıktı. Geriye göç en fazla Kürt illerine ve Karadeniz Bölgesi'ne yaşanmaktadır.

"İstanbul'da ekmeğe parası kazanamıyoruz, köyümüze dönmek istiyoruz" diyen yüzlerce insan, İstanbul'da "tutunamadığı" gibi köye dönecek maddi güce de sahip değil. Köye geri dönüşleri özendirme için belediye tarafından sağlanan yardımların (bilet, yol ücreti, kredi vb.) yetersiz olduğunu ifade eden GÖÇ-DER üyesi aileler, gittikleri köylerinde OHAL uygulamalarının, ambargoların son bulmasını, tarım ve hayvancılığın geliştirilmesini, zararlarının karşılanmasını, yeterli sağlık, eğitim ve barınma olanaklarının sağlanmasını istiyor. (Ankara)

Emperyalist politikalara karşı köylüler birleşti

AB'ye uyum politikaları kapsamında genişletilen sömürü ağı, ülkemizde işçi ve emekçilerin üzerinde bir kara bulut gibi dolmaktadır. Bu politikalarla birlikte köylüye yönelik saldırılarda artmaktadır. Kota, Çiftçi Kayıt Sistemi ve "Çiftçi denetleme" yasaları kapsamında köylünün üretimi sekteye uğramaktadır.

Köylülere yönelik gerçekleşen bu saldırılara karşı Tüm Köy-Sen Şubeleri Tekirdağ'ın Malkara İlçesinde 21 Haziran günü bir eylem gerçekleştirdi.

Eylem Malkara'nın 78 köyünden katılım oldu. Emniyet Müdürlüğü tarafından gerçekleştirilmek istenen miting engellendi. Ancak buna rağmen Malkara Eski Pazar

Meydanı'nda bir araya gelen yüzlerce köylü burada yaptıkları konuşmalarla eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde miting alanına "IMF ye değil köylüye bütçe", "Köylü milletin efendisidir kölesi değil" Tüm Köy-Sen imzalı pankartlar asıldı. Açılışı Tüm Köy-Sen Malkara Şube Başkanı

Ruhi Gündoğan yaptı. Hemen ardından sözü alan Tüm Köy-Sen Örgütlenme Uzmanı **Satılmış Başkaya** aldı ve köylülüğün ülkemizde önemli bir güç olduğunu belirterek örgütlenme çağrısında bulundu. Köylülerin oldukça ilgi gösterdiği eylemde Tüm Köy-Sen Lüleburgaz Şubesi adına **Taner Günerbüyük**

de bir konuşma yaptı. Günerbüyük, emperyalist politikalarla ülkemiz köylüsünün sömürüsünün katmerleştiğini ve bu sömürü kaskasında çıkarılan yasaları anlattı. Konuşmaların ardından köylüler ekim ve hasatta yaşadıkları sıkıntıları anlattı. Anlatımların akabinde eylem alkışlarla sona erdi. (İstanbul)

“Hiçbirimizde bir parça onur kalmadı!”

İşli ışıl “büyük” şehirlerin karanlıkta kalan yüzlerinin sahipleri, canlarından olmamak için çıktıkları yolun son durağı büyük şehirler olmuş insanlardan biridir **Pürüze Ana...** “Yaşadıklarınızı anlatır mısınız?” diye sorunca kırık bir Türkçeyle **“Bir an bile unutamıyoruz o günleri kızım inan, her anlattığımda yeniden yaşıyorum!”** diye başlayan anlatmaya:

“Bizim, Tatvan’da, yaşadığımız köy; korucu olmamakla direnen köylerden bir tanesiydi. ‘93 senesi köylere baskıların en çok olduğu bir dönemdi. O dönem hemen her gün jandarma, asker kapımızı dayanıyor, ‘ya korucu olursunuz ya da evinizi başınıza yıkarız’ diye tehdit ediyorlardı. Çevredeki birkaç köy bu zulme daha fazla dayanamadı, korucu oldu. Ama biz korucu olmak istemiyorduk.

Allah’ın günü operasyon yapıyorlar, evimizi etrafını silahlarla tanyolarlar. Her gece tüm evlerden ağlama sesleri geliyordu. Çocuklarımızın psikolojisi bozulmuştu artık. Giderek operasyonlarını sıklaştırıyorlardı. Tehdit, dayak ve hakaretler de artmıştı, ‘evinizi

yakacağız, sizi de içinde yakacağız hem de!’ diyorlardı.

Köyümüzü yakmadan bir hafta önce elektrigimizi kestiler. O zulüm unutulur mu hiç! Her gün bir-iki erkeği alıp köy meydanında dövüyor, direnen olunca da gözümüzün önünde öldürüyorlardı. Sonra da ‘bunlar teröristti, çatışmada öldürdük’ diyorlar-

di. Hatta benim 60 yaşındaki dayımı da öldürüp ‘terörist’ dediler.

Köyü yakacakları gece, sabaha kadar silah seslerinden uyuyamadık. Her yere roket atarlar saldırdılar. Korkumuzdan tüm köy üç eve yerleştik. Bu evler de mağaraydı, kullanılmıyordu. Ağlayanlar, ağıt yakanlar... Bir yandan cayırtı sesleri bir yandan ahırlarda kapalı kalan hayvanların bağırtısı...

Sabahleyin mağaradan çıktığımızda gördüklerimi bin yıl yaşasam gene unutamam! Evler küle dönmüş, hayvan cesetlerinin kokusu dünyayı sarmış, en kötüsü de evlerinden kaçıp

yanımıza gelemeyen komşularımızın meydan-daki cesetleriydi. Gece köyü yakan askerler buldukları herkesi meydana getirip öldürmüşler. O gün tüm köy kaçtı oradan. Yolda, erkekleri öldürmesinler diye, onlara kadın kıyafeti giydirdik. Hiçbirimizde onur, bir parçacık insanlık bırakmadılar.

Benim o vakit beş çocuğum vardı. Evimiz, hayvanlarımız, küçük bir de tarlamız vardı. Ama her şeyimiz telef oldu. Elimiz bomboş İstanbul’a geldik. Büyük oğlum 10 yaşındaydı. Köyde okula gidiyordu. Ama buraya gelince parasızlıktan onu işe verdik.”

Milyonlarca insan “zorunlu göç” mağdurdu!

1987 yılından beri T. Kürdistanı’nda uygulanan “zorunlu göç” ile birlikte Kürtlerin yaşadığı bu coğrafya, baştan aşağı yakılmış ve insansızlaştırılarak hem gerilla faaliyetine darbe vurulmak istenmiş hem de Kürtler üzerinde zulüm ve baskı uygulanarak, Kürtler sindirilmeye çalışılmıştır. Köyleri korucu olmaya zorlayarak “kardeş kardeş” kırıma politikası gütmüş, korucu olmayan köyler ise her türlü onur kırıcı aşağılamaya, hakarete, dayığa maruz bırakılmış; yetmemiş kurşunlanmış, “terörist” olmuş, evleri başlarına yıkılmış, köyleri yakılmış... Onlar da son çare büyük şehirlere kaçmışlar.

“Zorunlu göç”, “köy boşaltma” sonucu olarak resmi rakamlara göre bile **3428 köy boşaltılmış, oysa bu sayı 4 binin üstündedir!** Bu da şu anlama gelir ki: **3 milyon civarında insan zorla yerinden edilmiştir!**

TC, bugünlerde köylerinden çıkarılanların “zararlarının ödenmesi” adıyla çıkardığı

5233 sayılı yasa ile AB ve dünya kamuoyunun gözünü boyayarak bu insanlık dışı uygulamanın sonuçlarından, kısa sürede ve düşük bir maliyetle kurtulmak istemektedir.

Em günden xwe dixwazim!

17 Haziran Cumartesi günü “zorunlu göç” mağdurları ile **Galatasaray Lisesi** önünde bir araya gelen **Göç-Der** bu konu ile ilgili bir basın açıklaması düzenledi. Eylemde bir konuşma yapan Göç-Der Başkanı **Sami Özgen**, devlet gözünde birer potansiyel terörist olarak görülen Kürtlerin yaşadıkları yerlerin baştan aşağı yakılarak insansızlaştırıldığını ve bunları yaparken devletin, değil uluslararası insan haklarına kendi iç hukukuna bile riayet etmediğini söyledi. Göç tabi tutulanların tüm maddi ve manevi zararlarının en adaletli biçimde karşılanması gerektiğini belirten Özgen, taleplerinin yaşanan insanlık dışı olayların faillerinin yargılanması olduğuna dikkat çekti. (İstanbul)

Mersin

Akdeniz GÖÇ-DER Hukuk Komisyonu Başkanı **Muzaffer Akad** “Göç Haftası” nedeniyle yaptığı açıklamada 14 Haziran 1934 tarihinde çıkarılan “2510 Mecburi İskan Yasası” ile bugüne kadar milyonlarca insanın zorla göç ettirildiğine değindi. Akad konuşmasında “En büyük toplumsal trajedilerden olan zorunlu göç, 1987’de ilan edilen OHAL ile daha kapsamlı hale getirildi.” dedi.

MEZARLAR AÇILSIN

İHD Diyarbakır Şubesi, 13 Haziran Cumartesi günü Koşuyolu Yaşam Hakkı Anıtı önünde **“Kayıplar bulunsun, failer yargılsın”** sloganı ile bir oturma eylemi gerçekleştirdi.

Gözetiminde kaybedilenlerin akıbetlerinin ailelerine açıklanması ve katillerin yargılanması için başlatılan eylemde kaybedilenlerin fotoğrafları taşındı ve **“Failer belli, kayıplar bulunsun”** pankartı açıldı. Kayıp yakınları ayrıca, **“Babamı istiyorum”**, “Onlar halen kayıp”, **“Çocuklarımı istiyorum”** dövizlerini taşıdı. Yıllardır yakınlarının akıbetlerini dahi öğrenememenin acısıyla Koşuyolu’nda bir araya gelen kayıp yakınları adına kamuoyuna **İHD Diyarbakır Şube Sekreteri Burhan Zoroğlu** seslendi. Zoroğlu 1990’lı yıllarda yaşanan cinayetlerin baş sorumlusu olarak dönemin Başbakanı **Tansu Çiller**, dönemin Emniyet Genel Müdürü **Mehmet Ağar** ve katillerin yandaşları nı gösterdi. Bugünde katliamların sorumlularına dokunulmadığına değinen Zoroğlu, geçen hafta İHD olarak Diyarbakır’ın Kulp ilçesinde yaptıkları inceleme sonucunda 105 civarında kimsesizlere ait mezar tespit ettiklerini belirterek, bu mezarların açılmasını ve kime ait olduğunun tespit edilmesini istedi. Açıklamanın ardından oturma eylemi devam etti.

(H. Merkezi)

Günlük Gazetesi’ne bir ay kapatma cezası

DERSİM’DE OPERASYON

Dersim Bor/Çıralı köyünde operasyonlara çıkan kolluk güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada ilk edinilen bilgilere göre 1 asker ölmüş 3 asker de yaralanmıştır. Ardından operasyonlarını yoğunlaştıran kolluk güçleri köyü bombalamışlardır.

Bu arada Dersim merkez, Pülümür, Nazimiye, Ovacık ve aynı zamanda Hoşat Çağlarca, Kalecik, Ali Boğazi’nde operasyonlar yoğunlaştırılmıştır.

(Dersim Partizan)

Esentepe’de patlama

Yerel kaynaklardan aldığımız bilgilere göre Tunceli’nin Esentepe Mahallesi’nde patlama meydana geldi. Çok sayıda polis olay yerine sevk edilirken, patlamanın meydana geldiği bölgede yoğun arama yapıldı. Tunceli Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı bomba imha ekipleri de olay yerine giderek incelemelerde bulundu.

Ekonomik krizin gün geçtikçe daha da derinleşmesi ve Kürt ulusal sorununda devletin çıkmaza girmesi egemenlerin

saldırıları daha da boyutlandırmıştır. **DTP’ye ve KESK’e** yapılan operasyonlar, devrimci ve demokrat basına yönelik toplantı ve kapatma cezaları bunların en somut örnekleridir. Yine son süreçte

Günlük Gazetesi’nin 1 ay süreyle kapatılması, Erzincan’da **İşçi-Köylü çalışanlarının** tutuklanması, **Ankara’da ÖSS’ye karşı eylem yapan öğrencilere** devletin kolluk güçlerinin saldırması bu saldırıların daha da boyutlanacağına işaretlerdir.

KAPATMA KARARIYLA İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

Egemenlerin Kürt sorununa yönelik “çözüm” söylemlerinin arttığı, PKK’nin ateşkes ilan ederek Kürt ulusal sorununda barış taleplerinin öne çıktığı böyle bir dönemde, T. Kürdistanı’na dönük askeri operasyonların artması gibi Kürt Ulusal Hareketi’nin sözcüsü olan bir gazetenin böyle bir pervasızlıkla kapatılması Türk egemenlerinin Kürt sorununa bakış açısını bir kez daha göstermektedir. Barış için uzatılan ele kurşun sikan, şoven,

faşist bakış açısı her ne kadar “demokrasi”yi dilinden düşürme de basın özgürlüğüne yönelik bu tutumu, demokrasiden ne anladığını göstermektedir.

Günlük Gazetesi İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından iki yazı ve haber fotoğrafını gerekçe gösterilerek bir ay süreyle kapatıldı. Bu kapatma davalarının altında yatan devletin Kürt sorununa tahammülsüzlüğüdür.

Bu olayı protesto etmek için İstanbul Gazeteciler Cemiyeti’nde **11 Haziran 2009** tarihinde bir araya gelen Günlük gazetesi çalışanları bir basın toplantısı düzenlediler. Toplantıda “Günlük gazetesi-nin, yayınladığı belgelerden dolayı değil de gazetenin en geniş demokratik çevrelerle, aydınlarla diyalog kurma yönünde attığı adımlardan duyulan kaygıdan dolayı kapatıldığı” belirtildi. (İstanbul)

TORBALI’DA KÜRT AİLELERE SALDIRI

İzmir’e bağlı Torbalı ilçesinde bulunan **Balkanlar Süt Ürünleri Fabrikası** sahibinin, fabrikanın çıkarttığı gümrülden rahatsız olan işçi ve köylülere düzenlediği saldırıda 1’i ağır olmak üzere 7 kişi yaralandı, olayların ardından 12 kişi ise gözetim altına alındı.

Fabrika sahibi **Halil Duran**’i jeneratörden çıkan gümrülden nedeniyle uyarı köylüler uyarıda buldukları günden bir gün sonra İzmir’den gelen bir grup ülkücü tarafından saldırıya uğradıklarını dile getirdiler. Köylülerin evlerinin etrafından 6-7 araç ile korna çalarak gümrülden çıkartılan ülküçülere kornaya basmalarını söylemek için evinden çıkan **Abdullah Çakırca**’ya “Defolup gidin buradan, Kürtlerin burada işi yok” diyerek saldıran faşistler, bu arada etraftaki diğer evlerden çıkanlara da saldırıda bulundular. Yaşananları anlatan Abdullah Çakırca’nın annesi **İnci Çakırca** olay sırasında kendisinin de sopalara ile dövüldüğünü dile getirdi.

Eski Ülkü Ocağı üyesi olan Halil Duran’ın yanında 5 yıldır çalışan Şükran Çakırca ise olayların yatışması için Duran ile görüşmeye gittiğini ancak kendisinden **“Siz Kürtler buradan gidene kadar bu iş böyle olacak”** yanıtını aldığını söyledi. Gece geç saatlerde “Ya Allah Bismillah” sesleri ile yaşananların gümrülden şikâyet edilmesi bahanesi ile gerçekleştiğini ancak yapılan saldırının tam anlamıyla faşist bir saldırı olduğunu dile getiren köylüler, köyde can güvenliklerinden endişe ettiklerini de belirtti.

Yaşanan saldırının ardından İHD İzmir Şubesi de bir heyet oluşturarak köyde incelemede bulundu.

(İzmir)

Saylan öldü ama asimilasyon yaşıyor!

Türkan Saylan’ın ölümünden sonra boş kalan **“kız çocuklarımızın kurtarıcısı”** maskeli asimilasyon “kraliçesi” koltuğunun yeni sahibi belli oldu! Daha önce de çocuklar için yaptığı “yardımlar” ve aktığı timsah gözyaşlarıyla ne kadar vicdanlı olduğunu “kanıtlayan” **Emine Erdoğan**, Saylan’ın misyonunu üstlendi. Erdoğan’ın bu çabaları; egemenler arası klik çatışmasında emperyalistlerin politikasına en uygun misyonu çizen AKP kliğinin, Kemalist kliğinin elindeki **“kız çocuklarının okuması”** yani asimilasyon politikasını elde ederek bir üs daha kazanmak istemesinin bir sonucudur.

10 Haziran günü “dünyaca ünlü” **Naomi Campbell** ile bir araya gelen Erdoğan “Hanım”, “kız çocuklarının eğitiminde karşılaşılan güçlükler” üzerine sohbet etti. Moda kampanyasından elde ettiği paraları “nereye bağışlayacağı” konusunda akli karışan Campbell’in yardımına koşan Erdoğan, onu kendi projelerine yardım etmesi konusunda “ikna” etti! Birbirlerine bol bol iltifat eden ikili medyaya neşeli ve samimi pozlar verdiler, Campbell Erdoğan’ın ne kadar akıllı bir kadın olduğu konusunda bir konuşma yaptı.

Kameralara yansıyan bu Orta duyarlılığın anlamsızlığı; bir yanda kan gölüne çevrilen Sertadoğu gerçeği bir yanda hapishanelere doldurulan Kürt çocuklarının parmaklıklar ardından bakan gözlerinden okunuyor.

(H. Merkezi)

Adana’da tutuklanan çocuk sayısı 84’e çıktı

Adana’da, 4 çocuğa daha yasadışı örgüt propagandası yapmakla ceza verildi ve böylece ağır cezaya çarptırılan çocuk sayısı 84’e yükseldi.

İHD Adana Şubesi’nin yayımladığı rapora göre **3 Haziran 2008**’den **28 Nisan 2009**’a kadar 11 aylık süreç içerisinde 18 ve 15 yaş altı 67 çocuğa indirimlerden sonra toplam 290 yıl 3 ay ceza verilmişti. Yapılan açıklamada “Yasin Hayal bomba attığı halde örgüt üyesi sayılmadı. Türkiye’de taş ve slogan atan Kürt çocukları

nın örgüt üyesi kabul edilip cezalandırılması devletin Kürt sorununa yaklaşımını ortaya koymaktadır” denildi.

ÇOCUKLARA HAPİSHANEDE İŞKENCE

Adana’da tutuklu bulunan 7 çocuk 4 ay hapis hanece kaldıkları süre boyunca yaşadıkları işkence ve kötü muameleyi anlattı. Birakılan çocuklar her yerde işkence, sözle ve elle taciz ve psikolojik baskıya maruz kaldıklarını söylediler.

Mardin Hapishanesi’nden Halil ve Gözlem Raporu adıyla yayımlanan belgede de çocuk tutukluların yaşadıkları işkenneyi görmek mümkün.

“Mağdur M.Ö. (17 yaşında, lise öğrencisi) beyanında 16. 06. 2009 tarihinde Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde duruşmaları bittikten sonra 13.30 civarlarında ring aracına binerek Mardin Ceza-

evi’ne doğru yola çıktıklarını, ring aracında iken şarkı söylediklerini, görevli askerlerin kapıya vurarak ‘siz teröristsiniz, Ermenisiniz’ şeklinde hakaret ettiklerini, cezaevine girdiğinde ring aracında 15 dakika bekletildiklerini, diğer tutuklular indirildikten sonra ring aracının kapısı açılarak ‘niye rahat durmuyorsunuz’ denildiğini sonra elleri kelepçeli olarak ring komutanı tarafından dövülmeye başlandıklarını anlattı. ‘Diğer askerler de bizi dövdüler, aralarında sivil giyimli elinde, boyunda, ayak bileklerinde ve sırtında yara izi olduğu tespiti yapıldı. M.Ö.’in sol bacağına alt kısmında ekimoz izi, sırt kısmında morarma izlerinin olduğu, boğazında yara izi olduğu tespiti yapıldı.” (Mersin)

Polisin elini tutan yok

Günlük yaşamın "olağan" bir parçası haline gelen polis şiddeti dur-durak bilmiyor. Faşizmin eli kanlı kolluk güçleri, kendilerine tanınan "yetkileri" oldukça "cömert" bir biçimde kullanıyor.

Tüm faşist yönetimlerde olduğu gibi, ülkemizde de on yıllardır elini-kolunu sallayarak, "öldürme hakkı" da dahil, her türden şiddet hakkını kullanan polis, egemen sınıfların "polis eli-kolu bağlı" propagandalarının akabinde, daha önceleri yasal dayanağı belli sınırlar içinde olan "sınırsız şiddet kullanma" hakkının yasal çerçeveye kavuşturulmasıyla birlikte, daha rahat bir soluk aldı!

Polisin, yasaların verdiği dokunulmazlık zırhına bürünmesi, polis şiddetinde adeta bir "patlama" yaşanmasını da beraberinde getirdi.

Polis şiddeti ne meslek dinledi ne de şehir. Üzerindeki üniformanın gücünü ve kendisine verilen yetkiyi sonuna kadar kullanan polisin uyguladığı şiddete dair hemen her gün bir ve kimi zaman aynı gün içinde birkaç uygulama gündeme geldi. Polisin bu uygulamalarına dönük yapılan şikayetler ise, "doğaldır" ki sonuçsuz kaldı. Ya şiddeti uygulayan polis/polisler "bulunamadı" ya da göstermelik "ceza"larla kamuoyu yanıltılmaya-yatıştırılmaya çalışıldı.

şıldı.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TIHV), Haziran 2007'de değiştirilen **Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu**'ndan bu yana artışa geçen polis şiddetini araştırarak, raporlaştırdı.

TIHV raporuna göre, bu son iki yılda 13 kişi gözaltı merkezlerinde yaşamını yitirdi. 53 kişi polis silahıyla yaralandı, 416 kişi işkence ve kötü muamele gördü.

Polisin dur ihbarına uyulmadığı gerekçesiyle ateş açması, gösterilere müdahale etmesi, gerçekleştirdiği ev baskınları sırasında silah kullanması sonucunda ise, toplam 40 kişi yaşamını yitirdi.

TIHV ayrıca 416 işkence ve kötü muamele olayının hangi yöntemlerle ve kaç kişiye gerçekleştirildiğini de ayrıntılı olarak rapor ediyor. TIHV raporundaki işkence-kötü muamele dağılımı şöyle: **Kaba Dayak: 230**, Hakaret: **57**, **Biber Gazı: 47**, Tehdit: **34**, **Basınçlı Su ve Soğuk Su Tutma: 11**, Sözlü Taciz: **7**, **Öldürme Tehdidi: 5**, Tecavüz tehdidi: **5**, **Haya Burma: 4**, Soğuk ve karanlık bir ortamda bekletme: **3**, **Diz üstünde veya hareketsiz bekletme: 3**, Aç ve susuz bırakma: **2**, **Copla tecavüz: 2**, Nefessiz

bırakma: **2**, **Çıplak bırakma: 2**, İstenilmeyen hareketlere zorlama: **2**.

TIHV, bu olayların 168 tanesinin sokakta gerçekleştiğine ve bunun da resmi mekan dışı işkencenin yoğunluğunu gösterdiğine de işaret ediyor.

Egemen sınıfların bekasını korumaya dönük konumlandırılan ve ideolojik olarak faşizmin normlarına uygun bir donanımına sahip olan polislerin uyguladığı şiddet, bu şiddetin hedefinde en başta da hak arama mücadelelerinin olduğu ve bu mücadelelerin sistemin krizinin derinleşmesine paralel olarak artışa geçtiği gerçekliğinden

Elçeli ailesine polis tehditi

Türkiye'de hiç de yabancı olmadığı bir durum Mersin'de yaşandı. **M. Elçeli**'yi katleden devletin kolluk güçleri, suç duyurusunda bulunan ailesini tehdit etti. Newroz kutlamalarına katılan Mustafa Elçeli kutlamalar sırasında gözaltına alınmış, yasadışı örgüt propagandası yapmaktan tutuklanarak Mersin E Tipi Hapishanesi'ne konulmuştu. 18 Mayıs 2009'da konulduğu hapishanede, girişinden 11 saat sonra yatağında ölü bulunan M. Elçeli'nin ailesi olayla ilgili suç duyurusunda bulunmuştu.

Mustafa Elçeli'nin ağabeyi **Abdülkadir Elçeli** polis tarafından tehdit edildiğini söyledi. "Bu davayı ölüncüye kadar sürdüreceğiz, ne yaparsınız yapın" diyerek polisleri kovduğunu açıkladı.

(H. Merkezi)

hareketle, önümüzdeki dönemde daha da artarak süreceğini söyleyebiliriz. Bu şiddete dur diyecek olanlar ise, polisin elini güçlendirmek için yasa çıkarılanların temsil edildiği mahkemeler değil, emekçi yığınların mücadelesi olacaktır.

Güler Zere serbest bırakılsın

23 Şubat 2009'da ameliyata alınarak damak bölümünde bulunan kanserli bölge alındı ve protez takıldı. Ama bu operasyondan sonra kulak altında bir kitle büyümeye başladı. 24 Nisan günü biyopsi için alınan parça sonucu

Tecrit hapishanelerinde tutulan tutsakların sağlık durumları sürekli kamuoyunun gündemlerinden biridir. Bu konudaki son örnek ise Karataş Kadın Hapishanesi'nde tutulan hükümlü **Güler Zere**'dir. Zere 10 yılı aşkın süredir tutukluymuş ve hapishane koşullarında şu an kanser hastalığı ile mücadele ediyor. 2008 yılında tutuklu bulunduğu Elbistan Hapishanesi'nden Adana'ya Balcalı Hastanesi'ne kanser teşhisi ile getirildi ve ağzından alınan parçaların sonucu bu kanserin kötü huylu bir kanser olduğu ortaya çıktı. Ardından geçici olarak Karataş Kadın Hapishanesi'ne getirildi.

bu bölgede de ameliyati gerektiren kanserli bir kitleye rastlandı. 30 Nisan'da belli olan rapora rağmen ancak 10 Haziran 2009 Çarşamba günü ameliyata alındı.

Halkın Hukuk Bürosu tarafından yapılan yazılı açıklamada "Güler Zere açık yasa hükümleri dikkate alınarak derhal serbest bırakılmalıdır. Aksi tutum ve uygulamanın yeni bir ölüme neden olacağı unutulmamalıdır. Kamuoyunu bu ölüme izin vermemeye çağırıyoruz" denildi.

Ayrıca **12 Haziran** günü Adana'da yapılan açıklama ile Zere'nin serbest bırakılması talep edildi. (H. Merkezi)

Erzurum Hapishanesi'nde değişen bir şey yok

Erzurum H Tipi Hapishanesi'nde yaşadıkları hak gasplarını anlatan tutsak Partizanlar geçtiğimiz ay yaşanan direnişin ardından çok iyi bir anlaşma olmasa hapishane'nin özgün durumundan ve eylemin görece başarılı olmasından dolayı idarenin anlaşmanın ardından daha da pervasızlaşmış olduğunu belirttiler. İntikam alma duygusu ile hareket edildiğini dile getiren Partizanlar "Anlaşmada olan kendilerinin kabul ettiği, etmek zorunda kaldığı bazı maddeleri yok sayıyorlar. Örneğin genel aramalarda tutuklu-hükümlülere ait defterlere 'incelemek üzere' el koyma tutumunu kanuna aykırı olduğu için eleştirilmişti. Ancak bir ay önceki aramada yine defterler alınmaya çalışıldı. Kitap dağıtımı ayda bir kez dedikleri halde iki ayda bir yapıyorlar" dediler.

Yapılan açıklamaya göre yemelerin kalite ve miktarında sorunlar devam ediyor. Özellikle kullanılan kıyma yenilmeyecek atıklardan elde ediliyor ve her seferinde ayıklanarak duruyor. Kahvaltılık ilk 2-3 hafta iki çeşide çıkarıldıktan sonra sonradan geniş çoğunlukla

tek çeşide inmiş durumda.

"İdarenin diyalogsuzluk çizgisi sürüyor. 1. Müdür görüşmeleri kabul etmiyor. Bu görevi tutsaklarla başından beri sorunlu olan 2. Müdüre bırakmış durumda" diyen tut-

"Eylemin-anlaşmanın en önemli kazanımı hücre cezaları dışındaki disiplin cezalarının ortak etkinliklere çıkışı engellemeyeceği biçimindeki genelge hükümünün uygulanacağı maddesi idi. Bu maddenin uygulanmadığına tanık olmadık."

saklar şöyle devam ediyorlar; "Eylemin-anlaşmanın en önemli kazanımı hücre cezaları dışındaki disiplin cezalarının spor, sohbet gibi ortak etkinliklere çıkışı engellemeyeceği biçimindeki genelge hükümünün uygulanacağı maddesi idi. Bu maddenin uygulanmadığına tanık olmadık. Ancak ortak etkinlik saatlerinin daraltıldığı (haftada 1.5-3 saat) bir gerçek. Bununla beraber C-1'de kalan ve PKK dışında olan biz

tutsaklar dört kişi olarak bir gruba konmuş vaziyetteyiz. Bu ayrımı 'suçlarınız ayrı' diye açıklıyorlar."

Eylem sonrasında öncesinden farklı bir uygulama telefonda yapılmıştı. Telefon açıldığında karşındakine ad ve soy ad belirtmesini istiyor idare. Tutsaklar ise bunun bir askeri disiplin biçimi olduğunu, telefon görüşmelerine uygun bir adap olmadığını belirtip itiraz ediyorlar. Bu dayatma nedeniyle tutsaklar Mart sonunda itibaren aileleri ile telefonda görüşemiyor.

Ayakkabı aramasındaki tutumların da sürdüğünü belirten tutsak Partizanlar "son genel aramada genel ayakkabılarımızı çıkarmamızı istedikler. 'Arayacak olanlar çıkarsın, engel olmayacağız' dedik. Bir gardiyan belden tutup yan çevirerek diğerleri ayakkabılarına saldırdı. Çıkartıp atarak aramayı tamamladılar" dediler.

Kürtçe, Zazaca, Ermenice ve tüm yabancı yayınlarda tercüme dayatması olduğunu ekleyen tutsaklar Evrensel, Birgün ve Günlük gazetelerinin bayilerde olmadığı iddia edilerek verilmediğini de belirttiler. (H. Merkezi)

F Tipleri sorun yumağı

F Tipi hapishanelerde tutsaklara yönelik hak ihlalleri devam ediyor.

■ Bolu F Tipi'nde tutuklu bulunan **Hüseyin Sarıaltın**, cezası bittiği halde dosyası Yargıtay'da olduğu için serbest bırakılmıyor. **Gülnaz Akkurt** isimli tutuklu ise yüzde yüz görme engelli olmasına rağmen yaşamı kolaylaştırıcı imkanların tanınmadığını dile getirdi.

Sarıaltın Bolu F Tipi'nde yaklaşık beş yıldır bulunduğunu, 31 Mayıs'ta cezasının dolduğunu ve tahliye edilmesi gerektiğini ifade ederek, "Cezaevi yetkililerine neden tahliye edilmediğimi sorduğumda 'bir buçuk yıl önce dosyanı Yargıtay'a gönderilmiş, Yargıtay'dan geri gelene kadar tahliye işlemini yapamayız' cevabı verildi. Dünyada hiçbir hukuk devletinde böyleleri keyfi bir uygulama yapılamaz" diye ifade etti.

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nde 11 aydır tutuklu bulunan **Gülnaz Akkurt** tarafından kaleme alınan mektupta da, görme engelli olarak hapishanede tutulduğu ve Sağlık Bakanlığı'ndan aldığı rapora rağmen sağlığı açısından son derece tehlikeli olan hapishane koşullarının düzeltilmesi dönük hiçbir başvurusunun sonuçlanmadığı belirtildi.

■ Kırıkkale Hacılar F Tipi Hapishanesi'nden **DİHA**'ya mektup gönderen **Cihan Özyıldız** ise bulunduğu hapishanede yaklaşık 10 yıldır doktor olmadığını söylüyor. İl Sağlık Müdürlüğü'nden gelen doktorların da ayaküstü tedavi ve ağrı kesicilerle ciddi derecedeki sağlık sorunlarını geçirdiğini kaydeden Özyıldız, F tiplerini birer "Cehennem çukuru ve beyaz ölümlerinin dayatıldığı" mekanlar olarak tanımlıyor.

■ Adana'nın Ceyhan Yarıaçık Hapishanede bulunan **Nihat Tayşan**'in kendini ipe asarak intihar ettiği öğrenildi. (H. Merkezi)

Dersim'de keyfi uygulamalar

Dersim'de keyfi uygulamaların sürdüren sistem son süreçte bu uygulamalarını artırarak devam ettiriyor. Son uygulamalarından biride **teknik takip**.

Polis, Dersim'de Partizan okuru **Ufuk Kalanç** ve bir kısım insanı TKP/ML üyeliğinden takip etmiş. Yalnız herhangi bir kanıt bulamayan Cumhuriyet Başsavcılığı, Partizan çalışanı Ufuk Kalanç ve diğer takibe uğrayanlara yolladığı tebligatlarla bu keyfi uygulamalarını göstermişlerdir. Ülkemizde yürütülmekte olan demokratik mücadeleyi bu şekilde susturacağını sanmaktalar. Artan krizin faturasını devrimci kurumlara yönelerek susturma çabası içerisindedir, bu tür keyfi uygulamalar ne ilktir ne de son olacaktır. Tabi bu keyfiyet karşısında mücadele de süreçtir

Dersim Partizan

Kene değil, sistem öldürüyor!

Son aylarda yeniden gündeme gelen ve kendini ölümlerle gösteren kene vakaları yapılan eylemlerle protesto edildi. **14 Haziran Pazar** günü saat 14.00'te Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen Almus Kültür Dayanışma Derneği üyeleri "**21. yüzyılda kene daha ne kadar can alacak?**" pankartının yanında çok sayıda "**Sağlık Bakanlığına göre**", "**Sağlıkta özelleştirmelere hayır**" yazılı döviz açtı.

Basın metnini okuyan Almus Kültür Dayanışma Derneği Başkan Yardımcısı **Cemal Şahin**; yaşanan ölümleri keneye bağlamanın bilimsel olmadığını açıklayarak sorumlusunun AKP hükümeti olduğunu söyledi. (İstanbul)

220. HAFTA

220. kez oturma eyleminde bir araya gelen Cumartesi Anneleri, 2004 yılında Kırklareli İğneada'da jandarma tarafından gözaltına alındıktan sonra kendisinden bir daha haber alınmayan **Tolga Baykal Ceylan**'ın akıbetini sordu. Eyleme haftanın konuk yazarı olarak **Yıldız Ramazanoğlu** katıldı.

Oturma eyleminde konuşan Ceylan'ın annesi Kadriye Ceylan, oğlunu jandarmalar tarafından gözaltına alındıktan sonra bir daha göremediğini kaydetti ve "Oğlum kaybettiler, bu acıyı anlatmak çok zor, insan kaybetmenin hiç şekilde gerekçesi olamaz. Oğlumun faillerinin ortaya çıkarılmasını, yargılanmasını istiyorum" dedi. Ardından konuşan Yıldız Ramazanoğlu, Türkiye'de Kürtlerin, Türklerin Arapların ve 72 milletin yüz yıllardır bir ahenk ve kardeşlik içinde yaşadığını belirterek, "Fakat insanların dar kalıp içine sokulması, tek tipleştirilmesi uğruna bu zulümler başladı" dedi.

Baharın cesaret veren yüreği ile...

Ramazanoğlu'nun ardından basın açıklamasını İHD Kayıplar Komisyonu Üyesi **Öz-**

gür Sevgi Göktaş okudu. Göktaş, "Bu kayıplardan sorumlu cellatları hala koruyor ve görev başındalar" dedi.

221. HAFTA

1995 Kasım'ında bir gece vakti jandarmalar ve korucular tarafından gözaltına alındı **Seyhan Doğan**.

Bu gözaltı ile birlikte tarih bir katliamı daha kara defterine yazdı. Seyhan'ın ailesine önce ifadesi alınacağı söylendi ama ailesi onu bir daha geri alamadı. Acaba hangi meçhul bölgede bırakıldı cesedi?

Seyhan katledildiğinde daha doğmamış yeğeni **Evin Doğan** anlattı amcasını. Hesap sormanın ışıltısının yattığı gözlemlerinden kara göz yaşları ile amcasının ailesininin yargılanmasını istedi. "Doktor olacak yaşasaydı amcam, ama yaşamasına izin vermediler. **Amcamın katilleri bulunsun**" diyerek konuşmasını tamamladı.

20 Haziran günü eylemlerinin 221. haftasında bir araya gelen kayıp yakınları **Dar-**

geçit Jandarma Tugayı tarafından gözaltına alınarak katledilen Seyhan Doğan'ın faillerinin yargılanmasını istedi.

Kayıpların resimlerini taşıyıp "**Failler belli kayıplar nerede?**" pankartını açarak başladılar eyleme. Baharın o cesaret verici konuşmasından sonra kayıp eylemlerine ilişkin **Sezai Sarıoğlu** bir konuşma gerçekleştirdi. Sarıoğlu konuşmasında "**Aramakla bulunmaz ama bulanlar hep arayanlardır**" diyerek konuşmasına başladı. Gözaltında gerçekleşen kayıpların bulunabilmesi için aramaktan ve hesap sormaktan vazgeçmemenin önemine değindi.

Ardından **İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyonu** adına açıklamayı **Filiz Gökalp** okudu. Gökalp, Seyhan Doğanın katliamından sorumlu olanları Ergenekon kapsamına alınmasını istedi. Kayıpları aramaktan vazgeçmeyeceğiz diyen Gökalp, katillerle uzlaşmayacaklarını belirtti.

(İstanbul)

Sermayeye, emekçileri daha rahat sömürmesi için

teşvik paketi

Üzerinde 1.5 yıldır çalışıldığı iddia edilen "Yatırım ve İstihdam Teşviki için Paket" 5 Haziran'da Erdoğan tarafından açıklandı. Erdoğan, 30 Mayıs'ta Kürt sorunundan bahsettiği Bingöl konuşmasında paketi müjdelemişti. Elbette ki açıklamanın yapıldığı il ve zamanlama dolayısıyla T. Kürdistanı illerine yönelik son 20 yılda açıklanan 17 paket akla geldi. Fakat bunların hiçbiri "dertlere derman" olmadı. Zaten olmaları da mümkün değildir. Yarı-feodal, yarı-sömürge olan ülkemizin bu gerçekliği değişmedikçe de Türkiye ulusal-sosyal-ekonomik sorunlarını çözemeyen bir ülke olarak kalacaktır. Bu belirlemeyi kısaca yaptıktan sonra paketin hangi sınıflara neler getireceğini, Kürt illeri ile ilgili amaçlarının ne olduğuna bakalım.

ESNEK ÇALIŞMA, TAŞERONLAŞTIRMA, ÖİB İLE YASALAŞIYOR!

İllerin sosyo-ekonomik gelişmişliklerine, sektörlerle ve yatırımların büyüklüğüne göre teşvikler 3 ayrı kritere göre belirlendi. Sosyo-ekonomik gelişmişliğe göre Türkiye dört bölgeye ayrıldı. 4. bölgede birkaç farklı il olmakla birlikte yoğun olarak T. Kürdistanı'ndaki iller mevcut. 4. bölgeye yatırımların kaydırılması durumunda sermayeye büyük avantajlar sağlanacak. Nakliye giderleri ve 5 yıl süreyle SSK patron primi hazine tarafından karşılanacak. Kurumlar vergisi % 20'den % 5'e düşürülecek. % 5 oranında faiz desteği uygulanacak. Toplam olarak baktığımızda 4. bölgeye yatırım yapan veya fabrikasını taşıyan bir sermayedara % 60 civarına "katki" sağlanmış olacak!

Türkiye genelinde sermayeye çekilen peşkeşlerin bir kısmını kısaca şöyle sıralayabiliriz:

- Kurumlar vergisi I. bölgede % 10'a, diğer bölgelerde sırasıyla 8, 4 ve 2'ye düşürülecek.
- Ek istihdamda işçinin asgari ücret üzerinden sosyal güvenlik primleri 6 ay boyunca kamu tarafından karşılanacak.

□ Özel İstihdam Bürolarına (ÖİB) geçici iş ilişkisi kurma yetkisi verilecek. Böylece ÖİB ile anlaşmalı işçilerin, patronlar tarafından geçici olarak sözleşme karşılığı istihdamı sağlanacak. ÖİB'den sağlanan bu işçilerin ücret ve sosyal güvenlik hakları yine ÖİB tarafından karşılanacak.

Burjuvazinin "krizden fırsat yaratmalıyız" söylemi bu paketle birlikte ete kemiğe bürünmüştür. **Esnek çalışmanın, taşeronlaştırmanın, işçi kiralamanın önü, ÖİB ile tamamen açılmıştır.** İşçinin düzenli bir işte çalışmasının ve karşısında bir "muhatap" bulmasının önüne geçilmiş olmaktadır. İşçi sadece ihtiyaç duyulduğu zaman çağrılacaktır.

Pakette yer alan bir diğer maddede ise okul, hastane gibi kurumlardaki bakım ve onarım işleri, çevre düzenlemesi, arazi islahı, park-bahçe düzenlemesi gibi işler için 120 bin işsiz, 6 ay boyunca hiç tatil yapmadan çalışan biri azami 450 lira alabilecektir. **Bu miktar asgari ücretin de altındadır.** Ayrıca hem buralarda çalıştırılacak işçilere hem de ÖİB aracılığıyla "kiralanan" işçilere ödenecek ücret **İşsizlik Sigortası Fonu'ndan** karşılanacaktır. İşsizlik dünya rekoru kırarken, fonda biriken milyarlarca dolar işsizlere değil, sermaye gruplarının "yüklerini" hafifletmeye ayrılıyor. Sistemin işsizliğe bulduğu çözüm bu; işsiz parasını sermayeye aktarmak.

SERMAYEYE ÇEKİLEN PEŞKEŞLER, HALKIMIZA BİNDİRİLEN VERGİLERLE KARŞILANACAK!

Son bir yıldır kriz gerekçesiyle burjuvaziye; kısaca çalışma ödeneği, kriz döneminde toplu işten çıkartılma, vergi indirimleri gibi sömürüyü derinleştirici, kârı artırıcı birçok imkan tanınmıştır. Ki 2008'in bilançosunu açıklayan

holdinglerin büyük miktarlarda kâr açıklamış olmaları, bütün bu peşkeşlerin epey işe yaradığını gösteriyor. Buna rağmen son paketle de "kurumlar vergisi" düşürülmüş, asgari ücretin altında, kölelik koşullarında işçilerin çalışması yasallaştırılmıştır. Yapılan vergi indirimlerinin bütçeyi etkilemeyeceği iddiası ise boş ve anlamsızdır! Bütçe yılın ilk 4 ayında 20 milyar dolar açık vermiştir. Bütçenin büyük bölümü (% 80 civarında) halktan alınan vergilerle oluşturulmaktadır. Kurumlar vergisinin düşürülmesiyle oluşan açık ve genel olarak bütçe açığının halkın omuzlarına bindirilecek yeni vergilerle karşılanacağı açıktır. Çeşitli emek örgütleri yıllardır asgari ücret üzerinden alınan vergilerin kaldırılmasını istemektedirler. Fakat bu talep, hükümetlerin gündemine dahi girememiştir. Halkımızdan toplanan vergilerden sermayedarlara "gemiciklerle" para aktarılan işçilere emeklerinin karşılığında kaşıkla dahi aktarım yapılması, "krize çözüm" diye sunulmaktadır.

Toplantıda konuşan Erdoğan'ın öne çıkan sözlerinden biri de memur ve işçiler için "**kuşura bakmayın, kesinlikle para var!**" demeydi. Erdoğan'a elbette ki örneğin TİSK'in hâlihazırda 25 milyar dolarlık fonu olduğu halde, sermaye gruplarına neden bu kadar aktarım yaptıklarını sormaya gerek yok. İşverenin 25 milyar dolarlık fonuna dokunmayacağını (10.06.09 tarihli gazetelerin çoğunda yer alan habere göre Türkiye'de en az bir milyon dolara sahip 22 bin ailenin toplam serveti 100 milyar doların üzerinde) ama işçinin-memurun aç karnına, emek harçarak kazandığı 3-5 kuruşun hesabını yapacak. Bunlar bilmediğimiz şeyler değil tabii ki! Ama Erdoğan'ın bu söylemi toplu iş sözleşmelerinde memur ve işçinin nelerle karşılaşacaklarını göstermesi açısından önemli.

RAFİNE KURACAKLARA

BÜYÜK DESTEK

Pakette "büyük sektörlerle teşvik" adı altında özellikle kimyasal madde ve ürünleri imalatı ile rafineri projelerine verilen teşvikler dikkat çekiyor. Hurşit Güneş bu durumla ilgili şöyle yorum yapıyor: "Örneğin kimya ve petrol ürünleri yatırımlarının neden desteklendiği belli değil. Acaba rafineri kuracak birileri var da özellikle mi desteklenmeye çalışılıyor?" (5.06.09, Milliyet) Burada akla hemen **Çalık Grubu'nun** son dönem artan enerji yatırımları gelmektedir. Elbette Sanko, Zorlu gibi hükümete yakın duran büyük sermaye gruplarının enerjiye yaptıkları yeni yatırımlar unutulmamalıdır. Ayrıca bu paket dışında çeşitli enerji kaynaklarının işlenmesi ve taşınması ile ilgili olarak Türkiye'ye biçilen misyonun da esas belirleyici olduğu unutulmamalıdır.

Pakette diğer dikkat çekici yan ise bölgelerin her birinde ayrı sektörlerin desteklenmesidir. 1. ve 2. bölgede makine imalat sanayi ve ileri teknoloji gerektiren yatırımlar teşvik edilirken, 3. ve 4. bölgelerde tarım ve tarıma dayalı imalat sanayi, deri, konfeksiyon, plastik, kauçuk, metal eşya gibi emek yoğun sektörlerin teşvik edileceği açıklanmıştır. Koç, Alsancak gibi şirketler son yıllarda Doğu ve Güneydoğu'da büyük çiftlikler kurmuşlardır böylece bu çerçevede yapılacak olan desteklerle yatırımlarını çok ucuza getirmiş olacaklardır. Ayrıca ÖİB'nin devreye girmesiyle kurulacak olan çiftliklerde ve fabrikalarda işçiler asgari ücretin çok altında çalışacaklardır. "Türkiye'nin Çinleştirilmesi" bu paketle birlikte yasal-

laşmıştır. Böylece kriz öncesinde yaşama geçirilemeyen hak gasplarının, kriz bahanesiyle uygulamaya sokulduğunu görüyoruz. Sermayenin "yükleri" ve "ayağının altındaki taşlar" bu şekilde yok edilirken, "cep delik cepken değil" olarak yaşayan halkımıza yönelik, "eve kapanma, pazara çık" sloganlı kampanya yürütülmeye başlanmıştır. Böylece krizin nedeninin "eksik tüketim" ve dolayısıyla asıl sorumluların pazara çıkmayan halkımız olduğu yönlendirmesi yapılmış olmaktadır.

Sonuç olarak, paketin sermaye gruplarını emekçileri daha ucuza sömürmesi için teşvik anlamına geldiği açıktır. Krizin dibinin görünüp-görünmediği tartışmaları arasında çıkarılan bu paket özellikle ucuz işgücüyle sağlayacağı geçici istihdam ile oluşan ve oluşabilecek tepkileri azaltmayı hedeflemektedir. TRT Şeş, Kürtçe konuşma gibi "açılımlar"la benzer mantıkla; sömürüyü derinleştirilen, ulusal sorunun üstünü örtme amacı taşıyan "ekonomik açılım" yapılmış olmaktadır. Fakat paketin amacı ne olursa olsun; her milliyetten halkımız gereken yanıtı verdiğinde tüm planlarının, paketlerinin boşa gideceği açıktır.

İstanbul'da onu kimse özlemeyecek, ama unutmayacak da!

İstanbul Emniyet Müdürü **Celalettin Cerrah**, İçişleri Bakanlığı'nın hazırladığı Valiler Kararnamesi ile Osmaniye valisi olarak atandı.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nü altı yıl boyunca yürüten Celalettin Cerrah'ın Osmaniye'ye atmasının ardından bunun bir terfi mi yoksa sürgün mü olduğu tartışmaları başladı.

Ancak "endişeye" hacet yok! İstanbul'da işçi, emekçi, ilerici ve devrimcilerle yönelik tutumları ile gündemden düşmeyen Cerrah, İstanbul'a yeniden dönebilir.

Basına yansıyan haberlere göre Cerrah, tepkilerin dikkate alındığı mesajını vermek amacıyla Osmaniye'ye atandı. Geçmişte Hasan Özdemir, Hayri Kozakçıoğlu ve Necdet Menziri' de bir süre küçük yerlere atandıktan sonra geri getirilerek terfi ettirilmişler, hatta bir kısmı bakanlık yapmıştı. Celalettin Cerrah için de benzer bir formülün konuşulduğu basına yansıyanlar arasında.

İSTANBUL HALKI SENİ UNUTMAYACAK!(1)

Devletin en önemli baskı organlarından olan Emniyet Müdürlüğünde görev yapan Celalettin Cerrah, icraatları ile "gelecek vaad

eden" bir emniyet amiri profili çizdi.

Görevine son derece "sadık" olan Cerrah, görev yaptığı süre boyunca gece-gündüz çalıştı. Duruşu, söylemleri ve yaptıkları ile övgüyle "fazlasıyla hak eden" Cerrah'ın, ileride önemli bir devlet büyüğü olacağı bugünden belli.

Peki, Cerrah bu başarısını neye borçlu?

Türkiye'nin en büyük kenti olan İstanbul'da egemenlerin rahatını, konforunu sağlamak adına elinden geleni ardına koymayan Cerrah, sadakatini fazlasıyla ispatladı. Devletin bir hizmetçisi olarak Cerrah, halk düşmanlığında sınır tanımadı. İstanbul'da işçilerin, emekçilerin her türlü hak talebine azgınca saldırdı. İlerici-demokrat, devrimcilerin bastırılması, gözaltına alınarak tutuklanması, sindirilmesi için ne gerekiyorsa yaptı.

Sarkık bıyıkları ve katil görünüşü ile İstanbul valisi Muammer Güler'den ayrı düşülemeyen, iki cümleyi yanyana getirmekten aciz Cerrah, tam da devletine yakışan bir memurdu. Emirleri yerine getirmesi yeterliydi. Konuşabilmesine ve her insanda bulunan asgari yeteneklere sahip olmasına gerek yoktu. Üstündeki apoletleri sökülüp sokağa bırakılsa evinin adresini bulamayacak bu zat tam da İstanbul polisine layıktı. Cerrah, İstanbul Emniyet Müdürlüğüne atanır atanmaz işçi, emekçileri tehdit etmeye, gazetecilere hakaret etmeye başladı.

2004 yılında dünya halklarının katili NATO'nun İstanbul'da düzenlenen toplantısında maharetini sergileme fırsatını kaçırmadı. NATO'yu protesto eden işçi, emekçilere azgınca

saldıran, yüzlerce insanı gözaltına alan İstanbul'da bir kaos yaratan projenin komutanıydı. Cerrah, açılışı iyi yapmıştı. Bu düşüncesi efendisi George Bush'un gönderdiği teşekkür mesajı ile iyice pekişecekti.

2006 yılında Vatan Caddesi üzerinde gerçekleştirilen 30 Ağustos kutlamaları sırasında Lübnan'a asker gönderilmesini protesto etmek amacıyla pankart açan ilericiilere yönelik sivil faşistlerin linç saldırısını "**Vatandaşın güzel bir tepkisi**" şeklinde yorumladı. Bu vesile ile Cerrah'ın nasıl bir vatandaş hayal ettiği de anlaşılabilir oldu. Cerrah için vatandaş kendisi gibi düşünen bir grup faşistten ibaretti. Ötekiler ise provokatördü(!) Cerrah esas bombalarını ise sonraya saklamıştı.

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ermeni aydın Hrant Dink'in kanı kurmamışken "**Örgüt bağlantısı yok, milliyetçi duygularla işlenmiş bir cinayettir**" açıklaması yaptı. Cinayetten sonra ortaya çıkanlar ise bunun aksine Hrant Dink'in büyük bir örgüt tarafından öldürüldüğünü gösteriyordu. Tetikçiliği BBP'ye verilen istihbaratı İstanbul Emniyetinden sağlanan büyük bir örgütünü, devletin işiydi cinayet. Cerrah, kafasını kuma gömen devekuşu misali devletini aklamaya çalışıyordu. Ama hep ağızta kalan yerler vardı.

Cerrah, sadece işçilere, emekçilere, geleceğini ve özgürlüğünü isteyenlere değil aynı zamanda kendince çizdiği sınırları aşan gazetecilere de saldırmaktan geri durmadı.

15-20 Kasım 2004'te Sinagoglara, İngiliz Konsolosluğu'na ve HSBC Bank'a gerçekleştirilen saldırıların ardından kendisini eleştiren yazıların yayımlanması üzerine basını hedef tahtasına koydu. Cerrah bunu daha sonra da sık sık yapacaktı. 1 Mayıs ve çeşitli toplumsal olaylardan sonra polisi eleştiren haberlerin yayımlanması üzerine "haksızlığa uğrayan polisini savunmak" adına kendini canhıraş ortaya atarak basına hakaret edecek, tehditler savuracaktı, saldıracaktı.

Cerrah, sadece toplumsal olaylara getirdiği açılımlarla değil birçok konuda söyledikleri

ile de gündemde kalmayı başaracaktı.

Savaş Ay'a verdiği bir röportajında sarf ettiği "**Eşim de kızlarım da iyi silah kullanır. İlkokuldan beri ateş etmeyi öğretirim çocuklarıma. Ateş etmek rahatlatır insanı. Patlayan tabanca sesi huzur verir bizim gibilere. Stresini alır**" sözleri onun dünyaya neyin ucundan baktığını da gösteriyordu. Gafarı bununla sınırlı değildi.

Etiler'de kafası vücudundan ayrılmış bir şekilde bulunan 17 yaşındaki Münver Karabulut cinayeti ile ilgili sözleri de incelenmeye değerdir. Katil zanlısı Cem Garipoğlu'nun bulunmaması için gösterdiği gayreti eleştiren gazetecilere sinirlenerek meseleye nasıl baktığını da ağızından kaçırmıştı; "**Kızlarına sahip çıksalarmış...**"

Kuşkusuz İstanbul halkının Cerrah'la olan en yakın münasebeti 1 Mayıs'larda yaşandı. 2007, 2008 ve 2009 1 Mayıs'larında İstanbul'u yarı açık bir hapisaneyeye çeviren Cerrah, yapışık ikizi Güler'le birlikte işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlaması talebine azgınca saldırdı. İstanbul'u gaza boğan, trafiki felç eden üç kişinin yanyana yürümesini "toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanuna muhalefet" sayan polis yüzlerce insanı döverek gözaltına aldı, binlerce insana şiddet uyguladı.

POLİSTE HALK DÜŞMANLIĞI BİR GELENEKTİR!

Devletin varlığını, bütünlüğünü korumakla görevli en önemli kurumlardan biri olan polis teşkilatı halk düşmanlığının kurumsallaştığı alanlardan biridir.

"Asayiş ve huzuru sağlamak" adına "gece-gündüz, yaz-kış" demeden çalıştığı reklamlarının aksine polis devletin otoritesinin sağlanmasına hizmet etmektedir. Toplum nezdinde devletin en önemli temsilcisi olan polis, aynı zamanda kontr-gerilla faaliyetlerinin de yuvası durumundadır. Toplumun kontrol edilmesi ve devletin ideolojik hegemonyasının sağlanmasında toplumla yakın temas ha-

linde olan teşkilatın önemli bir rolü vardır. Polis teşkilatı; TSK, MİT vb. birçok kuruluş gibi egemen sınıfların devleti yöneten gerçek yapılanmalarının gizlendiği, yasal zeminde faaliyet yürüttüğü alanlardan biridir. Özellikle "asayişin sağlanması" iddiası ve sahip olduğu geniş yetki ile işçi ve emekçiler üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Bu durum egemenlerin politikalarını yaşama geçirmesinde polisi caydırıcı bir güç olarak kullanmasını beraberinde getirmektedir.

Egemenler toplumun biçimlendirilmesinde, yeni politikalara hazır hale getirilmesinde diğer birçok aygıtın yanı sıra polise de önemli bir rol vermektedir. Bu yarıyla polis teşkilatında halk düşmanlığı, faşist zihniyet, katliamcı pratikler kurumsaldır. Bir gelenektir. İşbaşına gelen isimler konjektüre uygun politikaları yaşama geçirmekle görevlidir.

Cerrah Kimdir?

Celalettin Cerrah, 1953 yılında Konya'ya bağlı Akşehir ilçesinde doğdu. 1974 yılında Polis Akademisini bitirdi. Komiser yardımcısı olduktan sonra çeşitli birimlerde çalıştı. 1989 yılında Mardin İl Emniyet müdürü olarak atandı. Daha sonra 1990 yılında Batman İl Emniyet Müdürlüğü, 1991-1992 yıllarında Siirt İl Emniyet Müdürlüğü, 1992-1995 yıllarında Kütahya İl Emniyet Müdürlüğü, 1997-2000 yıllarında Sivas İl Emniyet Müdürlüğü, 2000-2001 yılları arasında Gümrük Muhafaza Genel Müdürlüğünde Genel Müdür Yardımcılığı, 2001-2003 tarihleri arasında yeniden Sivas İl Emniyet Müdürlüğü yaptı. İcraatları ile üstlerinin gözüne girmeyi başardı. 2003 yılında Bakanlık onayı ile İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü olarak atandı. Tüm "yeteneklerini" sergileyebileceği yeni bir yer bulmuştu artık.

Tarafız; ama ezilenden, sömürülenden yana!

Ülkemiz egemen sınıfları arasındaki, emperyalistlere uşaklık yarışı olarak da algılanması gereken, hegemonya çatışmasını da içinde barındıran gelişmelerle birlikte, toplum gerçek sorunlarından uzaklaştırılarak, bir kez egemen sınıfların bir kesimini tercih etmeye ve böylelikle ezenlerden-sömürenlerden yana, taraf edilmeye çalışılmaktadır.

Psikolojik savaş stratejisinin bir parçası olan **gerilim politikası**, egemen sınıflar tarafından hayata geçirilmeyi sürdürüyor.

Kendi aralarındaki hegemonya çatışmasında önemli bir araç haline getirilen bu politika, sistemin kendini yenileme ihtiyacı duymasıyla birlikte, bu ve benzer bir dizi politikaya daha sıkça başvurulmasına da yol açıyor.

Kriz bahaneli ekonomik saldırılarla sofrasındaki ekmeği her geçen gün küçülen, işsizlik, yoksulluk artık yaşamının "olağan" bir parçası haline gelen/getirilen geniş yığınların kafasını bulandırma, onları acil sorunlarından uzaklaştırarak, kendi suni gündemlerini dayatma hedefiyle de ele alınan bu politikanın değişik versiyonları sahnelenmekte.

yayın hayatına başladı.

Bu "cesur" gazetesinin kime/neye "taraf" olduğu ise bugüne kadar ciddi biçimde mercek altına alınmadı.

Taraf'ın omurgasını oluşturan gazetecilerden, 1980'lerin "devrimci kızı" Yasemin Çongar'ın, ABD emperyalizminin dönemi politikalarını kabul edilir hale getirme gayretli yazıları konu bile edilmedi. Görev ve gelen ABD Ordusu'nun işgal komutanlarına dizdiği güzellmeler ve ABD'deki yeni dönemle birlikte Obama hayranlığını daha geniş kesimlere yayma ve "değişim" umudunu büyüme vb. açık ABD emperyalizmi yanlısı tutum ve çabaları üzerinde de durulmadı.

Orduya ilk "dil uzatan" gazete olma unvanını elinde bulunduran

geri plana itilmesini sağlıyor.

Esas konuya gelecek olursak, bir dönem Aydınlıkların yaptığına benzer bir "muhbirlik" de kokan yayınlarını, bu "belgelerle" taçlandıran Taraf'ın, son icraatı, ülke gündeminde yine "bomba" etkisi yapmakta gecikmedi.

"İrtica ile Mücadele Planı" çerçevesinde ele alındığı söylenen ve "AKP ve Gülen'i Bitirme Planı" olarak sunulan "belge" bir anda tüm gündemlerin en ön sıralarına taşındı.

"Belge" üzerinden başlayan tartışmalar, daha çok da "belge sahte mi, gerçek mi?" üzerinden yürütülürken, hangi gelişmelerin akabinde yayımlanma ihtiyacı duyulduğu gibi, zamanlama vb. etkenler üzerinde durulmadı.

Sahte veya gerçek,

"belge" en çok da darbe karşıtlığı temelinde ele alındı, bunun "demokrasiyi baltalama" olarak algılanması ve tepkilerin de bu temelde örgütlenmesi için harekete geçildi.

Bu son 'belge' girişimi ile birlikte, askeri bürokrasi ile sivil bürokrasi arasındaki mutabakata dair de kafalarda karışıklık yaratılmaya çalışılsa da, olayın mümkün olduğunca "münferit" çerçevede tutulmak istendiği gözlerden kaçmadı.

Son gelişmelerle birlikte

Ordu cephesinden bir biri ardına kendini açıklamaya dönük açıklamalar yapılırken, "ortaya çıkan" belge çok açık ki en çok da, **yönetememe krizi** son süreçte iyice derinleşen AKP'nin işine yaradı.

Kriz ekonomisini yönetmedeki acizliği ayan beyan görülen, ülkedeki sermaye gruplarının bir an önce yapılmasını talep ettiği, IMF Stand By anlaşması noktasında bile henüz somut bir adım atmayan AKP, bu süreci mümkün mertebe güç toplamak için kullanmaya çalışmakta.

Birçok konuda olduğu gibi, **Deniz Feneri** olayına bağlı olarak, Zahid Akman meselesinin de hayli baş ağrısı yarattığı bir döneme denk gelen "belge" tartışmalarının zamanlaması, bu bakımdan da AKP açısından oldukça "denk" düşmekte.

GÜLEN'İN

"ZAMANLAMASI"

Belgenin zamanlaması noktasında gözlerden kaçan bir diğer husus ise, bu belge-

nin, Fethullah Gülen'in bir süre önce yaptığı açıklamaların hemen ertesine denk düşmesi.

Gülen, ne büyük "tesadüf" ki, bundan kısa bir süre önce cemaatlerine dönük "komplo hazırlıkları" olduğu açıklamasını yaparak, adeta "belge"nin "haberciliğini" yapmıştı. (Bu "tesadüflerle" ilk kez karşılaşılıyor tabii ki. Gülen'in açıklamalarıyla Taraf'ın zamanlamaları hep bir paralellik arz ediyor.)

Gülen, açıklamalarında kendi cemaatine ait olan **Işık Evleri'**ne yönelik bir komplodan söz ediyor ve bunu da askere kızgın olan ulusalcıların (aslında Ergenekoncuları kast ediyor) yapabileceği "kehanetinde" bulunuyordu.

Nitekim belgenin "ortaya çıkması" ile birlikte, olayın münferitleştirilmesi ve de Ergenekon çerçevesinde ele alınma gayretlerinin sergilenmesi gecikmedi.

Olayın gündeme gelmesiyle birlikte, Gülen cephesinden yapılan açıklamalar ise, başka "**acaba**" sorularını da beraberinde getirdi.

ABD'nin Houston kentinde faaliyetlerini sürdüren Gülen Enstitüsü Başkanı **Alp Aslandoğan**, Gülen cemaatinin devlet içinde kadrolaştığı iddialarına yönelik yaptığı açıklamada, her hükümetin bu yönde eğilimi olduğundan ve bunun anlaşılabilirliğinden söz ediyor ve ardından da şöyle diyordu: "Her yerde olmak istiyoruz!" Ayrıca cemaatin tarihinden, amaçları üzerine de açıklamalar yapan Aslandoğan aslında meselenin özüne de açıklık getiren, "**halkın tamamının er ya da geç bu hareketle ilişkileneceği**" vurgusunu yapıyor.

TARAFIZ; AMA

EZİLENDEN YANA!

Ekonomik kriz, işsizlik, yoksulluk, Kürt sorunu gibi meselelerle iyice köşeye sıkışan AKP ve temsil ettiği egemen sınıfların, bu tartışmalarla kamuoyunun

dikkatlerini başka yöne çekmeye çalıştıklarını yukarıda da vurgulamıştık.

Evet, bir kez daha vurgulamak gerekirse, "belge" tartışmaları ile yaratılmak istenen bir yandan da budur ve egemen sınıfların sıkışmışlığının arttığı bu süreçte, böylelikle gündem saptırmaların önemi artmıştır.

Bu mesele üzerinden yürütülen tartışmalar, ülke emekçilerinin giderek ağırlaşan yaşam koşullarına müdahale etmeyi ertelemeyi -egemen sınıflar açısından ise mümkünse tamamen unutturmayı- de beraberinde getirme riski taşımaktadır.

Bu erteleme-unutturma riski ise, EMEP, ÖDP gibi kimi reformist çevrelerin meseleyi, "anti-demokratik" bulan, solu "belgenin doğru olup olmadığını araştırmaya ve müdahil olmaya" çağırarak ele alışları ile büyütülmekte, deyim yerindeyse, egemen sınıfların ekmeğine yağ sürülmektedir.

Herkes bu gelişmelerin, emperyalist patentli bölgesel politikalar çerçevesinde, sistemi yeniden şekillendirme çabalarının devamı olarak gündeme taşındığını görmek durumundadır. Ülkemiz egemen sınıfları arasındaki, emperyalistlere uşaklık yarışı olarak da algılanması gereken, hegemonya çatışmasını da içinde barındıran gelişmelerle birlikte, toplum gerçek sorunlarından uzaklaştırılarak, bir kez daha egemen sınıfların bir kesimini tercih etmeye ve böylelikle ezenlerden-sömürenlerden yana, taraf edilmeye çalışılmaktadır.

Bizim kime karşı ve kimden taraf olduğumuz-olacağımız ise çok nettir. İdeolojik duruşumuz bize ezilenlerin-sömürülenlerin tarafında olmayı, ezenlerin-sömürenlerin ise karşısına dikilerek, dişe dişe bir mücadeleye girişmeyi emretmektedir. Yoksa it dalaşında oyuna gelmeyi ve bu dalaşa taraf olmayı değil.

JİTEM'E GÖTÜRÜYÖR TELLE BOĞUYORDUK

JİTEM itirafçısı Aygan'ı dinleyince, yıllarca yok sayılan teşkilatın yarattığı dehşeti iliklerinizde hissedeceksiniz. İşte Abdülkadir Aygan ve JİTEM...

Günceydüğü'deki falli meşhur cinayetlerin yüzde 80'ini JİTEM işledi. Sadece Diyarbakır'da, 10 yıl içinde 700 kişi cinayete kurban gitti.

JİTEM'e girer girmez çıktınız. Kırk yıldır JİTEM'e girer girmez çıktınız. Kırk yıldır JİTEM'e girer girmez çıktınız. Kırk yıldır JİTEM'e girer girmez çıktınız.

JİTEM'in Diyarbakır'daki en korkutucu lideri Binbaş Abdülkadir Karca'nın grup kurucularlığıdır. O sadece sadece bin 30 kişi öldürdü.

İhsan Haran diye bir genç vardı. Karca'nın emriyle kafasına sokuldu. Ama ölmeyip hastaneye gitti. Hastane basıldı, yeniden infaz edildi.

PKK'nin ölümlü sanılan bir genç ve alakanar atıcısı JİTEM'e geçti. Sorgulandı Karca'nın emriyle telle boğuldu, ölümlü Silvan yoluna atıldı.

PKK'nin öldürülen ağırla ağırla söyleyen bir gençle sorgulandı. Gerçek kaza bizzat Karca tarafından yapıldı. Cezaları Silvan yatacağına atıldı. →12

Çiğ kurbanları için toplu tören

Günceydüğü'nün Toral döneminde, Zengin Dağı'nda çığ altında kalan 10 kişiyi kurtarmak için Trabzon'da toplu cemaat töreni düzenlendi. Çiğ kurbanları kaybedenlerden oluşan cemaatlerin ise Kahramanmaraş ve Trabzon'un Anıtı önünde törenler yapıldı. →9

Egemen sınıflar arasında sürüyor gibi görünen ve psikolojik savaş gerilim üzerinden ele alan yaklaşımı hayata geçirilmedi, en geniş kesimler tarafından "kabul görür" hale getirilmedi en önemli rollerden birini ise, her vakit olduğu gibi "**sahibinin sesi**" medya üstlenmiş bulunmakta.

İçinden geçilen süreçte, bu rolün baş aktörünün **Taraf** gazetesine verilmiş olduğunu görüyoruz. Emperyalistlerin ülkemiz için "layık" gördüğü role uygun şekillenmesi yaratmak için üstün çabalarına tanıklık ediyoruz hergün Taraf'la birlikte! Mustafa Kemal'e sir numaralı Faşist diyen, devlete ve hatta devletin "milletle bölünmezliğine" dil uzatan, ta buralardan ABD'ye bile akıl veren bu gazeteyle birlikte hemen hergün bir yaşımıza daha giriyoruz!

Hemen tüm burjuva-feodal basının, sadece adı geçmesiyle birlikte "hazır ol" a geçtiği Genel Kurmay'a bile "kafa tutma cesaretini" gösteren, bu zamana kadar hiç kimselerin dokunamadığı/dokunamayacağı tabulara "dokunan" bu gazete, gün geçmiyor ki, ülke gündemine "bomba" gibi düşen bir "belge" yayımlamasın.

KİM, KİME, NEYE TARAF?

Taraf Gazetesi bilindiği gibi bundan birkaç yıl önce, Amerika'dan ithal edilen **Yasemin Çongar** ve liberal aydın olarak tanımlanabilecek **Ahmet Altan** gibi isimleri bünyesinde barındıran bir günlük gazete olarak ve de oldukça iddialı bir biçimde

Taraf Gazetesi'nin yayın politikasına toplu bir göz attığımızda, herkese-her kesime, her tabuya "dokunabilen" bu gazetesinin, bir ABD emperyalizmine bir de Gülen'e dokunma noktasında pek de öyle cesur olmadığını görüyoruz.

Aksine, Taraf'ın yayınlarında Gülen'in "mağdur" edebiyatıyla, ABD emperyalizminin dünya ve bölge politikalarının ise, "masum" ve dünya halkları için "gerekli" olarak tanımlanabilecek bir dil ve üslupla ele alındığına sıkça şahitlik ediyoruz.

BELGENİN, OLMAYAN DEMOKRASİYİ "BALTALAMASI"

Kürt meselesindeki "cesur" çıkışlarıyla da ülke gündemini bir anda değiştirebilme "yeteneğine" sahip olan Taraf Gazetesi en çok da son dönemde yayın olan "belge savaşı"ları ile gündeme geliyor. Nereden-nasıl-kimlerden elde ettiği bilinmeyen belgelerle bir anda tüm yakıcı gündemlerin

Kürt meselesindeki "cesur" çıkışlarıyla da ülke gündemini bir anda değiştirebilme "yeteneğine" sahip olan Taraf Gazetesi en çok da son dönemde yaygın olan "belge savaşı"ları ile gündeme geliyor. Nereden-nasıl-kimlerden elde ettiği bilinmeyen belgelerle bir anda tüm yakıcı gündemlerin geri plana itilmesini sağlıyor.

Devrimci saflarda geleneksel kadın kimliğinin yaşatılması

Toplumda ikinci cins olarak geri plana itilen kadın, devrimci saflara katılmasıyla birlikte **geleneksel kadın kimliğinden** sıyrıldığı yanlışlanmasını yaşamaktadır. Örgütlü mücadeleye dahil olduktan sonra artık özgürleştiğini, sistemin yarattığı ve kadını zaptırapta tutan düşünce ve yaşam biçiminin değiştiğini, hemen devrimcileştiğini düşünmektedir. Oysa yaşanan gerçeklik daha farklıdır. **Birçok kadın geleneksel kadın kimliğinin geri yanlarıyla barışık yaşar, örgütlü saflarda da.** Bu bilinçli bir davranıştan ziyade öğretilmiş kadınlığın sürdürülmesi olarak yaşanmaktadır. Tabi bu barışık olma durumu erkekler için de geçerlidir. Erkekler de geleneksel kadın kimliğinin daha fazla yaşatılmasına bilinçli ya da bilinçsiz hizmet edebilmektedirler. Esasta yaşanan, er-

kek egemen anlayışın devrimci saflardaki kişiler üzerinde etkisinin hala terk edilmemiş olmasıdır.

Erkek egemen anlayışın şekillendirdiği kadın ve erkek aynı toplumsal çevreden geliyor olsalar dahi, mücadele içindeki duruşları, gelişim ve ilerlemeleri farklı farklı olmaktadır. Kadın için eski, geri yanların terk edilip devrimci özelliklerin kazanıldığı süreç erkeğe göre daha sancılı ve zorlu geçmektedir. Erkeğin daha gerisinden başladığı için mücadele içinde zorluklar karşısında gösterdiği kararlılık, verdiği çaba daha üst boyutta olmadığı müddetçe ya istenen ilerleme kaydedilememekte, ya başa çıkılmayacağı kabul edilerek geri durulmakta ya da tamamen kopup gitmelerine neden olmaktadır.

Erkek egemen anlayıştan beslenen kadındaki özgüven eksikliği, inisiyatifsizlik, edilgenlik mücadele içinde onun özne olabilmesini zorlaştırır. **Özne olmakta zorlanan kadın kendini var etme yolu olarak geleneksel kadın kimliğine daha da sarılabilmektedir.** Erkeklerle paylaşılan ortamlarda çoğu zaman kadının ilk yönedikleri arasında ev işleri, temizlik, yemek yapımı, alışveriş gibi işler yer alır. Bu eve hapsedilerek üzerine yıkılan işlerin sorumluluğunu yüklenen geleneksel kadının bakış açısının ne kadar içselleştirildiğinin bir göstergesidir aynı zamanda. Mücadelenin seyrini etkileyen, ona

güç veren işleri ise daha çok erkek üstlenir. **Erkeğin kendinden daha iyi olduğunu düşünen kadın bir görev karşısında önceliğin erkeğe verilmesine de ses çıkarmaz çoğu zaman.** "Alçakgönüllülük" yaparak kendisiyle aynı yetkinlikte olan ya da daha geri olan bir erkek yoldaşına bir görevin verilmesini onaylayabilir. Tabi bunda yine erkeklerin ve erkek egemen anlayışla şekillenen kadınların "katkuları" göz ardı edilemez. Farkında olarak ya da olmayarak kadının geri planda tutulmasına "yardımlarını" esirgemezler.

Kadının ikinci plana itilişi devrimci saflarda daha çok üstü kapalı ve inceltimeli bir şekilde yaşanır. Söylemde kadın sorununu kabullenen, kadının önündeki engellerin kaldırılması gerektiğini, bunda erkeğin sorumlulukları olduğunu belirten birçok erkeğin pratiğinde bunların yeterince yaşam bulduğu söylenemez. Ataerkilli yasaların şekillendirdiği erkeğin kadınla ve kadın sorunlarıyla ilişkisi de yine bu eski anlayış etrafında örüle-bilmektedir. **Bu, duygusal ilişkilerde daha fazla karşımıza çıkmaktadır.**

Yine erkek kadına güvenmediğini, onu küçümsediğini açık olarak ifade etmese de bunu üstü kapalı bir şekilde ya da bizzat pratiğiyle ortaya koyabilmektedir. Kadının sorumluluğunda olan bir görev yerine getirilirken, kadının inisiyatifini kıran ve onu

geri plana iten bir pratik içine de girilebilir. Yahut yine inceltimeli haliyle kadına güvensizliğini dillendirebilir. **"Falanca görevde ya da kurumda kadın ya da kadınlar olmasına rağmen bu işi oldukça iyi bir şekilde yerine getiriyorlar"** denilmesi dahi kadına güvensizliğin ne boyutta olduğunu açık bir göstergesidir.

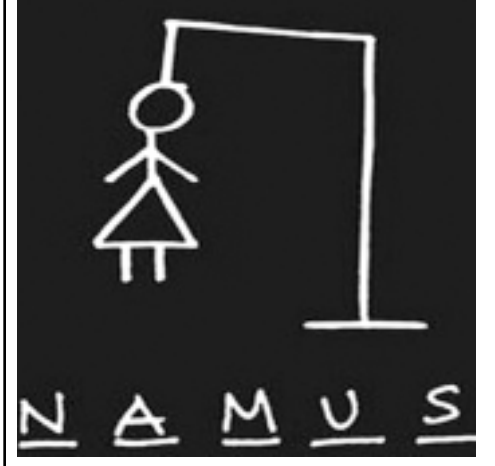
Dünya işlerinin yönetilmesi sorumluluğu erkeğin payına düştüğünden bu uğraş onda inisiyatifli, aktif, değiştiren, ilerleten ve yöneten olma özelliklerini de geliştirir. Dünya işlerinden elini eteğini çekmiş olan kadın ise ev işiyle sınırlı bir pratik içinde yer aldığından üstelik din, namus, töre, örf, adet gibi çeşitli tabularla sınırlandırılan pasif, edilgen ve özgüvensiz olur. Kadının bu yanlarını örgütlü saflarda öyle bir çırpıda üzerinden atması da kolay olmamaktadır. Ve haliyle kadın dünyayı değiştirip dönüştürme işinde kendini geri plana çekmekte, bu işi erkeklerle bırakmaktadır.

Kadının kendini bu geri çekişi ve erkeğin buna seyirci kalışı, devrimci saflarda birçok kadının ilerleyememesinin önemli sorumluluklar alamamasının, yönetici kadrolarda yer alamamasının da nedenleridir. Buna da şöyle bir örnekle devam edersek eğer yaşanmakta olan gerçekliğin daha iyi görülmesine yardımcı olacağına düşünyörüz. Mücadele içindeki iki

kadın bir haber dinlerler. Haberde spiker ... örgüt içinde yer alan bombalama eylemlerinde bulunmuş üst düzey bir kişinin yakalandığını söyler. Haber üzerine yorum yapmaya başlarlar. Acaba yakalanan kişiyi hangi hapishaneye götürürler diye. Sıralanan hapishaneler arasında hiç kadın hapishanesi yoktur nedense(!) Oysa spiker cinsiyet belirtmemiş "üst düzey bir sorumlu" demiştir sadece. Bu açıklama, kadınlar için yeterince "veri" oluşturmuştur. Onlara yakalanan kişinin erkek olduğunu düşündüren, erkek egemen anlayışın bir yansıması olduğu kadar, devrimci örgütlerde yaşanan gerçekliktir aynı zamanda.

Tüm bunların değiştirilmesi ve örgütlü saflarda etkinliklerinin artırılması için kadınların **daha fazla sorumluluk almaları, inisiyatiflerini geliştirmeleri, politik ve sosyal konularda var olan zayıflıklarını gidermeleri** gerekmektedir. Kadının kimliğinden dolayı ezilmesi nedeniyle bilinç seviyesinin yükseltilmesi sağlanmalıdır. Saflardaki erkek egemen anlayışın terk edilmesi gerekmektedir. Kadını küçümseyen, ona güvenmeyen, zayıf duruşu karşısında tepeden sorgulayan, gelişimini, ilerlemesini destekleyen değil onu daha da tökezleyen eleştiriler yapan bir tutum içinde olmanın ne kadının özgürleşmesine, ne de mücadeleye hiçbir zaman katkısı olmayacaktır. **(Bir İK okuru)**

YORUMSUZ

✘ İzmir'in Ödemiş ilçesinde çocuğunun velayetini almak için mahkemeye başvuran **Emine Karadağ** ve avukatı, mahkeme çıkışı boşandığı polis olan eşi Melih Işıklıoğlu tarafından kurşunlanarak öldürüldü. (10 Haziran)

✘ Diyarbakır'da öğretmenlik yapan Z.T. adlı kadın, okuldaki bir erkek öğretmen tarafından tecavüze uğradığı için dava açtı. Tecavüz eden öğretmen delil yetersizliğinden serbest bırakıldı. (10 Haziran)

✘ Ankara'da yaşayan Fadile Öztoprak adlı kadın, hapisshanedan 5 gün izin alarak evine gelen eski eşi Ayhan Sevinç ile barışmak istemediği için çocuğunun gözü önünde boğularak öldürüldü. (11 Haziran)

✘ Afyonkarahisar'ın Dinar ilçesinde, **Nimet Gürbunar** adlı genç kadın, kendini kaçırarak Tayfun Şahin ile evlenmek istemeyince Tayfun ve Seyfi Şahin kardeşler tarafından dövülerek öldürüldü. (11 Haziran)

✘ Siirt'te erkek arkadaşını ziyarete giden **Narin E.**, akrabaları tarafından buranın 5. katından aşağı atıldı. Genç kadının ölmediğini gören gözü dönmüş amca, ambulans çıkışı Narin E.'yi bıçakladı. (13 Haziran)

✘ Adana-Ceyhan'da boşanmak istediği için mahkemeye başvuran D.Ç. adlı kadın, eşi tarafından kalbinden bıçaklanarak öldürüldü. (14 Haziran)

✘ Ankara'da E.T. adlı kadın 6 kişinin tecavüzüne uğradı. Genç kadının ifadesi üzerine gözaltına alınanlar serbest bırakıldı. (14 Haziran)

✘ Mersin'de, bilgisayar masası üzerinde aşk şiiri bulduğu için eşi Ümit Kılıç tarafından dövülen **Garide Kılıç** eşinden şikâyetçi oldu. Ancak gözaltına alınan eş, kısa bir süre sonra serbest bırakıldı. (18 Haziran)

✘ Samsun'da yaşayan **İlknur K.**'nin tartıştığı eşi tarafından başından aşağıya kaynar su döküldü. (18 Haziran)

"Bir tek talihsiz olay" mıdır, yüzlerce kadını ölümle yüz yüze getiren

Her geçen gün kadına yönelik şiddette görülen artışla birlikte kadın sorunu, kendini daha derinden hissettiriyor. Erkek egemen zihniyetin hâkim olduğu coğrafyamızda, emperyalist krizlin derinleştiği böyle bir zamanda kadına yönelik şiddetteki bu artış ne kadar acı verici olsa da şaşırıcı değil!

Burjuva medyaya "bomba" gibi düşen **AIHM** kararı; her ne kadar Güldal Akşit ve bilim egemen sistemdeki "söz geçeri" kadınlar tarafından "haksızlık" olarak nitelenirdi de, Türkiye'de yaşanan kadın sorununun boyutları düşünüldüğünde, bunun ceza değil "ödül" olduğu bile söylenebilir.

Nahide Opuz adlı bir kadın tarafından, Türkiye hakkında AIHM'de açılan dava sonuçlandı. Eski eşi tarafından uzun bir süre dövülen, arabayla ezilmeye çalışılan, bıçaklanan ve annesi öldürülen Opuz; devletin kendini korumadığını söyleyerek AIHM'e başvurmuştu. AIHM, Opuz'u haklı bularak Türkiye'ye "ai-

le içi şiddete karşı vatandaşını koruyamadığı" için 36 bin Euro tazminat cezası kesti.

Dünyada bu gerekçeyle "ceza alan ilk ülke" olan Türkiye, AB yolunda giderken "alınma sürülen bu kara leke"den memnun olmadı el-

Güldal Akşit, "bir tek talihsiz olay" derken nerede yaşıyor acaba? Pek canlı bulunmayan kutuplarda mı, yoksa anaerkill toplum yapısının egemen olduğu ilkçağda mı?

bette! Karar açıklanır açıklanmaz medyaya demeçler verilmiştir. Kadın ve Ailede Sorumlu Devlet Bakanı **Aliye Kavaf** karar ile ilgili "böylesi durumların her ülkede yaşandığı" yönlü açıklamalarının ardından, TBMM Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu Başkanı **Güldal Akşit'in "2002'den beri Türkiye'de**

çok ciddi çalışmalar yapıldığı ve bir tek talihsiz olaya göre ceza öngörmenin haksızlık olacağı" yorumu, kadın sorununa nereden bakıldığını açıkça göstermektedir. Ayrıca egemenlerin penceresinden yorum yapanın kadın da olsa erkek de olsa fark etmeyeceği, yani sermayenin dilinin her durumda aynı olduğunun kanıtıdır.

Güldal Akşit, "bir tek talihsiz olay" derken nerede yaşıyor acaba? Pek canlı bulunmayan kutuplarda mı, yoksa anaerkill toplum yapısının egemen olduğu ilkçağda mı? Ya Akşit; evlenmek istemediği için dövülerek öldürülen, boşandığı eşi tarafından boğulan, kurşunlanan, bıçaklanan; töre cinayetlerini kurban giden, sevgilisi ile görüştüğü için 5. kattan aşağı atılan, işlenen, kulağı, burnu kesilen yüzlerce hatta binlerce kadını görmüyor, duymuyor ya da **bütün bunları meşru gördüğü için "talihsiz" olarak nitelendirmiyor.** **(H. Merkezi)**

Kadına yönelik şiddete karşı oturma eylemi

Adana Kadın Platformu, kadına yönelik şiddete ve Mayıs ayı içerisinde yaşanan kadın cinayetlerine dikkat çekmek amacıyla, İnönü Parkı'nda basın açıklaması yaptı. "**Erkek vuruyor devlet koruyor**" pankartı ile

"**Kadın katliamlarına son**", "Ölmeyeceğiz öldürmeyeceğiz" ve "**Kadınlar artık susmamacak**" dövizlerini taşıyan kadınlar adına açıklama yapan **Derya Çiçek**, kadına yönelik şiddetin art-

tığına dikkat çekerek, namus, aşk, töre gibi gerekçelerle son bir ayda 31 kadının öldürüldüğünü hatırlattı.

Kadınlar arasında dayanışmaya ve örgütlenmeye devam edeceklerini belirten Çiçek, "Kadınların yaşadığı sorunları, erkek egemenliği, ayrımcılığı, kadına yönelik şiddet olaylarını, namus, aşk, töre cinayetlerini, cinsel taciz ve tecavüz olaylarını gündemleştirmeye, bunlara karşı mücadele etmeye ve kadın dayanışmasını büyütmeye çalışacağız" diye konuştu.

Çiçek, bir ayda öldürülen kadınlardan bazılarının isimlerini okuyarak, konuşmasına son verdi. **(H. Merkezi)**

İsviçre Yeni Kadın Eğitim Kampı gerçekleştirildi

Yeni Kadın, İsviçre'nin Zürich kentinde örgütlediği eğitim kampını başarıyla sonuçlandırdı. İsviçre merkezli olarak düzenlenen kampta "**Kapitalist Toplumda Şiddet**" ve "**Aile ve Çocuk Eğitimi**" konularında sunumlar yapıldı. Kadınlar Komisyonu Başkanı'nın yanı sıra kampa Bayern Eyaleti Yönetim Kurulu üyesi **Metin Ayçiçek** de katıldı.

İsviçre Yeni Kadın kampa ilişkin bir değerlendirme yazısı yayımlandı. Yazıda "5-6-7 Haziran tarihlerinde İsviçre'nin Zürich kentinde düzenlenen eğitim kampımız, başarıyla gerçekleştirilmiştir. Kampın ön çalışmaları aşamasında hazırlanmış olduğumuz el ilanları ve afişler dağıtılmış, çeşitli demokratik kurumlara özel davetiyeler gönderilerek temsilcileri de kampımıza davet edilmiştir. Kampımızın ilk günü, İsviçre'nin çeşitli kantonlarından katılım sağlayan kadın arkadaşların tanışması ve kampın

açılışıyla tamamlanmıştır. Yapılan alış ve tanışmanın ardından ATİK Kadınlar Komisyonu Başkanı arkadaşın, "**Kapitalist Toplumda Aile**" konu-

lu sunumu yapılmıştır.

İkinci günün programına ise; sabah yürüyüşü, sportif etkinlikler ve kahvaltının ardından eğitim çalışmalarını ile devam edilmiştir. Bu gün **Metin Ayçiçek 'Aile ve Çocuk Eğitimi'** temalı sunum yapmıştır.

Bizler İsviçre Yeni Kadın örgütülü-

lüğü olarak Toplumda Aile ve Çocuk Eğitimi'nin önemini üç günümüzü ayırdığımız kampımızla bir kez daha dile getirmeye çalıştık. İkinci gün kampa katılım 40'a ulaşmış, öğlen yemeğinin ardından sunumlara devam edilmiş, akşam yemeğinin ardından da kültür programı düzenlenmiştir. Koro ve ses yarışmaları düzenlenerek hemen bütün arkadaşların eşlik etmeleri sağlanmıştır. Çeşitli skeçler yapılmış ve ardından film gösterimi yapılmıştır. Üçüncü gün spor yürüyüşleri ve kahvaltının ardından sunumlara devam edilmiş, öğlen yemeğinden sonra ATİK Kadınlar Komisyonu'nun 2. toplantı sonuçları aktarılmıştır...

Bizler İsviçre Yeni Kadın Örgütülüğü olarak, kampımızı olumlu olarak değerlendiriyoruz" denildi.

(İsviçre Yeni Kadın)

Kadınlar, sanık sandalyesinde

Erkek egemen zihniyetin, 14 yaşındaki bir kız çocuğuna "cinsel istismar"da bulunmakta dahi bir sakınca görmeyecek kadar çirkin

yüzlerinden biri olan Hüseyin Üzmez'in uzadıkça uzayan davasında fatura yine kadınlara kesildi. Davada "mağdur" konumunda olmasına rağmen sanık muamelesi gören B.Ç.'nin ardından bu kez de Üzmez'i protesto eden kadınlar, sanık sandalyesine oturtuluyor.

25 Şubat günü mahkeme girişinde Üzmez'e yumurta fırlatıp şemsiye ile vuran kadınlar, bir anda Üzmez'den daha "suçlu" oldular. Kendine yönelik bu "saldırımın" üzerine "**İşim yok da avratlarımı uğraşacağım!**" diyerek kadına bakış açısını özetleyen Üzmez, olayın hemen ardın-

dan kadınlar hakkında dava açmıştı. Hem suçlu hem güçlüydü ne de olsa!

"**Erkektir yapar!**", "**Kadın, erkeğin elinin kiridir!**" vs. anlayışlar sonucu Üzmez'i bir türlü sanık sandalyesine oturtmaya kıyamayan ve davayı uzattıkça uzatan TC adalet sistemi; söz konusu protesto eden kadınlar olunca "adalet" için elinden geleni yapıyor. Kısa bir süre önce görülmeye başlanan Üzmez'e "saldırım" kadınların davasında "saldırım"lardan **Pınar Koyuncular** ve **Nergiz Şişek** hakkında 7,5'ar yıla kadar hapis cezası istendi. Bu dava Türkiye'de adaletin kimden yana olduğunu en açık göstergesidir! **(H. Merkezi)**

“Abimle gurur duyuyorum...”

Bunlardan biri de 17 Mayıs günü Siirt'in Çıray dağında düzenlenen nokta operasyonunda şehit düşen PKK Botan Eyalet sorumlusu “Şeyan Sason” kod adlı Niyazi Akın'dı.

Kürt ulusuna yönelik baskılara, katliamlara, imha ve inkâra karşı dağları mesken tutan on binlerce insan-

dan biriydi Niyazi Akın. Son nefesine kadar çatışarak silah elde toprağa düşen, 16 yıl boyunca gerillada umudu büyüyen, sayısız çatışmaya giren Niyazi Akın'ın ailesi ile görüştük. Onlara yaşadıklarını ve son gelişmeleri sorduk. Anlatımları; Sayısız acıya, ıstıraba, işkenceye, özleme, öfke, umut ve direnişe tanık olan bölge halkının hissettiklerini de yansıttı. “**Onunla gurur duyuyoruz**” sözleri gerillaya verilen desteğe dikkat çekiyor.

✓ **İstanbul'a ne zaman, niçin göç ettiniz, biraz kendinizden bahsedermisiniz?**
Beşir Akın (baba): Batman Sason Koçkaya köyünde oturuyorduk. 1985'te koruculuk sistemi köye geldi, herkes silah aldı. Biz almadık. 4.500 köyü yakıp yıktılar. Bir taraftan devletin baskısı bir taraftan korucular vardı. Biz de Bismil'e taşındık. 10 sene Bismil'de kaldık. Geçim sıkıntısı yaşadık. Oradan Aydın'a gittik. 2 sene de Söke'de kaldık, sonra İstanbul'a geldik.

✓ **Bölgede devlet özellikle '90'lı yıllarda işkence, gözaltı ve kaybetme politikasına hız verdi. Bu konuda neler söylemek istersiniz, siz gözaltınıza alınırdınız mı?**
- Bismil'de beni gözaltına aldılar. 18 gün işkence yaptılar. Bir arkadaşımız 4 ay gözaltında kaldı. Gerekçesi de “yardım ediyorsunuz”. Bir itirazçı, yardım ediyorlar diyordu, gözaltına alıyorlardı. Diyarbakır Hapishanesi'nde 3 ay kaldım. İnsanım diyen herkes o dönem işkence gördü.

✓ **Oğlunuz gerillaya ne zaman katıldı? Onunla haberleşebiliyor muydunuz?**
- Gözaltından sonra eve döndüm, öğlum beni gördü “baba bu ne haldir?” dedi, ben “devlet yaptı” dedim. Ondan sonra dağa çıktı. Evliydi, bir tane çocuğu vardı. 2003'te ailece gidip gördük oğlumun İnan'da. Görüştüğüm için bana 6 yıl 3 ay ceza verdiler. Dava devam ediyor. Şehit düşüğünde de 34 yaşındaydı.

✓ **Bize biraz oğlunuzu anlatabilir misiniz? Şehit düşüğünü nasıl haber aldınız? Öğrendiğimiz kadıyla devlet cenazeyi size vermemiş. Gerekçesi neydi?**
- Çok değerli bir insandı. Dürüst, cana yakın ve temiz bir insandı. 5'inci ayın 17'sinde çatışma haberini televizyondan duyduk. Batman'a gittik. Şırnak'a, Eruh'a gittik. Kimse cenaze elimizde demedi. Oysa cenaze devletin elindeydi. Şırnak'ta İHD'ye başvurduk, Savcıya gittik. Savcı “Cenaze operasyonun olduğu yerdedir” dedi. Orası da mayınlı araziymiş, “biz gidip alamıyoruz” dediler. Cenazemiz hala duruyor. Almak için çok çaba sarf ettik, bir netice alamadık.

✓ **Son günlerde Cumhurbaşkanı “Kürt sorununda iyi şeyler olacak” şeklinde bir açıklama yaptı. Siz bu açıklamadan sonra yaşanan süreci nasıl yorumluyorsunuz, bu açıklama size samimi geliyor mu?**
- Biz kardeşlik diyoruz ama her gün üzerimize geliyorlar. Bana göre bunlar kandırmadır. Genelkurmay Başkanı çıkıp “kardeşlik olsun” diyor ama bir taraftan da DTP'liler tutuklanıyor, çocuklar tutuklanı-

yor. Bunlar barış getirmez. Ben samimi bulmuyorum. Nerede “Kürt sorunu var” deseler ondan sonra bir katliam oluyor.

✓ **Kürt halkının gerillaya ihtiyacı var**
✓ **Ağabeyin gerillada şehit düştü, siz verdiği mücadele ilgili neler düşünüyorsunuz?**
Yasin Akın: Ben ağabeyimle gurur duyuyorum. Cenazeyi almaya ben de gittim. Savcılığa dilekçe verdik. “Elimizde değil” dediler. O bölgede ordu savcılığa hesap vermiyor. Lice'de, Hakkâri'de cenazeler veriliyor, ama Şırnak'ta verilmiyor. Oranın ayrı bir ordusu var, orası ayrı bir cumhuriyet.

✓ **Kürt halkının gerillaya ihtiyacı vardır.** Çünkü Kürt halkı sürekli katliamlarla, imha ve inkârla karşı karşıya kalmış bir halktır. Turgut Özal da, Tansu Çiller de, Süleyman Demirel de söyledi “iyi şeyler olacak” diye. Ben de samimi bulmuyorum. Öyle diyorlar ama ordu operasyon yapıyor. İyi şeyler olabilir, ama onlar için iyi şeyler olabilir. Samimi iseler operasyonları durdursunlar. Ama Genelkurmay'ın açıklamalarına bakılırsa hiç niyeti yok. Devlet Kürtlere karşı adil değil. Şemdinli'de kitabevini bombalayanlara bir yıl hapis verirken Diyarbakır'da panzere taş atan küçük çocuklara 10 yıl hapis veriliyor, adalet bunun neresinde?

✓ **İstanbul'a ne zaman, niçin göç ettiniz, biraz kendinizden bahsedermisiniz?**
Beşir Akın (baba): Batman Sason Koçkaya köyünde oturuyorduk. 1985'te koruculuk sistemi köye geldi, herkes silah aldı. Biz almadık. 4.500 köyü yakıp yıktılar. Bir taraftan devletin baskısı bir taraftan korucular vardı. Biz de Bismil'e taşındık. 10 sene Bismil'de kaldık. Geçim sıkıntısı yaşadık. Oradan Aydın'a gittik. 2 sene de Söke'de kaldık, sonra İstanbul'a geldik.

✓ **Bölgede devlet özellikle '90'lı yıllarda işkence, gözaltı ve kaybetme politikasına hız verdi. Bu konuda neler söylemek istersiniz, siz gözaltınıza alınırdınız mı?**
- Bismil'de beni gözaltına aldılar. 18 gün işkence yaptılar. Bir arkadaşımız 4 ay gözaltında kaldı. Gerekçesi de “yardım ediyorsunuz”. Bir itirazçı, yardım ediyorlar diyordu, gözaltına alıyorlardı. Diyarbakır Hapishanesi'nde 3 ay kaldım. İnsanım diyen herkes o dönem işkence gördü.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Murat Deniz

Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı Yaylacık Dağı Tekmez kışlalında 10 Temmuz 2001 tarihinde Partizanlarla devlet güçleri arasında yaşanan çatışmada **Murat Deniz** şehit düştü.

1972 yılında Kırklareli'nin Vize ilçesi Hasboğa köyünde dünyaya gelen Murat Deniz, Boşnak milliyetindendi. İstanbul Üniver-

sitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken mücadeleyle tanıştı. 1994'te yaşanan darbeye karşı tavır aldı. Eskişehir, Ankara, Samsun, Bursa, İstanbul, Edirne, Amasya, Ordu, Çorum illerinin sorumluluğunu yürüttü. O her komünist için en kötü durum olan ajanlık iddiası ile karalanmak istenmesine karşın hiçbir zaman mücadeleye ve devrime olan inancını yitirmedi. **Yaylacık**'ta son nefesine

kadar çatışarak mücadelesini halkına armağan etti.

Cevher Yaşar

Partizanlarla birlikte faaliyet yürüten Cevher Yaşar, Dersim Mazgirt'e bağlı Pulan köyünde doğdu. 8 Temmuz 1985 tarihinde Dersim Mazgirt Germisi'de işkencede katledildi.

Pusula

Sürecin sorunları, devrimin kadro ve militanları yaratılarak aşılır!

Kadro ve devrimin militanlarının sınıf mücadelesi içindeki tarihsel rolleri her dönemde aynı önemdedir. Ve partinin ezilenlerin kurtuluşu uğruna ileriye doğru hamle yapması için bu temel dayanıkların varlığı olmazsa olmazdır. Çünkü; ideolojik, askeri, siyasi savaşım için devrimin bu yönlü donanımı, güçlü silahlara ihtiyacı vardır. **Güçlü ideolojik donanımlı kadrolara sahip değilseniz, burjuvazinin ideolojik saldırılarına karşı gereken yanıtı veremezsiniz.** Kitleleri her türlü gerici ideolojik etkilerden kurtaracak işi toplumun derinliklerine doğru yayamazsınız. Zorluklarla mücadelede kararlı, savaşmada istekli, savaşma yeteneğine sahip yeni bir kuşak yaratma ve bu bakış açısına uygun bir çizgi sistemleştiremezsiniz.

O halde alınan kararların daha ileri düzeyde uygulanması için bu boşluğu doldurma mücadelesinde daha sistemli, daha planlı bir yolun izlenmesi gerekir. Bu yolu izlerken, içinden geçtiğimiz sürecin tüm olumlu ve olumsuz özellikleri hesaba katılmalıdır. Daha da somutlarsak; işçi sınıfının, gençliğin, kadınların, köylülüğün akın akın devrimci saflara geldiği veya güçlü destekler sunduğu bir dönemden geçiyoruz. **Tam tersine, eğitimcilerin eğitmede, yol göstericilerin yolda yürümede belli sıkıntılar yaşadığı bir dönemden geçiyoruz.** Bu nesnel bir gerçektir. Ama asla kader değildir. Mutlaka ama mutlaka değişecektir. Ama değişimi için çok yönlü ve kapsamlı bir **iradi müdahale** yani aydınlatma, sınıf savaşımı içine bütün varlığımızla atılma pratik

tutumunun zorunluluğu gerekiyor.

Bugün açısından yapılması gereken ilk şey, sınıf mücadelesinin nesnel bir olgu olduğu ve tarihin ilerleyişinin de düz bir hat izlemediği, bağrında yeniliği ve zaferleri taşıyarak ilerlediği gerçeğinin öncelikle örgütsel bünyemize yukarıdan aşağıya kavratılmasıdır. Çünkü, devrimci güçlerin zayıflıklarına rağmen, ezenlerle ezilenler arasındaki çelişki yaşamın her alanında bütün heybetiyle sürüyor. Emperyalist-kapitalist sistemin son krizi ve bu krizin ezilenler cephesinde yaratmış olduğu tahribat tüm gerçeğiyle karşımızda duruyor. Tüm bu gerçekler, sınıf mücadelesinin bittiğini değil, sınıf mücadelesinin son bulduğunu ilan edenlerin bu konudaki yalanlarının sonunun geldiğini gösteriyor. Bu demektir ki, sınıf adına, sınıfın çıkarları için partili yaşamda daha da derinleşmek, ileri düzeyde görev ve sorumluluk almak için, varolan gerçeklerimiz daha da artmıştır. Hakkı ve meşru olduğumuz her geçen gün sosyal pratik tarafından ispatlanmaktadır. Zaten başka tarzda bir gelişme de olamaz. Tarih, bilimsel

yasalara uygun olarak yol alacaktır.

Elbette ki, sınıf bilinçli proletarya için sınıf mücadelesinin düzeyi, onun sınıfı adına yapması gereken görevleri belirlemez. O her koşulda sınıf adına mücadele eder. Koşulların ileri ve geri düzeyi onun mücadele içindeki tek tek görevlerini etkiler. Ama her koşulda sınıf adına hareket etmeyi bir görev olarak algılar. Nasıl ki, burjuvazi egemenliğini sürdürmek için sömürü ve zulümde vazgeçmiyorsa, bu onun yaşam tarzıysa; sömürü ve zulme maruz kalan ezilenlerin sınıf bilinçli militanlarının da buna karşı her koşulda mücadele etmeyi bir görev, bir yaşam tarzı olarak algılamaları gerekir.

Şüphesiz, devrimci gelişimin ileri düzeyde olması, devrimci dalgalan geniş yığınları sarıp sarmalaması her bakımdan devrimci çalışmaya kolaylaştırır. Kadro ve militanların moral ve motivasyonlarını ileri düzeye taşır. Örneğin, 12 Mart Cuntasından sonra yaşadığımız topraklarda yükselen devrimci hareketin yarattığı olumlu hava çok kısa bir sürede geniş yığınları kucaklayabildi. Binlerce

devrimci militan ileriye doğru hamle yaptı. Devrimci parti ve örgütler tek tek bireyleri kazanmak için yoğun bir çaba içine girmiyorlardı. Tam tersine, mücadele etmek, örgütlenmek isteyen bir potansiyel gerçeğiyle karşı karşıyaydılar. Tüm mesele bunları örgütlemek ve harekete geçirme noktasında düğümleniyordu.

Koşullar bakımında bugün aynı şeyi söylemek tabii ki mümkün değildir. Sınıf mücadelesindeki geri düzeyi, örgütlü olanın daha ileri düzeyde tutum almasını, yakın çeperde olanın örgütlü bir duruma getirilmesinde sıkıntılar yaşadığı bir dönemden geçiyoruz. Evet, nesnel koşullar mücadele için uygun zemin yaratıyor ama devrimci mücadeledeki geri düzeyi, sarsılan devrimci otorite vb. gerçeklerden dolayı örgütlü, güçlü devrimci bir hamleyi yapmayı zorlaştırıyor. Bu durumda sınıf bilinçli bir proleter, mücadelesinin gerekli olup olmadığını tartışmaz-tartışmamalıdır. Onun tartışması-tartışmaması gereken tek şey, bu zor koşullarda nasıl mücadele edileceği gerçeğidir. Bu düşünüş

tarzına sahip olan militanların sayısı ne kadar çoğalır, sorunların çözümü de o denli kolaylaşır. Şu açık ki; bugünün karmaşık sorunlarına çözüm bulmak için, yalnızca yapılanları tekrarlamak değil, daha ileri düzeyde bir kavrayışa ve müdahaleye ihtiyacı vardır.

Diğer bir ifadeyle, ideolojik cephe hedeke kuşatmayı yenmek için bu konuda yukarıdan aşağıya doğru güçlü bir donanımına sahip olmak gerekiyor. Teorik geriliği aşmak için de incelemeye, araştırmaya ve daha da önemlisi güçlü devrimci bir pratiğe ihtiyacı vardır. **Yani, umutsuzluğun umuda dönüşmesi için devrimci militan bir çizgi önköşüldür.** Bize tecrübe kazandıracak yeni kadro ve militanların açığa çıkmasını sağlayacak olan da ısrarlı devrimci pratiğin kendisi olacaktır.

Bu konuda kendi tarihimizden ve şehit olan birçok yoldaşın mücadele pratiklerinden öğrenebiliriz. Çünkü onlar, can bedeli bir mücadeleyle atılarak tüm tecrübeleri pratik eylemler içinde edindiler. Şehitleri anlamak, pratiklerinden öğrenmenin anlamı tam da budur.

17'ler mücadelesidir çağrısıdır!

Dersim'in Ovacık ilçesinde şehit düşen 17'ler **Demokratik Haklar Federasyonu** tarafından Okmeydanı Fatma Girik Parkı'nda düzenlenen bir etkinlikle anıldı.

17 Haziran 2005'te Mercan Vadisi'nde şehit düşen MKP üye, kadro ve savaşçıları ölümsüzlüklerinin dördüncü yılında türkü ve marşlarla anıldı.

Saat 20.00'de Okmeydanı Dikilitaş Aşık Veysel Parkı önünde bir araya gelen kitle **“Kavgaları kavgamızdır ideallerini yaşatacağız”, “Canımız halk savaşına feda olsun”** yazılı pankartlar açarak 17'lerin resimlerini taşıdı. Eylemde **“Mercan'da bir ses, 17'ler ölmez”**, “Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı”, **“Yaşasın devrimci dayanışma”**, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız” sloganları haykırıldı. Okmeydanı halkının da ilgiyle izlediği yürüyüş boyunca 17'lerin isimleri okundu. İsimlerin okunması ile birlikte kitle **“Ölümsüzdür”** şiarını haykırdı.

Parka gelindiğinde devrim şehitleri şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşu boyunca şiirler okundu. Saygı duruşunun ardından DHF adına konuşan **Ozan Doğan** 17'lerin Halk Savaşı'nda ısrarın, umut ve vakanın adı olduğunu dile getirerek tüm emekçileri 17'ler şahsında Yeni Demokrasi mücadelesini yükseltmeye çağırdı.

Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri adına yapılan konuşmada da 17'lerin devrime akan durdurulmaz bir ırmak olduğu, destanlaşan öykülerinin sınıf düşmanlarının göğsüne saplanan bir hançer olduğu ifade edildi. Anma etkinliği MKP'nin genel sekreteri **Cüneyt Kahraman** ve **Ökkeş Karaoğlu**'nun şiirlerinin okunması ile devam etti.

Partizan, ESP, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri, YDG-M, YDG, Kaldıraç, SODAP, Dayanışmaevleri, BDSP ve Gazi Vartolular Derneği de gönderdiği dayanışma mesajları ile 17'leri andı.

Yapılan açıklamanın ardından sinevizyon gösterimi ve 17'lerin şehit düşme anını anlatan bir tiyatro gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından Grup Munzur marş ve türkülerini 17'ler için söyledi. (İstanbul)

Ortadoğu halklarının tek alternatifi, geleceğini kendi ellerine almalarıdır!

Geçtiğimiz günlerde iki Ortadoğu ülkesinde (İran ve Lübnan) yapılan seçimler, dünya kamuoyunun, özellikle de ABD öncülüğündeki batı emperyalizminin, dikkatlerini bu iki ülkeye çevirmesini de beraberinde getirdi.

Lübnan'da işler İran'a göre biraz daha "karışık" ve emperyalist yönlendirmeler burada bir etki yaratmış gibi görünüyor. Elbette bu etki kitleler nezdinde olmaktan ziyade, batı emperyalizminin politikalarını bölgede hayata geçirmede önemli bir dayanak işlevi gören, bunun için de "etkilenmeye hazır" bir pozisyonda duran, Lübnan egemen sınıflarını kapsamakta.

Seçimler Lübnan'da bir değişim yaratmayacak

Lübnan seçimlerini, "14 Martçılar" olarak anılan, ABD ve AB'nin Hizbullah'a karşı desteklediği, Saad Hariri önderliğindeki batı yanlısı koalisyon kazandı.

14 Martçılar seçimlerle birlikte parlamentoda 71 sandalye elde ederlerken, seçimleri kazanması beklenen Hizbullah liderliğindeki 8 Mart Bloğu, sadece 52 sandalye alabildi.

Seçimler, bölgedeki dengeler açısından oldukça önemli. Çünkü aynı zamanda Obama'nın başkan olmasıyla birlikte başlatılan "yumuşak yüzlü" Ortadoğu politikasının ne kadar başarılı olacağına dair de bir sınama niteliği taşımakta. Bunun içindir ki, Lübnan seçimlerinden batı yanlısı koalisyonun başa-

rılı çıkması, özellikle de ABD emperyalizmi cephesinden, son süreçte izlenen Ortadoğu politikasının bir "başarı" olarak getirilmekte gecikmedi.

Ancak bu "başarı" üzerine yapılan yorumlarda, seçimlerden hemen önceki günlerde Başkan Yardımcısı Biden'in, Dışişleri Bakanı Clinton'un ve de Madeleine Albright'in bu ülkeye yaptıkları tehdit içerikli ziyaretlerden söz edilmedi.

Ülke gerçekliğini bilenler ve siyasal süreçlerine hakim olanlar, Lübnan seçimlerinde elde edilen sonucun ülkedeki kampaşmada bir değişiklik yaratmayacağını biliyorlar.

Hariri suikastı dengeleri değiştirdi

Aslında on yıllardır suların pek durulmadığı Lübnan'da, son yıllarda atmosferi iyice geren gelişmeler, Lübnan Devlet Başkanı Refik Hariri'nin, 14 Şubat 2005'te bir suikastta öldürülmesi ile yükselişe geçti.

Batılı emperyalist güçler Hariri suikastından Suriye'yi sorumlu tuttular ve Suriye'ye, uzunca zamandır bulunduğu Lübnan topraklarından çıkması için baskı oluşturmaya başladılar.

Hariri'ye dönük suikast, ülke içindeki iç dengelerde de ciddi değişiklikler yarattı. Emperyalist güçlerin de müdahaleleri sonucu, iki rakip blok ortaya çıktı.

Bunlar batı yanlıları ve aynı zamanda Suriye karşıtları olarak bilinen "14 Mart Koalisyonu" ve Hizbullah liderliğindeki, batı

karşıtı "8 Mart Bloğu" idi.

Hariri suikastının yarattığı ortamı oldukça iyi kullanan 14 Mart Bloğu lideri, Refik Hariri'nin oğlu Saad Hariri, Haziran 2005'te yapılan parlamento seçimlerinde 72 milletvekili çıkararak, seçimlerin galibi oldu.

Oğul Hariri'yi iktidara taşıyan bu süreç, batı emperyalizminin, daha çok da ABD emperyalizminin, Lübnan'da batı yanlısı bir devrim yapması olarak adlandırıldı ve adına da "Sedir Devrimi" dendi.

Ancak bu "devrim", Hizbullah'ın hemen seçimlerin akabinde yaptığı çağrıyla milyonlarca insanın sokaklara dökülmesiyle, bir anlamda boşa çıkarıldı. Emperyalist-Siyonist kışkırtma ve müdahaleler bu süreçten sonra iyice tırmandı.

Bu tırmanışın sonucu, Ortadoğu sorununda öteden beri stratejik önemde bir yere sahip olan Lübnan'a dönük 2006 yazında gerçekleştirilen emperyalist destekli Siyonist saldırılar ve bu saldırılarda binlerce Lübnanlının yaşamını yitirmesi, binlercesinin de yaralanması, yerleşim alanlarının alt yapıları ile birlikte yerle bir edilmesi oldu.

Ancak bu kapsamlı saldırılar, saldırıların hedefinde olan ve ciddi bir direniş gösteren Hizbullah'ı "bitirmek" bir yana, gücünü daha

da artırmıştı. Hizbullah hemen her kesimden Lübnan halkının sempatisini kazanmış, ülkenin en büyük siyasal öznesi haline gelmişti.

Hizbullah'ı silahsızlandırmaya dönük, 2005 yılında ABD'nin talebi ile alınan 1559 nolu BM kararı da böylelikle boşa çıkarılmıştı. ABD emperyalizmi Hizbullah'ın Siyonist saldırılardan başarıyla çıkması sonucunda bu kararın hayata geçirilemeyeceğini anlamıştı.

Hizbullah'ı güçlendiren, ülke içindeki batı yanlısı kesimi ise daha da etkisizleştiren bu süreç, ABD'nin, Hizbullah'a karşı Lübnan Ordusu'na yapılan askeri desteği artırmasını getirdi. ABD emperyalizminin Lübnan'a, 2006'dan bu yana yaptığı "yardımın" miktarda

1 milyar Doları aştı. Bunun 410 milyon Dolarını askeri "yardımlar" oluşturmakta.

Hizbullah'ı etkisizleştirme girişimleri, emperyalistlerin son Lübnan seçimlerine yaptıkları müdahalelerle devam etti.

Seçimlerin gerçek kazananı kim?

Seçimlerden batı yanlısı 14 Mart Koalisyonu galip çıksa da, çok sayıda Ortadoğu analisti, bunun Hizbullah'ın ülke içindeki etkisini zayıflatmayacağı görüşünde.

Çünkü Hizbullah'ın kendi seçim bölgelerinde oy kaybına uğramadığı görülüyor.

Ayrıca "Hizbullah'ın şu süreçte seçimleri kazanması, İsrail'in elini güçlendirmeye yarayacaktır" görüşü hakim. Bu görüş ise çok da yanlış değil.

Yani seçimleri parlamentoda sayısal olarak 14 Mart Koalisyonu kazansa da, Hizbullah'ın kaybettiği pek söylenemez.

Seçimlerden Lübnanlı emekçi yığınların kazançlı çıktığını söylemek ise oldukça zor. Çünkü Lübnanlı emekçi yığınları gerçek özgürlüğe ve ülkeyi bağımsızlığa götürecek olan güç, ne dini gericilik temelinde yükselen hareketler ne de doğal olarak emperyalist güdümlü 14 Mart Koalisyonu gibi kesimlerdir.

Lübnanlı emekçi yığınlar da, tüm dünyadaki emekçi halklar gibi, ancak sınıfsal zeminde yükselen devrimci alternatiflerin oluşması ve bu alternatiflerin öncülüğünde kendi geleceklerini ellerine almalarıyla özgürleşecektir!

İran emek güçleri:

"Geleceğimizi kendi ellerimize almalıyız!"

Musavi seçim propagandaları sırasında, bir yandan katı İslami kurallarda "reform" vaat ederek, bu liberal elitleri "memnun etmeye" çalışmış, diğer yandan ise, Ahmedinejat'ın "popülist" bir yaklaşımdan öte bir anlam ifade etmeyen, yoksul köylüler başta olmak üzere, kırsal alandaki nüfusu "destekleme" politikasına yönelmişti.

İran'da geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin akabinde yaşanan gelişmeler, Tahran sokaklarında son 30 yılın en şiddetli çatışmalarının yaşanmasını da beraberinde getirdi.

Resmi açıklamalara göre 7 kişinin yaşamını yitirdiği çatışmaların tetiklenmesi ise, "muhafazakar" Ahmedinejat'ın, "reformcu" muhalifi Musavi'yi bir hayli geride bırakarak, oyların 62.63'ünü aldığı ve böylece seçimlerin galibi olduğunun açıklanmasıyla birlikte yaşandı.

Seçim sonuçlarına bağlı çatışmalar giderek tırmanırken, İran gerici rejimi yabancı basına yayın yasağı getirdi ve vizesi biten yabancı basın mensuplarını da sınır dışı edeceğini açıkladı.

Şuna dikkat çekmek gerekiyor ki, İran'daki son gelişmelerden yansıyan görüntüler, 1990'ların başından itibaren doğu bloklarında artık "olağan" hale gelen "renkli/kadife devrim"leri oldukça benzerlik taşıyor. Batının Musavi'ye olan "ilgisi" ise, bu izlenimi daha da güçlendiriyor.

Musavi kimdir?

Şah rejiminin bir İslam Devrimi ile devrildiği 1979 yılından bu yana ABD emperyalizmi tarafından "düşman" ülkeler kategorisinde değerlendirilen İran, ABD emperyalizminin, 11 Eylül saldırılarından sonra "Şer Eksen"i olarak tanımladığı ülkeler arasında yerini aldı.

ABD kongresi, 2002 yılında "İran'da Demokrasiyi Geliştirme" faaliyetleri için 20 milyon dolar ayırdı. Bu paranın büyük bir bölümü ise, İran'daki "güvenilir" çevrelere

ve de "Hükümet Dışı Örgütlere", diğer adıyla da STÖ'lere aktarıldı.

Bu paranın ne kadarının Musavi ve onun Londra'daki danışmanlarına aktarıldığı noktasında somut veriler yok. Ancak, **İslam Devrimi'nin ilk yıllarında bakanlık yapan ve bu dönemde ilerici güçlere dönük gerçekleştirilen çok sayıda idamın altında imzası bulunan** Musavi'nin daha 1980'lerin başından itibaren ABD'nin önde gelen muhafazakarlarından Michael Ledeen ile "sıkı dost" olduğu biliniyor. Ledeen aynı zamanda "İran Demokrasisi için Koalisyon" (CDI) oluşumunun kurucusu ve eski CIA şefi Woolsey ile birlikte uzunca zamandır "İran'da rejim değişikliği" üzerine bir faaliyet yürütmekte.

Musavi seçim propagandaları sırasında, bir yandan katı İslami kurallarda "reform" vaat ederek, bu liberal elitleri "memnun etmeye" çalışmış, diğer yandan ise, Ahmedinejat'ın "popülist" bir yaklaşımdan öte bir anlam ifade etmeyen, yoksul köylüler başta olmak üzere, kırsal alandaki nüfusu "destekleme" politikasına yönelmişti.

Musavi'nin yenilgisinde, yolsuzluk iddiaları ile anılan ve İranlı emekçilerin en nefret ettiği isimlerden biri olan Rafsancani'nin, kendisinin en büyük destekçilerinden olmasının payı da azımsanmayacak derecede.

Seçimleri sözde mahkum etmeye çalışan batı medyasının bile itiraf etmekte zorunda kaldığı gibi, İran rejiminin yönetim kadrolarının büyük bölümü kırsal kökenli olup, bunlar ülke nüfusunun azımsanmayacak bölümünü oluşturan yoksul köylülerden ve tarım işçilerinden yoğun bir destek görmektedir.

İran'daki devrim güçlerinin, yıllar boyu süren baskı-imha-tasfiye politikaları nedeniyle güçsüz bir konumda bulunması, Ahmedinejat'ın, özellikle de batı emperyalizminin İran'a dönük saldırgan politikalarının gi-

derek yoğunluk kazandığı bu dönemde, İranlı yoksul kesimler açısından bir alternatif olarak algılanmasını da beraberinde getirmektedir. Musavi'nin oy tabanını ise, İranlı liberal elitler, kent orta sınıfı, iş adamları ve üniversite öğrencilerinin belli bir kesimi oluşturmaktadır.

ABD medyası İran seçimlerine yoğun "ilgi" gösteriyor!

ABD medyasının İran seçimlerine dönük reaksiyonu, İran makamlarının Ahmedinejat'ın seçimleri büyük bir oy farkı ile kazandığını açıklamalarıyla birlikte geldi. Özellikle de Times Gazetesi, bu açıklamanın hemen akabinde Musavi'nin ağzından "bilgiler" aktarmaya başladı. Bu "bilgiler" en başta da, seçimlerde hile yapıldığı yönünde, henüz somutlaşmamış olan "bilgileri" içeriyordu.

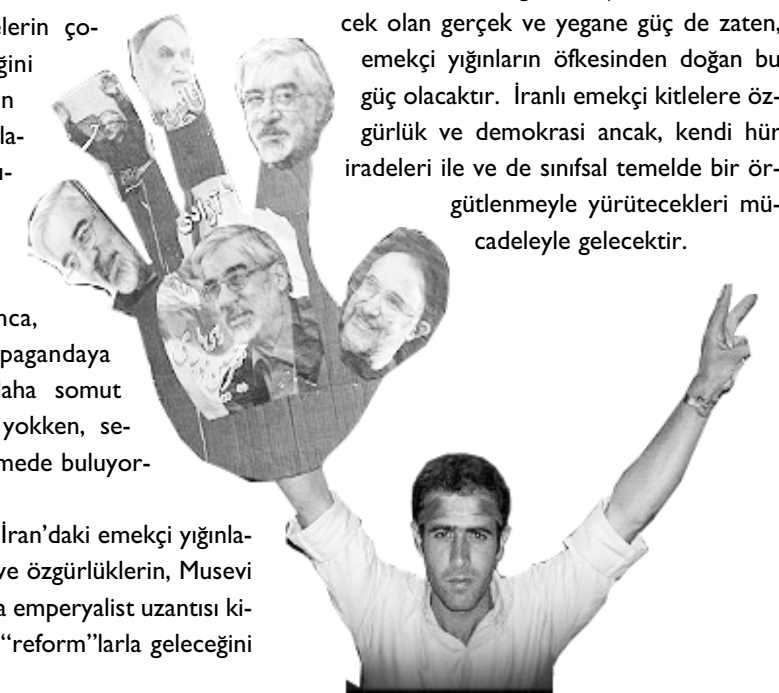
Yani, batı medyası, özellikle de ABD medyası, daha seçimler öncesinden başlattığı, Musavi'nin bir "reformcu" olarak, "İranlı kitlelerin çoğunluğunun desteğini aldığı" ve Musavi'nin seçimlerin galibi olarak çıkması durumunda, gerçek kazananın "demokrasi" olacağı propagandası boşa çıkınca, çareyi karşı propagandaya ağırlık vermede, daha somut bir durum ortada yokken, seçimleri hileli ilan etmede buluyorlardı.

Sonuç olarak; İran'daki emekçi yığınlarına demokratik hak ve özgürlüklerin, Musevi gibi batı yanlısı, hatta emperyalist uzantısı kişiliklerin vaat ettiği "reform"larla geleceğini

iddia edenler, bunun gerçekliği yansıtmadığını aslında çok iyi bilmekteler.

İran'da, uzunca yıllardır işçi ve emekçi yığınları ve onların örgütlenmelerine yönelik yoğun bir saldırı yaşanmaktadır. Bu saldırılar son yıllarda daha da üst boyutlara çıkmıştır. Sendikalarda örgütlenmek isteyen işçi ve emekçiler üzerinde çok yoğun bir baskı olduğu bilinmektedir. Bu baskıdan dolayıdır ki, sendikal örgütlenmeler, tek tek işyerleri düzeyinde gerçekleşebilmektedir. İşsizlik oldukça yüksektir ve çalışanların yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşmektedir. Emekçilerin gerçekleştirdikleri eylemler kanlı bir biçimde bastırılmakta, çok sayıda işçi önderi hala hapishanelerde işkence ve tecrit altında tutulmaktadır. Sadece geçtiğimiz 1 Mayıs'ta 150 işçi gösterilere katıldıkları için tutuklanmıştır.

Ancak tüm bu saldırılar, İranlı emekçi yığınlarının sisteme karşı öfkesinin her geçen gün daha da büyümesinin önüne geçememektedir. Ve İran gerici rejimine son verecek olan gerçek ve yegane güç de zaten, emekçi yığınların öfkesinden doğan bir güç olacaktır. İranlı emekçi kitlelere özgürlük ve demokrasi ancak, kendi hür iradeleri ile ve de sınıfsal temelde bir örgütlenmeyle yürütecekleri mücadeleyle gelecektir.

Hindistan'da Maoist gerillalardan eylemler

Hindistan'da isyan

Hindistan'da Maoistlerin önderliğinde yükselen sınıf mücadelesi yeni mücadele cepheleriyle genişlemekte. Hindistan'ın batısındaki Batı Bengal eyaletine bağlı **Lalgarh** bölgesinde HKP (Maoist)'in öncülüğünde ayaklanan kitleler sosyal-faşist HKP (Marksist) (CPM) yöneticilerinin evleri ve büroları ile polis karakollarını yaktı ve gerici bölgeden kovarak kurtarılmış bölge ilan etti. 15 Haziran'da şehirden çekilmek zorunda kalan devlet kuvvetleri bölgenin çevresine yoğun askeri yığınak yaptılar ve 18 Haziran'dan bu yana çatışmalar sürmektedir.

Polis Mezalimine Karşı Halk Komitesi'nin (PCPA) bayrağı altında isyan eden halka Maoist

gerillalar da eşlik edip destek sundular ve isyanın genişlemesini sağladılar.

Lalgarh halkının artan tepkisi Kasım 2008'de eyaletin polis şefinin ve bakanlarının bölgede kurulması planlanan ve halkın öfkeleni üzerine toplanan **Özel Ekonomik Bölge**'nin kuruluşu için yaptıkları ziyarette Maoist gerillalar tarafından mayınlı saldırıya uğramalarından sonra yoğunlaşan devlet terörüne karşı odaklandı. PCPA'nın baskılara karşı oluşturulmasıyla birlikte polis baskısına karşı protestolar örgütlenmeye başladı.

Eyalet başkenti Kalküta'nın 200 km kuzeybatında yer alan Lalgarh yerel yönetimin hizmet götürmediği, ülkenin en yoksul bölgelerinden biriydi ve halk artık yönetimi kendi ellerine alarak sorunlarını kendisi çözmeye başladı. PCPA'nın önderleri isyan sırasında yıkılan ve yakılan evlerin bir plan doğrultusunda gerçekleştirildiğini, bunların halkın biriken öfkesinin göstergesi olduğunu belirttiler.

İsyan sırasında sosyal-faşist CPM üyeleri bölgeden kaçarken 3 kadroları öldürüldü. Onları polisler takip etti. İsyan boyunca 25 kişinin öldüğü ifade edilmektedir.

İsyan ardından arkasından AK-47 tüfeklerle basın açıklaması yapan HKP (Maoist)'in yerel önderlerinden **Bikash**, bölgede isyanın tohumlarının çoktan atıldığını, kendilerinin sadece doğmak üzere olan çocuğa ebelik yaptıklarını vurguladı. Bisham 250'yi aşkın köyde halk komitelerini kurduklarını ve yakın zamanda 50 km ötedeki Keşpur ve Garbeta'yı da kurtaracaklarını açıkladı. Şiddetli kendilerinin değil CPM'nin ve polisin başlattığını, halkın kendisini korumak için silahlandığını belirtti. Kendilerinin polisi yoksul halka işkence yapmamaları için çok kez uyardığını ancak bu uyarıların işe yaramadığını ifade etti ve CPM yöneticilerinin bölgenin büyük toprak sahipleri olduğunu, bu toprakların halka dağıtılacağını vurguladı.

İsyanın ardından 1000 kilometrekareyi kaplayan bir alanda yer alan 50 kasaba ve 1100'ü aşkın köy **kurtarılmış bölge** olarak ilan edildi. Bu bölge Chhatishgarh'daki Dandakaranya Kurtarılmış Bölgesinin ardından kurtarılan en büyük bölge olma özelliğine sahip.

Kasım 2008'deki mayınlı saldırı-

Seçim sürecinde eylemlerini artıran HKP(M)'ye bağlı Maoist birliklerin gerçekleştirdiği bombalı eylemlerden birinde 11 polis öldü, çok sayıda polis de yaralandı.

Gerilla kaynaklarından yapılan açıklamada, Hindistan'ın doğusunda yer alan, Jharkhand eyaletinin başkenti Ranchi'nin 160 kilometre güneyinde, Batı Singhbhum semtinde yol kenarına gerillalar tarafından yerleştirilen kara mayınının, devriye görevi yapan bir polis aracının geçtiği sırada patlatıldığına yer veriliyor ve patlamada 11 polisin öldüğü, çok sayıda polisin ise yaralandığı belirtiliyor.

dan yaralı olarak kurtulan ve bölgedeki baskılardan sorumlu olan Batı Bengal polis şefi Bhattacharya merkezi ve yerel polis kuvvetlerinin bölgede kontrolü ele almak için mücadele edeceğini, özel eğitimli Boz Tazı ve Kobra isimli komandoların bölgeye sevk edildiğini, büyük kampların kurulduğunu belirtti. Halk Komitesi ise bölgelerini koruyacaklarını, gerekli önlemleri aldıklarını açıkladı. Burjuva medyada Komite'ye bağlı 2 bini aşkın militanın savunma amacıyla bölgeye mayınlar döşedikleri haberleri yer almaktadır.

İsyan sırasında Lalgarh'ı ziyaret eden Nehru Üniversitesi öğrencilerinden oluşan araştırma grubunun açıkladığı raporda devlet terörünün ve polis baskısının 2000'den bu yana bölgede etkin olduğunu, son dönemde ise buna karşı direnişin yükseldiği belirtiliyor. Köylerde yaşayan halk polisin kendilerine işkence yaptığını, geceleri ev baskınları gerçekleştirdiğini, kadınlara taciz ve tecavüz edildiğini aktarmaktadır.

Araştırma grubu polis mezalimine karşı kurulan halk komitesinin aynı zamanda alternatif kalkınma çalışmaları yaptığını da raporunda sunmaktadır. Son 7 ayda aşırı yoksulluk ve gerilik içinde yaşamaya maruz bırakılan halkın, komitenin öncülüğünde önemli adımlar attığı görülmektedir. Yolların bozuk olduğu bölgede halkın komitenin öncülüğünde 20 km lik bir yol inşa etmesi, su sorununun ön planda olduğu ve tarım için yalnızca yağmur suyuyla idare edilen bölgede kontrol edilmiş, kuyuların açılması ve tüm bu hizmetlerin hükümetin belirlediği fiyattan oldukça altınada bir masrafla yerine getirilmesi

Maoistler aynı günlerde oldukça ses getiren çok sayıda eylemin altına daha imza attılar. Orissa'nın Koraput bölgesindeki iki polis karakolu ve bir ileri karakol, aralarında çok sayıda kadının da olduğu, ağır silahlarla donanmış ve sayıları 100'ün üzerinde olan Maoist gerilla tarafından havaya uçuruldu, çok sayıda polis aracı da ateşe verildi.

Karakol baskınının görgü tanıkları, polis karakolunun bulunduğu bölgeyi iki saat boyunca abluka altına alan Maoist gerillaların, karakolu havaya uçurmadan önce, içerde bulunan 5 polise teslim ol çağırısı yaptıklarını söylüyorlar.

halkın komiteye olan desteğini arttırmıştır. Komitenin kurduğu sağlık merkezi günde yaklaşık 150 hastaya hizmet vermektedir. Komite aynı zamanda toprak dağıtımını da organize etmekte ve özellikle boş arazileri dağıtarak tarıma açmaktadır.

Araştırma grubu bölgede Maoistlerin rahatlıkla açıkta faaliyet yürüttüğünü, toplantı çağrılarını on binlerin katıldığını ve yerel halkın partiyi sahiplendiğini de ifade etmektedir.

Siyasi Tutsaklara Özgürlük Komitesi ise yaptığı basın açıklamasında kompradorların ve emperyalist şirketlerin desteğinde oluşturulan Özel Ekonomik Bölgelere karşı halkın mücadelesinin Lalgarh'ta da sürdüğünü ve son isyanın bununla da ilgili olduğunu bildirmektedir. Devlet terörünün Özel Ekonomik Bölgenin oluşturularak yer altı ve yer üstü kaynakları yağmalamayı güvence altına almak için yoğunlaştığını ifade etmektedir. Devletin geçtiğimiz senelerde büyük bir devlet terörü örneği olan **Salwa Judum** örneğinde olduğu gibi paramiliter güçler kurduğunu, halkın bu güçlerin baskısına karşı isyan ettiğini, bu son isyanın Singur ve Nanidgram'ın ardından bölgede patlak veren üçüncü ve 1947'den bu yana gerçekleşen en büyük isyan olduğunu açıklamaktadır.

Gerçekleştirdiği büyük askeri eylemlerle Hindistan ve dünya kamuoyunda gündeme gelen Maoistler halkın iktidar mücadelesinde somut ve net örnekler sunmaktadır. 13 eyalette savaşan Maoistler, Hindistan Başbakanı Manmohan Singh tarafından ülkenin karşılaştığı en büyük iç tehdit olarak yorumlanmaktadır.

✓ ENDONEZYA

Başkent Jakarta yakınlarındaki **Tangerang** kentindeki tekstil işçileri günlerdir grevde. İşçilerin başlıca talepleri ise, işyerine sendika getirilmesi, 1 Mayıs gösterisine katıldıkları için işten çıkarılan arkadaşlarının işe geri alınması ve ücretlerinin yasal asgari ücret düzeyine çıkarılması.

✓ SRİ LANKA

ABD güdümlü Sri Lanka faşist rejiminin Tamillere dönük gerçekleştirdiği katliamlar sırasında getirdiği medya yasağı hala sürerken, yasaklama Sri Lanka'nın başkenti Colombo'da protesto edildi. Sendikaların ve de muhalefet partilerinin çağırısını yaptığı protesto eyleminin binin üzerinde insan katıldı. Eylemde Tamil halkına dönük katliam da öfkeyle kınandı.

✓ İSPANYA

Haziran'ın ilk haftasında greve çıkan 30 bin metal işçisinin eylemine, polis gaz bombası ve plastik mermiyle saldırdı. Hazirlanan TIS'in şartlarına itiraz ederek değiştirilmesini talep eden metal işçileri, polisin saldırısına karşı barikatlar kurarak direndi. İşçiler haklarını alana kadar mücadeleye devam edeceklerini açıkladı.

✓ BAHREYN

Maaşları aylardır ödenmeyen inşaat işçileri, alacaklarının ödenmesi talebiyle 10 Haziran'da grev yaptı. İşçiler grev nedeniyle kendilerini iş yerine götüren servis otobüslerine binmedi. Altı ayrı şantiyede çalışan işçiler, alacakları ödenmediği sürece iş başı yapmayacaklarını açıkladı.

✓ FİNLANDİYA

Finlandiyalı demiryolu işçileri, 15 Haziran'da 1 günlük bir grev gerçekleştirdi. Grevin nedeni Devlet Demiryolu İşletmeleri VR'nin çok sayıda çalışanı işten çıkaracağını açıklaması. 15 Haziran'da gerçekleştirilen bu grev aynı zamanda 50 yıldır yapılan en kapsamlı demiryolu grevi olma özelliği taşıyor. VR bünyesinde toplam 12.600 çalışan bulunmakta. VR ilk etapta 1.500 çalışanın işine son vereceğini açıklamıştı.

Almanya'da 250 bin öğrenci sokaklara çıktı

Alman hükümetinin, AB normları çerçevesinde hayata geçirmeye çalıştığı ve eğitim sistemindeki eşitsizliği daha da derinleştiren eğitim politikasına karşı çıkan 250 binden fazla öğrenci, **16 Haziran Çarşamba** günü Almanya genelinde protesto eylemleri gerçekleştirdi.

Eğitim sistemine dönük saldırılara karşı 70'in üzerinde kentte gerçekleştirilen eylemler, uzunca zamandır devam eden öğrenci eylemlerinin zirvesini oluşturdu.

Öğrenciler, aylardır süren protesto eylemlerinde üniversite işgaleri, okul boykotları ve çok sayıda sokak eylemi gerçekleştirmişti.

16 Haziran günü başlayan ve

sonraki günlere de yayılan eylemlerde "**Üç aşamalı Okul Sistemi Kaldırılmalı**", "Kreşten Yüksek

Okula Parasız Eğitim", "**Öğrenci Harçları Kaldırılmalı**" gibi talepler dile getirilirken, eyleme katılan öğrenciler, okul idarelerince, okuldan atılmak vb. şekillerde tehdit edildi. Eylemlerin yapıldığı bölgelerde yo-

ğun yığınak yapan kolluk güçleri ise, yer yer kitleye müdahale ettiler. Öğrenci birlikleri ve sendikalar, eylemlerin talepleri kabul edilinceye kadar sürecini açıkladı.

Eğitim Grevi Eylem Haftası için ajitasyon-propaganda çalışması YDG tarafından yapıldı. Konuyla ilgili açıklama yapan bir YDG'li, "**özellikle son ekonomik krizle birlikte hayatın her alanında olduğu gibi eğitim alanında da gidisat öğrencilerin aleyhine gelişmekte. İşçi, emekçi ve göçmen çocukları bu sorunlarla boğuşurken, zenginler için de özel ve elit okul projeleri geliştirilmekte. Bologna Süreci ile bu politikalar daha da hız verilmektedir**" dedi.

Evrensel Bakış

"Kır yoksulları" kentleri kuşatmak için yola çıktılar!

Peru'nun Amazon bölgesinde yaşayan yerli halkın, haftalar boyu süren ve onlarca yerlinin yaşamına mal olan eylemleri **zafere** sonuçlandı.

Bu yaşananların ardında ise bir kez daha, emperyalistlerin yağma-talan hırsları yatmakta. Ancak, hükümetin, yağmur ormanlarını, emperyalist enerji ve maden şirketleri açısından cazip hale getirmek için çıkardığı bir dizi kararname yerlilerin direnişine çarptı. Peru Kongresi, Amazon yerlilerinin şiddetli protestolarını nedeniyle kararname süresiz olarak askıya almak zorunda kaldı.

Peru hükümeti geçtiğimiz yıl ABD ile bir **Serbest Ticaret Anlaşması** yapmıştı. Çıkarılan son kararnamelerle birlikte, bu anlaşmanın hükümleriy-

le uyum sağlanması hedeflenmekte.

Amazon yerlileri, topraklarının emperyalist tekeller tarafından, petrol, gaz gibi enerji kaynaklarına ulaşmak için tahrip edilmesine ve yağmalanmasına şiddetle karşı çıktılar. Ellerinde geleneksel ahşap mızrakları, birçoğunun üzerinde kızıl tunikleri ve saç bantları olan Amazon yerlilerinin Nisan ayında başlattıkları protesto eylemleri, Haziran'ın ilk günlerinde şiddetli çatışmalara dönüştü. Peru polisinin, eylemler sırasında bir kara yolunu trafiğe kapatan eylemcilere oldukça sert bir saldırıda bulunmasıyla başlayan çatışmalarda, 40 eylemci yaşamını yitirdi. Çatışmalarda ayrıca 11 polis öldü.

Ölü sayısına ilişkin bu resmi açık-

lamalar ise, Amazon yerlileri tarafından inandırıcı bulunmamakta. Amazon yerlileri, Peru askerlerinin Köyle-rine ve kasabalarına dönük çok sayıda baskın düzenlediğini ve bu baskınlar sırasında da çok sayıda insanın katledildiğini belirtiyorlar. Ayrıca katledilen insanların sayısının tespit edilememesi için, yine Peru kolluk güçleri tarafından, yakınlardaki **Maranon Irmağı**'na atıldığını düşündüklerini söylüyorlar.

Yerli halka dönük gerçekleştirilen katliamla ilgili bir açıklama da Peru'daki yerli halkları savunucusu grupların başında gelen **AIDEGREP**'den geldi. Yapılan açıklamada, eylemler sırasında yerlilerin üzerine helikopterlerden ateş açıldığına yer verilerek, yerli halka dönük adeta bir soykırıma kalkışıldığı belirtildi.

Amazon yerlilerinin, ellerinde "ilkel" mızraklarla, Peru egemen sınıfının gelişmiş teknolojik silahlarına karşı yürüttükleri mücadeleleri, Peru Kongresi'nin yağma-talan kararnamelerini askıya almasını getirir de, son

çatışmalı süreç, Perulu emekçi yığınları ile egemen sınıflar ya da bir başka deyimle "kent soyluları" ile "kır yoksulları" arasındaki sınıf çelişkilerinin iyice derinleştiğini gösteriyor. Hem de tüm dünyada.

Sınıf çelişkilerinin derinleştiğinin göstergeleri ise oldukça fazla. Tıpkı Peru'da olduğu gibi, dünyanın birçok bölgesinde "kır yoksulları" kentleri kuşatmak için yola koyulmaktadır.

"Kır yoksulları"nın Hindistan, Nepal, Filipinler gibi ülkelerde verdikleri mücadeleler bu ülkelerin egemen sınıflarını ve de güdümünde hareket ettikleri emperyalist-kapitalist sistem sahiplerini kara kara düşündürüyor.

Bağımlı ülkelerin yoksullarının kentleri kuşatmaya aday ve kıpırdanışları, emperyalist metropollerin, artık yoksullar kategorisinde değerlendirilen işçi ve emekçi yığınlarının hayatı felç eden grevlerinde, işyeri işgallerinde ve daha bir dizi eyleminde yankısını bulmakta gecikmiyor.

Emekçi halkları kuşatmaya ve

teslim almaya çalışanlar, esas kuşatılanın kendileri olduğunu anladıkça, çareyi saldırılarının boyutunu yükseltmekte buluyor.

Tıpkı 90'lı yılların başından itibaren, "küreselleşme" ve "Yeni Dünya Düzeni" adı altında başlatılan propagandanın akubeti gibi, emperyalizmin bu süreçte de makyajlanmasıyla birlikte ortaya atılan "**dünyanın daha barışçıl bir hale geleceği**" yalanları da bir kez daha kısa sürede yerle bir oluyor.

Dünya emekçi halkları, barışın ve gerçek özgürlüğün **kendi öz gücüne dayanan** mücadelelerle geleceğini pratik deneyimleri ile yaşamayanlama-kavrama yolunda önemli adımlar kat ediyor.

Emperyalist müdahalelerle kaderleri belirlenmeye çalışılan yoksul yığınlar, Peru'daki Amazon yerlileri örneğinde olduğu gibi, bu müdahaleleri boşa çıkarmaya dönük bir dizi hamle gerçekleştiriyor. Peru yerlilerinin bu çıkışı, küçük çaplı bir bölgeyi kapsasa da, bu çıkışın egemen sınıf-

lara attığı geri adımın, tüm ezilenlerin mücadelelerinin kazanımı olarak algılanması gerekiyor.

Çünkü bu küçük çıkışlar, büyük çıkışların da habercisidir aynı zamanda. Ve ezilenlerin dünyanın dört bir yanında daha büyük çıkışlara hazırlanmış olduğunu işaretleri yeterince mevcuttur.

Ne emperyalist işgallerin kapsamının giderek genişletilmesi ne de derinleşen ekonomik krizin faturasının işçi ve emekçi yığınlarına çıkarılması çabaları, bu büyük çıkışı engelleyemeyecektir. Aksine, bunun zeminini daha da güçlendirme işlevi görecektir ve zaten görmektedir de.

Birçok kıtadaki "kır yoksulları"nın, kentleri kuşatmak üzere, kırlardan doğru başlattığı hareket, er geç kent yoksulları ile buluşacaktır.

Bu buluşmayı hızlandıracak olan esas unsur ise, emperyalizmin zayıf halkalarında, Halk Savaşı stratejisi ile verilen ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri olacaktır. Bunun ötesi yoktur!

Vedat Aydın; ONURLU BİR KÜRT AYDINI

"5 Temmuz 1991'de kaçırılıp 7 Temmuz'da infaz edilen Halkın Emek Partisi (HEP) Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın olayında keşifte yer aldım; ama olayda yer almadım. Keşif olayını 'Derdo' kod adlı itirafçı Selahattin Görgülü başlattı. Görüşmeye gitti. Tam başarılı olmadı. Geldi Cem Ersever ile görüştü. Cem Ersever bizi arabaya aldı, İstasyon Cade-

de kendisine yakın bulduğu aşiretlerle anlaşılarak silahlandırdı. Bölgede ihbarcı ağı kurdu, geliştirdi ve gerillaya karşı kullandı.

Ancak tüm bunlara rağmen Kürt Ulusal Hareketi'nin gelişimini engelleyemedi. Yüzyıllardır ezilen, baskı gören, inkâr edilen Kürt ulusu, biriktirdiği enerjiyi açığa vurdu. Yılların öfkesi, hıncı alanlara, sokağa ve dağlara taşı. Dili prangalanmak istenen, varlığı inkâr edilen ve yok edilmek istenen Kürt ulusu artık özgürlüğü soluyordu. Nefes alıp verdikçe hücrelerinde, beyininde özgürlüğü duyumsadı, beyinlerine inşa edilmek istenen demir parmaklıkları, karakolları yerle bir etti, kendi

Ergenekon soruşturması ile birlikte ortalığa saçılan belgelerle Vedat Aydın cinayetinin nasıl işlendiği tüm ayrıntıları ile kamuoyuna açıklandı.

Vedat Aydın'ın cenaze konvoyu

si'ndeki evinin karşı tarafından arabayı durdurdu. Kendisi, bir kişiyi daha yanına alıp binayı keşif ettiler. Dairesini, kapısını keşif ettiler..."

Bu sözler JİTEM'in kadrolu cellâtlarından itirafçı Abdülkadir Aygan'a ait. Bölgede terör estiren, sayısız katliama ve infaza imza atan, köyleri yakan, insanları kurşuna dizen JİTEM'in faaliyetlerinin bir kesitini yansıtır anlatılanlar.

'84'ten itibaren Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü gerilla mücadelesinin giderek güçlenmesi ve kitleselleşmesi karşısında aciz kalan devlet, yeni yönelimlere girdi. Gerilla savaşını bitirmek amacıyla köylüleri yerlerinden eden, baskı uygulayan, işkence yapan devlet bununla yetinmeyerek "Kürdü kürde kırdırma" politikasını yaşama geçirmeye karar verdi. Geçmişte Hamidiye Alayları gibi bir deneyime sahip olan devlet geleceği, T. Kürdistanı'nın birçok bölgesin-

kimliğini yeniden kurdu.

Tüm bunlar karanlığın bekçilerini daha da korkuttu. Devlet, Kürt ulusunun bu isyan çığlıklarını boğmak hedefi ile yeni yapılanmalara gitti.

KIYIM MAKİNESİ: JİTEM

Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı olarak faaliyet yürüten **Özel Kuvvetler Komutanlığı** bünyesinde hareket eden

Özel Harekât Daire Başkanlığı bu dönemde **JİTEM**'i kurdu. Başına Binbaşı **Cem Ersever** getirildi. JİTEM, özellikle bölgede gerillaya karşı kontr-gerilla faaliyeti yürütmekle, bölge halkına korku salmakla görevliydi.

Resmi olarak kabul edilmediği için "kamuoyu baskısı" sorunu da olmayacaktı. Yaptıklarının hesabını kimseye vermek zorunda değildi. Apoletli, bol yıldızlı paşalar tarafından kontrol edilen JİTEM, emirleri direkt Genelkurmay'dan alıyordu. **Cem Ersever**, Albay **Arif Doğan**, Tuğgeneral **Veli Küçük** gibi isimler Asayiş Jandarma Kolordü Komutanı Korgeneral **Hikmet Köksal**, OHAL Valisi **Hayri Kozokçioğlu**'nun bilgisi ve ilgisi dâhilinde örgütlendi. Devletin tüm olanaklarını kullanan, her istedikleri yerine getirilen, hiç kimseye hesap vermeden bu ekipler kadrolu cellâtlar olarak iş gördü. Devlet memuru statüsünde 657'ye tabi olan bu katiller, bölgede uyuturucudan, mafyaya birçok karanlık ilişkilerin de göbeğinde yer aldı.

Kürt ulusunun mücadeleden koparılması, sindirilmesi, pasifize edilmesi, halka dayanan gerillanın nefes borularının kesilmesi JİTEM'in görevleri arasındaydı. JİTEM, özetle devletin sarsılan otoritesini her düzeyde yeniden inşa etmekle mükellefi.

İtirafçılardan, **Özel Harekât Timlerinden**, rütbeli askerlerden, azılı faşistlerden oluşturulan JİTEM ekipleri, bölgede adeta birer kıyım makinesi gibi hareket etti. Köyleri yaktı, köylüleri kurşuna dizdi, korku ve panik yaratmak için halkın evlerini işyerlerini bombaladı, sendikacıları, insan hakları savunucularını, aydınları kaçırdı tehdit ve infaz etti.

BİR CİNAYET VE SERHILDAN

1953 yılında Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Kürthacı köyünde dünyaya gelen **Vedat Aydın**, 1979 yılında Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Edebiyat bölümünden mezun oldu.

'80 öncesi atmosferin etkisi ile büyüyen Vedat Aydın, bu mücadelenin dışında kalamazdı. Onun da yüreği özgürlük ateşi ile yanıyor. 1980 Askeri Faşist Cuntası sırasında gözaltına alındı. Demir parmaklıklar arasında 4 yıl geçirdi. Tahliye olduktan sonra bölgede muhalefetin örgütlenmesi için büyük çaba harcadı. Mücadele yükseldikçe devletin baskıları da arttı. Bunun üzerine bir grup Kürt aydınla birlikte İnsan Hakları Derneği'nin kurulması için çalışmalara başladı. 1990'ların sonunda İHD Diyarbakır Şube Başkanlığı'na seçildi. İHD Genel Kurulu'nda Kürtçe konuştuğu gerekçesiyle tutuklandı. Duruşmada Türkçe konuşmayı reddetti. Birkaç ay sonra tahliye oldu.

Faaliyetleri sırasında defalarca gözaltına alındı, tehdit edildi. Nerede bir direniş, bir hak ihlali varsa Vedat Aydın oradaydı. Devletin gazabına uğrayan Kürtlerin yanı başındaydı. 1991 yılında yapılan HEP (Halkın Emek Partisi) Diyarbakır İl Kongresi'nde başkanlığa seçildi.

Vedat Aydın, halkıyla yanyana yürüttüğü çalışmalarından rahatsız olan devletin menziline girmişti. Onun öldürülmesi ile Kürt ulusuna "sonunun ne olacağı" gösterilecek, mücadele etmek isteyenlerin yüreğine korku salınacaktı.

5 Temmuz 1991 Cuma günü saat 23.45'te polis tarafından evinden alındı. İki gün süren yoğun işkencelerin ardından kendisinden hiçbir şey alamayacağını anlayan Binbaşı Cem Ersever'in başında olduğu JİTEM timi tarafından katledildi. İHD ve HEP'in valilik ve emniyete yaptığı tüm başvurular ve girişimler sonuçsuz kaldı. Devlet "hiçbir şey bilmiyordu", sorumluları yakalamak için de hiçbir şey yapmıyordu. Vedat Aydın'ın herkeşçe bilinen katilleri saklandı.

Aydın'ın cesedi Ergani-Maden yolu üzer-

inde bulundu. Cesedin bulunduğu haberinin alınması üzerine on binlerce insan HEP Diyarbakır il binası önünde toplanmaya başladı. Buradan araçlarla Elazığ-Maden'e doğru yola çıkan kitle, yol boyunca katımlarla insan seline dönüştü. Konvoy Maden'den Ergani'ye ulaştığında esnaf kepenk kapatarak kitleye katıldı.

Binlerce araçtan oluşan konvoyun Diyarbakır'a girişi sırasında devlet de geçiş güzergâhı üzerindeki Ofis semtinde savaşa hazırlanır gibi yığılmakla meşgulüdü. Halkın konvoyla buluşmasını engellemek isteyen devlet, ara sokaklara da barikatlar kurdu.

Mardinkapı Mezarlığı'na doğru yola çıkan 100 bine yakın insan selinin üzerine, Ur-fakapı yakınlarında surlara mevzilenmiş yüzü berelerle kapalı **Özel Harekât Timleri** ve Mardinkapı Polis Karakolu'ndan ateş açıldı. Ancak ne saldırı ne de ölüm kusan namlular kitlenin cenazeyi defnetmesine ve sahiplenmesine engel olabildi. On binlerce yürek "Ey Ragıp" marşı ile yürüyüşüne devam etti. Kitle, cenazenin defnedilmesinden sonra da saldırıya devam eden devlete serhildanla yanıt verdi. Böylelikle 12 Eylül sonrası ilk serhildanı Amed'de düşmanın suratına bir tokat gibi indi. Amed halkı ayağa kalkmış zulmün temsilcilerini hesap soruyordu.

Ergenekon soruşturması ile birlikte ortalığa saçılan belgelerle Vedat Aydın cinayetinin nasıl işlendiği tüm ayrıntıları ile kamuoyuna açıklandı. Devlet kendini aklıyordu. İtirafçı katil Abdülkadir Aygan ve "meslektaş" Murat Demir'in anlatımları cinayetin zaten bilinen failerini yeniden gündeme getirdi. Vedat Aydın, Genelkurmayın emri üzerine infaz edildi. Kitlenin üzerine ateş emri Ankara'dan gelen talimat üzerine Diyarbakır Alay Komutanı "Yedi Bela" lakaplı **İsmet Yediyıldız** tarafından verildi.

Vedat Aydın'ın katledilmesi ile TC'nin hesapları tersine dönmüş, T. Kürdistanı'nda serhildanların işaret fişeği ateşlenmiş oldu. Vedat Aydın, Kürt ulusunun faşizme ve zulme karşı verdiği mücadelede sonsuz kadar yaşayacak.

Tarihten kısa kısa...

■ 27 Haziran 1905'te Rus savaş gemisi **Potemkin**'de baskılara karşı çıkan tayfaların kurşuna dizilmek istenmesi üzerine mürettebat ayaklandı. Geminin kontrolünü ele geçiren Bolşevikler gemiyi **Odessa**'ya ulaştırdı. Bunun sonucunda 1905 Devriminin ilk ayaklanması Odessa'da başladı. Potemkin Zırhlısı'nda yaşanan ayaklanma Bolşevik Devrimi'nin en önemli dönüm noktalarından biri olarak kabul edilmektedir.

■ Sivas'ta gerçekleştirilen Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılan ilericiler aydın-yazar ve sanatçıların kaldığı Madımak Oteli devletin yönlendirdiği gericiler tarafından yakıldı. Alev alan otelin etrafını saran gericiler yangını söndürmek isteyen itfaiyeyi de engelledi. Aydın, sanatçı ve ozanlara yönelik gerçekleştirilen bu katliam sonucunda 33 kişi yaşamını yitirdi. Alevi inancından halkımıza, ilericiler, devrimci muhalefete yönelen ve sonrasında ortaya çıkan belgelerle devlet tarafından işlendiği geniş bir kesim tarafından kabul edilen katliam büyük tepki gördü. Katliam haberinin duyulması üzerine başta Ankara ve İstanbul olmak üzere birçok ilde on binlerce insan sokaklara dökülerek saldırıya protesto etti. Yazar Aziz Nesin'in yaralı kurtulduğu yangında Asım Bezirci, Hasret Gültekin, Muhlis Akarsu, Nesimi Çimen, Metin Altıok ve Behçet Aslan gibi ozanlarla birlikte Alevi kurumlarında çalışan ilericiler demokratlar ateşe semah dönerek can verdi.

■ Ekim Devrimi'nin ayak seslerinin ulaştığı bölgelerden olan Çin'de öğrenci gençliğin militan hareketi giderek radikalleşiyordu. 4 Mayıs 1919'da öğrencilerin başlattığı büyük eylemler toplumun diğer kesimlerini de etkileyerek Çin'de güçlü bir muhalefetin oluşmasını sağladı. Bu rüzgârın etkisi ile Çin Komünist Partisi'nin örgütlenmesine başlandı.

Çeşitli bölgelerden 12 delegenin katılımı ile ve çoğunluğu 30 yaşın altında, **Mao Zedung** ve **Ho Shuheng** dışında kent kökenli öğrencilerden oluşan kuruluş kongresi **30 Haziran 1921** günü toplandı. ÇKP birçok zorlu yoldan ağır ve sancılı dönemden geçerek 1 Ekim 1949'da Başkan Mao önderliğinde iktidarı almayı başardı ve Çin Halk Cumhuriyeti'ni kurdu.

Onurlu bir yaşam uğruna

1980 Askeri Faşist Cuntası ile binlerce ilericiler, devrimci ve yurtseverler zindanlara dolduran devlet, teslimiyeti dayatıyordu. Tutsaklar sürekli baskı, işkence ve zulüm altında insanlık dışı koşullarda tutuluyordu.

Diyarbakır Zindanı, işkenceleri ile diğer hapishanelere göre vahşetin daha koyu yaşandığı bir yerdi. Adeta bir cehennemdi. Tutsakları teslim almak için akla hayale gelmedik işkenceler yapıyordu. Gülümsemek, soluk almak, dışarı bakmak, konuşmak yasaktı. Devletin en seçkin işkenceleri iş başındaydı. İşkence, dayak, hakaret günün her anı için geçerliydi. Tüm bunların sonucunda devlet, önemli kazanımlar elde etti. Çok sayıda tutsak idarenin kurallarına uydu. Teslimiyet bir kara bulut gibi üzerlerine çöktü. Ancak direniş ateşi daha sönmemişti. Bir kibrit çöpü bırakarak kendini

asarak 21 Mart'ta direniş çağırısı yapan PKK Merkez Komite üyesi **Mazlum Doğan**'ın açtığı yoldan yürüyen Dörtler bedenlerini ateşe vererek bu ateşi harlamıştı. Şimdi yine direniş vaktiydi. 5 No'lu Zindanda insanlık dışı uygulamalara karşı PKK Merkez Komite Üyesi **Kemal Pir** ve **Hayri Durmuş**, TKP/ML TIKKO dava tutsağı **Hasan Hayri Aslan** Ölüm Orucu direnişine başladılar. Diğer tutsakların da katılımı ile direniş, 5 No'lu Zindanda teslimiyete ve ihanete karşı çekilmiş bir bayrak oldu. Devlet, direnişçileri yıldırma için türlü yöntemlere başvurdu. İşkence ve baskı yaparak bunlar işe yaramayınca çeşitli ayrıcalıklar tanıyarak vazgeçirmeye çalıştı. Ancak direnişçiler kararlıydı. İnsanca bir yaşam uğruna yaşamlarını ortaya koymuşlardı. Direniş sonucunda Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz ölümsüzler kervanına katıldılar. Direniş karşısında idare tutsakların taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

Ölüm Orucu şehitleri Amed zindanlarında yükselen bir isyan ezgisi oldu. Onların söylediği türküler bugün zindanlarda, fabrikalarda, kampüslerde, dağ başlarında yanıklaşıyor.

Musa Dağ'da 40 Gün

Franz Werfel (Belge Yaşınları)

Yıl 1915... "Ermeni, Diaspora, Tehcir Soykırım..." sözcüklerinin sık sık gündem oluşturmasının nedeni olan olayların yaşandığı yıl...

"Musa Dağ'da Kırk Gün" adlı roman, 1915'te yaşanan olayları Antakya Musa Dağ'da yaşanan 40 günlük bir direniş merkez olarak anlatıyor. Yani romanda, o yıl konuyla ilgili İstanbul'da, Maraş'ta, Halep'te tehcir yollarında yaşananlarla ilgili konuların olduğunu, yalnız bunların Antakya Musa Dağ eteklerinde bir vadideki Ermeni köylerinin insanların direnişinin merkezinde anlatıldığını belirtelim. Tehcir bildirimini Antakya'ya diğer Ermeni yerleşim yerlerine göre geç gelir. Diğer bölgelerden ve tehcir yollarından haberlerin ulaştığı vadede, vadinin ileri gelenleri tehcir bildirimini kendi-

leri gelene kadar ne yapabilecekleri üzerine kafa yorma fırsatı bulurlar ve Osmanlı tarafından tehciye hazırlanmaları istendiğinde vadideki insanları toplayarak ne yapılacağı tartışılır. 5.500 nüfusun 5000'i Musa Dağ'da direnme yönü irade ortaya koyar ve Musa Dağ'a çıkar.

Direnışçiler Fransız donanmasınca kurtarılan kadar Musa Dağ'da 40 gün boyunca Osmanlı ile üç çarpışma ve daha birçok badire atlattılar. "Musa Dağ'da Kırk Gün" adlı romanı okuyarak 1915'te yaşananlarla ilgili bilgi sahibi olurken, Musa Dağ'da yaşanmış 40 günlük direnişten insan manzaraları bulacaksınız. Kahramanlıkları ve ihanetleri, cesaretleri ve korkaklıkları... Ve daha birçok halleriyle insan manzaraları...

(Sincan I Nolu F Tipi Hapishanesi'nden bir İK okuru)

Erzincan büromuza baskın; Sesimizin emekçilere ulaşması engellenemez!

Derinleşen ekonomik krize paralel saldırılar da artıyor. İşten atmaların arttığı, açlık ve yoksulluğun giderek daha geniş kesimleri etkisi altına aldığı bugünlerde buna karşı toplumsal hoşnutsuzluk da giderek artmaktadır. İşsizlik rakamlarının rekor düzeylerde seyrettiği ülkemizde milyonlarca insan sefalet koşullarında yaşam mücadelesi veriyor. Düzene yönelik tepkilerin arttığı, önemli bir sinerjinin biriktiği böyle bir atmosferde devletin ilericisi, demokrat ve devrimcilere yönelik saldırıları da artıyor.

Dipte yaşanan kaynaşmanın yüzeyde devrimci, ilerici muhalefetle-fikirlerle buluşmasından korkan devlet baskı, gözaltı ve tutuklamaların dozunu artırıyor. Yakın zamanda DTP'ye düzenlenen operasyonlarda yüzlerce insan tutuklanmış ardından KESK Genel Merkezi tarihinde ilk kez basılmış, onlarca üyesi gözaltına alınarak tutuklanmıştı.

Yaşanan gelişmelerin, topluma ulaşmasını da engellemek isteyen devlet, bunun için devrimci ve yurtsever basın üzerinde de terör estirmektedir. Özgür Gündem geleneğinden gelen Günlük gazetesi komik gerçeklerle kapatılırken son günlerde bu listeye Atılım gazetesi de eklendi.

Halkın haber alma hakkını engellemeye çalışan egemenler, bir taraftan devrimci, ilerici güçleri zayıflatmaya çalışırken bununla birlikte seslerini de kısmayı amaçlamaktadır. Terörle Mücadele Yasası'nın uy-

gulanmaya başlanması ile mücadeleler sonucunu kazanılmış demokratik haklarımız da gasp edilmektedir. Eylemlerde slogan atmak, İbrahim Kaypakkaya flaması taşımak bile suç unsuru olarak kabul edilmektedir.

Erzincan büromuz basıldı!

Yeni Demokrasi, Özgür Gelecek, İşçi-Köylü ile 1988 yılından bu yana halka gerçekleri ulaştırma amacı taşıyan geleneğimiz üzerindeki baskılar dün olduğu gibi bugün de sürüyor.

Son olarak 8 Haziran günü Erzincan büromuz polis tarafından basılarak büroda bulunan okurlarımız gözaltına alındı. Büro-muzda bulunan tüm materyallere ve kitaplara el koyan polis, yine aynı gün Erzincan'da TKP/ML üyesi oldukları iddiasıyla 8 okurumuzu evlerinden gözaltına aldı. 13 Haziran günü Erzurum DGM'ye çıkarılan okurlarımızdan **Cengiz Kılıç, Hüseyin Düz ve Hakan Çakır** tutuklanarak Erzurum H Tipi Hapishanesi'ne konulurken **Derya Gökmen** ise Erzurum E Tipi'ne sevk edildi.

Son dönemlerde artık moda haline gelen dosya hakkında verilen gizlilik kararı Erzincan'da da uygulanıyor. Gözaltına alınanlar aylarca ne tür iddialarla tutuklandıklarını bilmeden hapishanelerde keyfi bir şekilde tutuluyor.

Daha önce de çeşitli yöntemlerle gazetemizin faaliyeti Erzincan'da engellenmek-

istenmişti. Gazetemizi dağıtmak isteyen okurlarımız jandarmanın saldırısını uğramış, gözaltına alınmıştı. Büro çalışanımız silahlı saldırıya uğramış, okurlarımız polis tarafından tehdit edilmişti.

Son dönemlerde Erzincan'da yaşanan kısmi hareketlilik devleti telaşlandırmış olmalı. Erzincan'da küçük de olsa yaşanan bir kıpırdanma devleti korkutmaya yetmektedir. Korkmalılar! Çünkü işçi ve emekçiler kendilerine dayatılan insanlık dışı yaşam koşullarına karşı seslerini daha gür haykırarak.

Korkmalılar! Çünkü Kürt ulusunun im-

Özgür basın susturulamayacak!

22 Haziran Pazartesi günü. Saat 12.00'de **Türkiye Gazeteciler Cemiyeti** önünde bir araya gelen **Atılım ve Özgür Gençlik** okurları, Atılım, Günlük ve Özgür Gençlik dergisinin kapatılmasını protesto ettiler. "**San-süre hayır, TMY çöpe, tutsak gazetecilere özgürlük**" pankartını açan kitle, sık sık "**Özgürlük istiyoruz, TMY çöpe**", "**Özgür basın susturulamaz**" vb. sloganlar attı. Burada kitle adına kamuoyuna **Atılım Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Şenol Sağaltıcı** seslendi. (İstanbul)

Antakya'da saldırılar kınandı

16 Haziran Salı günü Partizan okurları olarak Künefeciler önünde saat 18.30'da bir açıklama yaparak devrimci, demokrat ve yurtsever kesimlere yönelik baskı, gözaltı ve tutuklama terörünü protesto ettik. Geçtiğimiz aylarda DTP'ye yönelik başlatılan ve devam saldırıları, KESK emekçilerine yönelik 14 tutuklamayla sonuçlanan operasyonu ve son olarak Erzincan'da içinde YDG ve İK okurlarına yönelik ev ve büro baskılarını kınadık.

Eylemde Partizan flamarı açılarak "**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Direne direne kazanacağız**", "**Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz**" sloganları atıldı ve HÖC, DGH, ESP de destek verdi.

(Antakya İK okurları)

ha ve inkâra asimilasyona ve baskıya karşı direnişi daha da büyüyecek. Gözaltılar, baskılar, tutuklamalar gazetemizin geniş işçi, emekçilere, köylülere, halk gençliğine ulaşmasını engelleyemeyecek.

Saldırıları karşısında emekçilerin sesi ve soluğu olmaya devam edeceğiz!

İşçi-köylü Gazetesi

Kaypakkaya, "malum suçluymuş"!

Fikirleri ve tezleriyle egemenlerin korkusu haline gelen İbrahim Kaypakkaya'yı, yıllarca gizleyen ismini bile yasaklayarak onu anmak isteyenlere dava açan, tutuklayan devlet, komünist önderin katledilişinin 35. yılında, önceki sene mezarı başında yapılan anmada konuşanlara dava açarak Kaypakkaya "tavrını" devam ettirdi.

İbrahim Kaypakkaya'nın mezarı başında yapılan anmada kurum temsilcileri Kaypakkaya ile ilgili fikirlerini beyan eden kısa konuşmalar yapmıştı. Sungurlu Cumhuriyet Savcılığı anma töreninde konuşma yapan 78'liler Federasyonu Başkanı **Ruşen Sümbüloğlu**, eski Milletvekili **Salman Kaya**, Avukat **Ömer Öneren**, Siyasetçi **Mehmet Şirin Karademir** ve **Sibel Çelik** hakkında "Suçu ve suçlu övmek"ten dava açtı. Mahkeme "sanıkların övüldüğü suçun açıkça belirtilmesi" gerektiğini ve "övdüğü iddia edilen kişinin suçlu olduğunun

delillerle belgelendirilmesi" gerektiğini belirterek iddianameyi reddetti. Karara itiraz eden savcılık Kaypakkaya'nın herkesçe bilinen "malum bir suçlu" olduğunu iddia etti. Mahkeme ise Kaypakkaya'nın 1973'te "öldüğünü" hatırlatarak "suçluluğunun maruf bir olgu" olmadığını belirterek itirazı reddetti. Bunun üzerine savcı bir üst mahkeme olan Sungurlu Asliye Ceza Mahkemesi'ne başvurdu. Savcıyı haklı bulan mahkeme iddianameyi kabul etti.

18 Mayıs günü **Partizan**, **DHF**, **ESP**, **DTP**, **Devrimci 78'liler Federasyonu**, Ankara 78'liler Derneği'nden oluşan kurumlar Ankara, Mersin ve İstanbul'dan gelerek Kaypakkaya için Sungurlu'da bulunan mezarı başında anma etkinliği düzenlemişti. Anmaya katılmak isteyen herkesi teker teker arayıp GBT kontrolü yapan jandarmayla kitle arasında bugün tartışmalar yaşanmıştı.

(Ankara)

Yaşasın devrimci dayanışma!

Egemenler tarafından öğrenci gençliğin yaşamlarının karartılması için kurulan ÖSS engeli, 2009 sezonunun yaklaştığı süreçte çeşitli tepki-

lere yeniden neden oldu. Öğrenci gençliğin yaşamlarını belirlemeleri için verilen 3 saat, 2009 sezonu için yaklaşık 2 milyon öğrencinin kaderini belirliyor. 15-16 Haziran işçi direnişi harlandığı tarihte, **Yeni Demokrat Gençlik** de gerçekleşen eylem flamarı ile katılarak destek verdi.

YDG adına yapılan açıklamada öğrenci gençliğin yaşamını belirleyen ÖSS sınavının, bilimsel olmadığı söylendi. Kriz sürecinde birçok öğrencinin maddi sıkıntılardan kaynaklı okulu bırakması ya da Part-Time çalışmasıyla halk gençliğinin krizin faturasını ödemeye zorlandığına değinildi. Açıklamanın ardından kitle sloganlarla eylem sona erdi. (İstanbul)

13 yaşındaki bir çocuğa dağlar güvenli geliyorsa, ben o "DAĞLAR"ı kutsuyorum!

Hafızalarımızdan ve tarihin sayfalarından ne kadar silip atmaya çalışsalar da beynimizde yaşanan katliamın görüntülerini silmeye güçleri yetecek mi? Yıllarca devletin zulmüne, işkencesine maruz kalmış, köyleri yakılmış insanlara "biz elimizden geleni yaptık" diyenler halkı inandırabilecekler mi? Faili "meçhul"lerin, toplu mezarların bir kısmının ortaya çıktığı, asit kuyularında katledilenlerin bugünlerde sıkça gündeme geldiği, Cumartesi Annelerinin yaptığı eylemler ve yüreğimizi dağıyan binlerce olay ve o olaylardan tekini Amed'de uzun zaman ön-

ce katıldığım bir sempozyumda Ali Kaymaz'ın (Uğur Kaymaz'ın amcası) anlattıklarında somutlanıyordu.

Ali Kaymaz o gün yaşadıklarını şöyle anlattı: "13 yaşındaydım. Koyunları gütmek için köyün ilerisindeki dağlara gitmiştim. Köyden gelen çatışma seslerini duyup, köye doğru koşmaya başladık. Köye geldiğimizde köyün erkeklerini güneşin altında okut-lun bahçesine topladıklarını gördük. Hepimizi sıra dayığına çekip dövdüler. Utanç verici bir durumdur. Askerler köyün muhtarını ve birkaç kişiyi de yanlarına alarak gerilla cenazelerini almaya gittiler. Köyün her tarafı kuşatılmıştı. Askerler "size sürprizimiz var" diyerek ellerini boyunlarına götürerek bittiniz gibi işaret ettiler. Ne olduğunu anlayamadık. Sabah saatlerinde çatışma sesleriyle uyandık ve köyün girişine kadar gelen tanklar

gördük. Evlerimiz uzun namlulu silahlarla basıldı. Hepimizi köyün meydana topladılar. Amcamın bebeği içerde kalmıştı ve evleri ateşe vermeye başladılar. Amcam bebeği alabilmek için çok yalvardı. Biri o an insafa gelip bebeği almasına izin verdi. Sonra her-mesi köyün deresinin oraya geldiler. Kadınlara yere yatmalarını, erkeklerle de ayağa kalkmalarını söylediler ve üzerimize ateş açtılar. Ormanlığa doğru kaçmaya başladık, her taraf tutulmuştu, bir tek çıkış yolu vardı, oradan çıkıp diğer köye gitmeye karar verdik. İçlerinde en büyükleri ben-dim, 13 yaşındaydım. Diğerleri ben-den küçüktü. Karşı köyün de kuşatılmış olabileceği geldi aklımıza ve dağa çıkmak daha güvenli diye düşündük. Karşı köye gidip köy kuşatılmıyorsa köye gitmeyi, eğer kuşatılmışsa da dağa çıkmaya kararlaştırdık. Eğer bir

zihniyet 13 yaşındaki bir çocuğa dağ-ları güvenli gördüyorsa ben o dağ-ları kutsuyorum."

Ali Kaymaz'ın konuşması beni çok etkilemişti. Ali Kaymaz'la san-ki o anı yaşamıştım. Bazı yerleri at-lamış veya karıştırmış olabilirim ama hala "13 yaşındaki bir çocuğa dağlar güvenli geliyorsa ben o dağ-ları kutsuyorum" sözü kulaklarımda. Bu olay T. Kürdistanı'nda bir-çok defa yaşanmış ve yaşamaya da devam ediyor. Burada yaşayan insanlara zulmeden zihniyete karşı bir direniş sergiliyor ve bu direni-şin en meşru hali gerilla mücadele-sinde somutlanmaktadır. Bu insan-lar silahlarla, tanklarla üzerlerine saldırılara karşı silahlı mücadele vererek yaşama haklarını savunuyorlar. Ülkemizdeki gerilla müca-delesini bu yaşanan olay somutla-

nyor. Şimdi yüzümüzü dağlara dön-menin zamanıdır.

(Mersin'den bir İK okuru)

BAŞSAĞLIĞI

Zebik Annemizin eşi, Devrim, Nedim, Deniz ve Olcay kardeşlerimizin babası Feramuz Kıyafet amcamızı amansız bir hastalıktan dolayı kaybettik Ailesine ve sevenlerine başsağlığı diliyoruz.
(Avusturya/Linz İşçi-köylü okurları)

Yıkıma direnenler mi yoksa insanların evlerini yıkanlar mı terörist?

Yerel seçimler sonrasında hız kazanan yıkımların hedefinde olan bölgelerden biri de Gebze **Cumhuriyet Mahallesi**. Mahalle halkının büyük bölümü 1978'de buraya taşınmış. 1994'te bölgede imar uygulaması yapılmış ve halktan para alınmış. Bir ay sonra tapuları verileceği söylenmesine karşın, bir ay sonra gittiklerinde "tapu verme işle-mi durduruldu" denmiş. Bölgeye dönük yıkım tehdidi de işte bundan sonra başlamış. Seçimler vb. vesilelerle ertelene ertelene, "Kentsel Dönüşüm Projesi"ne hız verildiği günümüze kadar sürmüştü.

"Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında gerçekleştirilen yıkım girişimleri ise, Cumhuriyet Mahallesi halkını harekete geçirmek gecikmemiş.

Mahalleye dönük yıkım çabalarına karşı dernek kurma çalışmaları da Cumhuriyet Mahallesi halkının yıkımlara karşı gösterdiği tepkilerden birini oluşturmaktadır. Çünkü mahalleli artık yıkım tehdidinin, tehdit olmaktan çıkıp, gerçeğe dönüştürülmesinin an meselesi olduğunun farkında.

Örgütlenme çabalarına hız vermeleri de bundan. Mahalleli bu örgütlenme çabalarını yaptıkları eylemlerle daha da ileri taşıyor. 12 Haziran günü yapılan ve 2 bin mahalle-sakinini katıldığı eylem de bunlardan biriydi. Evlerini canları pahasına savunacaklarını, yıkıma izin vermeyeceklerini haykıran mahalleli halkı, muhtarlık önünde gerçekleştirdikleri eylemde, belediye yönetimin istifa-yı çağırıldı.

İki saatten fazla süren eylem boyunca "**Başkan istifa**", "**Direne direne kazanacağız**" vb. sloganlar haykıran mahalleli, yıkıma karşı çözüm yolları aramayı, yaptıkları örgütlenme temelli toplantılarda sürdürmekte. Bu toplantıların sonucunda ortaya çıkan dernek oluşturma fikri de, yıkımlara karşı güç oluşturma arayışları içinde gündeme gelmiş. Dernek faaliyetleri kapsamında yapılan toplantılardan biri de 13 Haziran'da gerçekleştirildi. Akşam saatlerinde bir araya gelen Cumhuriyet Mahallesi halkı, yıkıma karşı hangi yöntem ve araçlarla direneceklerini tartıştı, çözüm yolları aradı.

Yıkımların hedefinde olan emekçilerin çabalarıyla oluşturulan **Konut Hakkı Koordinasyonu** da Gebze halkını yalnız bırakmadı ve toplantıya katılan temsilciler kendi deneyimlerini Gebze halkıyla paylaştı.

(Kartal)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Çilem
ÖNSEL Baskı: SM Matbaacılık Adres: Ço-
bançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul Tel:
0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 Cep: 0 543
453 89 84
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Cep: 0 537 461 79 64
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Cep: 0
536 613 81 98
Mersin: Silifke Cd. Cavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8 Cep: 0 545 685 25 27
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Hak alma mücadelesi, insanlık ve insanca yaşama mücadelesidir

Patron, polis, jandarma baskısına karşı 415 gün direndiler. Yaşama dair birçok şeyi birlikte görüp öğrendiler. Sınıf kardeşli olduklarını hissettiler.

DESA direnişçileri, insanca yaşamak için sendikali olmayı seçmişlerdi;

Gülhan Akyüz: 19 aydan fazla bir zamandır çalışıyordum. Sabahleyin fabrikaya gidince yoğun bir çalışma içine giriyor, akşama kadar durmadan çalışıyor. Akşam olunca da zorla mesaiye kalıyorduk. Sürekli çalıştığımız için sosyal hayatımız yoktu. Bedenen ve zihnen daima bir yorgunluk içindeydik. Aklıma gelen tek çözüm sendika oldu, (ancak Düzce'de sendikalaşmak çok kolay olmuyor) uzun uğraşlar sonrası Deri-İş'le karışlaştık.

Emel Yavuz: DESA'da bir yıllık işçiydim. Durmadan köle gibi çalışıyorduk. En son "denkleştirme"yi uygulamaya geçirdiler. Denkleştirme; fazla mesai ücretinin izin günü olarak çevrilmesi anlamına geliyor. Yani ne kadar fazla mesai yaparsan o kadar izin alabilirsin, deniyor ancak bu izin günlerini istediğimiz zaman kullanamıyoruz. Patron ne zaman "izin verirse" o zaman kullanabiliyoruz. Bir çıkış yolu ararken, Ağaç-İş ile görüştük, onlar da bizim için Deri-İş ile iletişim kurdular.

Dilek Türkoğlu: Fabrikadaki tek sorunumuz bunlar değildi. Patron, içme suyu için en başta sadece göstermelik birkaç damacana almış; damacanalara boşaldıkça, onları, tuvaletlerdeki sudan, hem de tuva-

leti temizledikleri hortumla doldurtuyordu. Bir saatlik yemek molamız vardı ama inanın 40 dakikası yemek sırası beklemekle geçiyordu. Mola başladığımda, artık o noktaya gelmiş ki, insanlıktan çıkıyor bir-birimizi ezerek, daha önde sıra kapmak için koşuyorduk. Yemeklerimizi yerken molamız bitiyordu.

Ama patron, sendikayı da "sevmiyordu", sendikali işçileri de...

Emel Yavuz: Sendikali olduktan sonra üzerimizdeki baskılar arttı. Patron fabrikadan birkaç kişinin sendikali olduğunu duymuştu. İşçileri 50 kişilik gruplar halinde odasına çağırıp sendikalar hakkında "bilgi" veriyordu. "Sizi kandırmaya çalışıyorlar, tek amaçları sizin paranızı almak" gibi olmadık şeyler söylüyordu. Ben de onun işçileri kandırmasına dayanamayıp durumun öyle olmadığını anlattım. Kalkıp üzerime yürüdü, beni ayrı bir odaya aldı. Bir sürü tehdit savurdu. Bir süre sonra İnsan Kaynakları Müdürü beni odasına çağırdı. Bana amacımın ne olduğunu sordu. Daha önce sendikali olduğum için atılan 4 arkadaşımızın geri alınmasını istediğimi söyleyince, beni de attılar.

Gülhan Akyüz: İşten atılan görevli bir arkadaşın yerine beni getirdiler. Sonra benim de sendikali olduğumu öğrenince, odasına çağırdı. "Akıllı olmamı ve sendikadan istifa etmemi" söyledi. Ben, sendikamın bir hak olduğunu söyleyince dedi ki; "Bak kızım, burada 700 tane işçi var; 701 kişi olarak ben bile sendikali olsam, bu-

raya sendikayı sokmayacağım!" O gün akşam da çağırıp işten çıkarıldığımı söylediler.

Direnış öğretmen oldu onlara, insanca yaşamak için direnmek gerektiğini öğrendiler;

Emel Yavuz: İşten atıldıktan sonra fabrika önünde direnişe başladık. Sendika bizi hiç yalnız bırakmıyordu. Bizi "yalnız" bı-

rakmayan sadece sendika değildi.

Patronun çağırısıyla fabrika önüne jandarmalar geldi ve bize "Burada durmak yasak, suç işliyorsunuz" diyerek, oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Defalarca gözaltına alındı.

Direnış boyunca tıpkı bir aile gibi olduk. Sendikacılar anne-babamız gibiydi. Her sorunumuzla ilgileniyorlardı. En önemlisi de Türkiye'de hiçbir zaman adaletin gerçekten yerini bulmadığını öğrendik.

Dilek Türkoğlu: Tüm zenginler patronlarla birlik oldu. Devleti de, jandarması da, polisi de... Biz fabrika

önünde direnirken, hemen karşımızda tüm patronlar bir araya gelerek "İşverenler Dayanışma Kokteyli" düzenlediler.

Gülhan Akyüz: Ailelerimiz, yakınlarımız sürekli engellere karşıydı. Direneceksiniz de elinize ne geçecek, diyorlardı! Oysa bilmiyorlardı ki çok şey geçti elimize... Evet, epey şey öğretti, bu direniş bize! Hak aramayı, sabretmeyi, birbirimizi dinlemeyi, paylaşmayı öğretti. Ve devleti de öğrendik. Gözaltılarını, polisi, askeri ve nasıl kandırıldığımızı... Aynı zamanda onlardan korkmamayı da öğrendik.

(İstanbul)

DESA direnişinde kazanım var!

DESA direnişinde Yargıtay kararları kazanımla sonuçlanıyor. Yargıtay, DESA patronunun sendika karıştı olduğuna ve bu nedenle de sendikali işçileri işten çıkardığına karar verdi. Ancak Yargıtay, "çıkardığı bu sonuca" rağmen patrona, iki-yüzlü bir "ceza" vererek onun kurtarıcısı oldu. Ceza, patron için seçmeliydi. İsterse bu işçileri geri alacak isterse de tazminat ödeyecekti. Yani Yargıtay, Desa patronunu muhatap kabul edip kararı ona bıraktı. Patron da sendikali işçilerin hepsini geri almak yerine göstermelik 3 işçiyi geri alarak 15 kişiye de tazminat ödemeye "karar verdi!"

SA'ya karşı yürütülen uluslararası boykot kampanyasının, DESA'da sendika tanınana kadar devam edeceğini belirtti.

DESA patronundan geri adım!

Açıklamanın ardından işçilerle sendika yöneticileri bir toplantı yaptı. Tam bu esnada daha önce 3-4 işçiyi daha geri alabileceğini söyleyen DESA patronunun, basın açıklamasının ardından geri adım atarak 8-10 işçiyi işe geri almaya karar verdiği haberi geldi. Bu haber işçiler arasında coşkuyla karşılandı.

Sefaköy'de davullu zurnalı final

17 Haziran'daki Düzce'deki direnişin finalinin ardından, 20 Haziran Cumartesi günü direnişinin 252. gününde **Emine Arslan** da direnişini sonlandırdı. Yargıtay'daki davası zaferle sonuçlanan Arslan, yaptığı konuşmada "direnişinin amacının salt tazminatına almak olmadığını, asıl başarmak istediğinin direnişlerin ardından fabrikalarından iyileştirmeye giden patronun bütün yenilikleri tekrar ortadan kaldırmasını engellemek ve bunun için de DESA'ya sendikamın girmesini sağlamak olduğunu" söyledi.

Basın açıklamasının ardından, eyleme gelen **Sinop Gençlik Kültür Merkezi'nin** davul zurnası eşliğinde Emine Arslan ve eyleme katılanlar coşkuyla bir şekilde halaylar çektiler.

DDSB Program Kurultayı'nı gerçekleştirdi

Bir dönemdir, sürece yanıt verebilecek bir örgüt yaratma hedefiyle çalışmalarını yoğunlaştıran DDSB, 21 Haziran günü Makine Mühendisleri Odası'nda

Türkiye'nin değişik bölgelerinden gelen DDSB'li ve dostlarının katılımıyla "Program Kurultayı'nı gerçekleştirdi.

Açılış konuşmasından sonra saygı duruşu gerçekleşti ve "15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş Ruhu Kuşan" şiarıyla hazırlanan sinevizyon izlendi. Daha sonra 13 Mayıs'tan bu yana direnişte olan **Gülistan Kobatan** söz aldı ve sürecin ihtiyacının dayanışma olduğunu ifade etti. Kobatan'ın ardından Deri-İş üyesi **Emine Arslan** birçok tehdit ve zorluğa rağmen direnmekten başka çare olmadığını inandığını belirtti.

Kurultaya DDSB'li hazırladığı sunumlarla devam edildi. Birinci sunum "1980 Sonrasından Günümüze Emperyalist Politikalar, Kriz ve Ülkemize Et-kileri" konulu, ikincisi ise "İşsizlik" üzerine idi. Ardından ATV-Sabah direnişçisi **Uğur Güç** direniş süreçlerini özetledi. Sunumlardan bir diğeri de "İşçi Sınıfının Örgütlenmesinde Yaşam Alanları (Emekçi Mahalleler)" üzerine yapıldı.

Son olarak bir süredir yapılan DDSB toplantılarının kazanımlarına değinildi, önemli olanın pratik olduğunun altı çizildi ve DDSB Programı'nın son hali sunuldu. Serbest Kürsü bölümünden sonra "DDSB Programı" oybirliğiyle kabul edildi ve kurultay "Birlik Mücadele Zafer" sloganıyla sonlandırıldı.

(Bir DDSB'li)

15-16 Haziran Direniş, işçi sınıfının yolunu aydınlatıyor!

İşçi sınıfına yönelik gerçekleşen çeşitli hak gasplarına karşı ülkemiz topraklarında bir çığır olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş, birçok alanda yapılan eylemlerle selamlandı.

İstanbul

* 14 Haziran Pazar günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen DDSB üyeleri "15-16 Haziran direnişinin ruhuyla direniş yükselt" yazılı pankart açtı. Burada yapılan açıklamada, 15-16 Haziran Direniş'i'nin, kendi gücünün farkına varan işçi sınıfının, egemenlere indirdiği bir darbe olduğu söylendi. Açıklama sırasında sık sık "Birlik Mücadele Zafer", "Krizin faturasını ödemeyeceğiz" vb. sloganlar atıldı.

* 16 Haziran günü saat 12.00'de Sarayhanede toplanan DİSK Genel-İş ve Nakliyat-İş üyesi işçiler "Sendikal Hak ve Özgürlüklerimiz için yürüyoruz" yazılı pankart açarak yürüyüşe geçti. Çalışma Bölge Müdürlüğü önüne yürüyen işçiler

yol boyunca öfkeli sloganlarını haykırdı. * 16 Haziran günü Kadıköy Söğütlüçeşme'de 15-16 Haziran direnişinde şehit düşen Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram ve Mehmet Gıdık yapılan bir yürüyüş ile anıldı. **Herkesin Sağlıklı Gelecek Platformu** ve bileşenleri direnişte şehit düşen emekçilerin ölümsüzlüğe uğurlandığı Yoğurtçu Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Burada direnişte şehit düşenler adına saygı duruşu gerçekleştirildi. Polisin orta-

lığı germe tavrı üzerine kısa süreli bir arbede yaşandı. Yaşanan arbedenin sona ermesi ile birlikte, basın metnini okuyan Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, 15-16 Haziran direnişinde şehit düşen emekçilerin değerlerine sahip çıkacaklarını vurguladı.

Gülsuyu

Partizan tarafından örgütlenen ve **Nurettin Sözen Parkı**'nda gerçekleştirilen anmada, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direniş'i'nde şehit düşen işçiler anısına saygı duruşunun yanı sıra, Partizan olarak direniş sürecini ve dönemin siyasal koşullarını aktaran bir konuşma yapıldı.

Sarıgazi

13 Haziran Cumartesi saat 20.00'de **Munzur Kültür Derneği**'nde bir anma etkinliği düzenlendi. Dernek adına bir arka-

daş dayanışmanın önemini anlatan bir yazı okudu ve ardından saygı duruşu yapıldı. Ardından panele geçildi. Partizan'dan bir arkadaş 15-16 Haziran'da yaşananları anlattı ve İbrahim Kaypakaya'nın tezlerini özetledi.

DDSB'li bir arkadaş da 15-16 Haziran'daki sürecin öncesi sonrası ve günümüzde uygulanan emperyalist politikaları anlatan konuşma yaptı. Etkinlikte ENTES işçisiyken işten atılan ve tek başına direnişte olan **Gülistan Kobatan**'ın göndermiş olduğu dayanışma mesajı okundu. Müzik dinletisi ve sinevizyon gösterimi ile son buldu. (Sarıgazi Partizan)

Bursa

15-16 Haziran Direniş'i'nin yıldönümünde **Partizan**, BDSP, DHF, SODAP, ESP, SDP, BATİS, Sosyalist Parti, Os-mangazi Metro İstasyonu'nda toplanarak "Kapitalizmin krizine, sosyal yıkıma, faşist saldırılara karşı mücadele ruhuyla yaşasın 15-16 Haziran direniş" yazılı pankartın arkasında Kent Meydanı'na kadar yürüdü.

Ankara

Ankara'ya gelen DİSK üyesi işçiler Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yürüyerek direniş selamladı. Yaklaşık bir saatlik yürüyüşten sonra saat 12.00'de Bakanlık önüne ulaşan işçiler, burada oturma eylemine başladı. Oturma eylemi boyunca marş ve sloganlar susmadı. Yapılan açıklamaların ardından DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu, Adalet Bakanlığı ve ÇSGB ile görüşme yapmak için alandan ayrıldı.

ANTAKYA

16 Haziran Salı günü Künefeciler Çarşısı önünde DDSB olarak 15-16 Haziran direnişinin 39. yılı nedeniyle bir basın açıklaması düzenledik. DDSB olarak örgütlediğimiz açıklamada 15-16 Haziran'ın sendikal hareket tarihinde bir dönüm noktası olduğu belirtilerek, mücadelenin devam ettiği hatırlatıldı.

Eyleme **DGH**, **ESP** ve **HÖC** de destek verdi.

Antakya DDSB